

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için

gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir.

Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci

paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı
kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si

Sue Grafton'ın Kinsey Millhone polisiyeleri:

Ateş'in 'A'sı

Baskın'ın 'B'si

Cinayet'in 'C'si

Delikanlı'nın 'D'si

Esrarengiz'in 'E'si

Fırar'ın 'F'si

Gerilim'in 'G'si

Hesaplaşma'nın 'H'si

İtiraf'ın 'I'si

Jest'in 'J'si

Hazırlanan

K

L

M

“BİR KINSEY MILLHONE POLİSİYESİ”

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si

Jest'in 'J'si

Sue Grafton

İngilizce aslından çeviren:

Mehmet Harmancı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Jest'in 'J'si - "J" is for Judgement /

Sue Grafton

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Sue Grafton, 1993 / Kesim Telif hakları Ajansı, 1996 /

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1998

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli

Kapak tasarımı: Işıl Döneray

Dizgi düzeni: GillSans 10 / 12 pt

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Birinci baskı: Haziran 1998

ISBN 975 - 329 - 196 -5

“Maceraperest Kitaplar” bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

TORCHY GRAY İÇİN:..

Bir yeşil fasulye kolajıyla -onun, benim değil- başlayan bir dostluğun şerefine.

Batı Kentucky Eyalet Öğretmen Okulu,

Bowling Green, Kentucky

1958

Kitabın yazarı çok değerli yardımları için aşağıda adı verilenlere teşekkür eder: Steven Humphrey; Jay Schmidt; B. J. Seebol, J. D.; Tom Huston, Seacoast Yatçılık; Başkomiser Richard Bryce, Onbaşı Patrick Swift ve Kıdemli Komiser Paul Higgason, Ventura County Cezaevi; Teğmen Bruce McDowell, Gözaltı Bölümü, Ventura Kasabası Şerifliği; Steven Stone, California Eyaleti Temyiz Mahkemesi Başkanı; Joyce Spizer, Lawrence Boyers, Virginia Farm Büro Sigortacılığı Hizmetleri; John Mackall, Savcı, Jill Weissich, Savcı, Joyce McAlister, Yardımcı Savcı, Hukuk Bürosu, New York Kenti, Emniyet Müdürlüğü, Diana Maurer, Yardımcı Bölge Savcısı, Colorado Eyaleti; Janet Hukill, Özel Ajan, FBI; Larry Adkisson, Kıdemli Araştırmacı, On Sekizinci Bölge Savcılığı; Peter Klippel, Doug's Boug's Ete.; Frank Minschke; Nancy Bein; Phil Stutz.

Captain Murray adlı yatları romanda önemli bir rol oynayan Harry ve Megan Montgomery'e özel teşekkürler.

Aslında öyle dışardan baktığınızda ölü bir adamın öldürülmesiyle benim hayat hakkındaki görüşlerimi değiştiren olaylar arasında bir bağlantı olabileceğini düşünmeyebilirsiniz. Doğrusunu isterseniz, Wendell Jaffe hakkındaki gerçeklerin benim aile geçmişimle hiçbir ilgisi yok ama cinayet asla temiz, derli toplu bir iş değildir ve zaten kimsenin, açıklamaların düz bir çizgiyi izlediğini söylediği de yok. Benim geçmişimi sorgulamayı başlatan, ölü adamın geçmişini araştırmam oldu ve sonunda bu iki hikâye birbirlerinden ayrılmaz hale geldi. Ölüm hakkındaki katı gerçek, hiçbir şeyin asla değiş-memesidir. Hayat hakkındaki katı gerçekse hiçbir şeyin aynı kalmadığıdır. Her şey bana değil de, bir zamanlar çalıştığım California Fidelity Sigorta şirketinin başkan yardımcılarında Mac Voorhies'e gelen bir telefonla başladı.

Adım Kinsey Millhone. Los Angeles'in doksan beş mil kuzeyinde olan Santa Barbara'da çalışan bir özel dedektifim. CF ile ilişkim geçen Aralık ayında sona ermiş ve State Caddesi 903 numaralı binaya uğramak için fazla bir fırsatım olmamıştı. Son yedi aydır Kingman ve Ives avukatlık şirketinden kiraladığım büroda çalışmaktaydım. Lonnie Kingman genelde ceza avukatı olmasına rağmen kaza ile sakatlanma ve ölümlerle sonuçlanan davalara da alır Yıllardır benim avukatlığımı ve gerektiği zamanlar hukuk danışmanlığımı yapar. Lonny kısa boylu, tıknaz ve vücudunu geliştirmeye düşkün bir insandır. Ortağı John Ives ise daha sakın bir tiptir ve temyiz çalışmasının entelektüel meydan okumalarından hoşlanır. Dünyanın bütün avukatlarına horgörü beslemeyen tek kişi benim herhalde. Şunu da belirteyim ki, polisleri de severim: Benimle anarşi arasında duran herkesi severim.

Kingman ile Ives, kent merkezindeki küçük bir iş hanının en üst katının tümünü işgal eder. Lonnie'nin şirketi kendisi, ortağı John Ives ve büroda bir oda kiralamış olan en iyi dostu avukat Martin Cheltenham'dan oluşur. Günlük işleri Ida Ruth ve Jill adında iki sekreter yürütür. Ayrıca Alison adında bir resepsiyonistimiz ve Jim Thickett adında bir de avukat yardımcımız vardır. Benim yerleştiğim oda bir kenarında uydurma bir mutfak olan toplantı odasıydı. Lonnie, üçüncü kattaki son boş yeri de büroya kattıktan sonra yeni bir mutfak ve bir de fotokopi odası yaptırmıştı. Benim odam masamı, döner koltuğumu, bir iki dosya dolabını, bir mini buzdolabı ile bir kahve makinesi ve taşındığımdan beri açılmamış kutularla dolu büyük bir dolabı alacak kadar büyüktü. Şirketle ortaklaşa kullandığım iki hat dışında bir de özel telefonum var Telesekreterim hâlâ kullanılmaktaysa da, sıkışık bir durumda Ida Ruth da beni arayanları not eder Bir süre başka bir yere taşınmayı düşünmemiş değildim. Bu işi gerçekleştirecek yeterli param vardı. Noel'den önce üzerinde çalıştığım işten yirmi beş bin dolar kazanmıştım. Parayı bankaya yatırıp büyük bir keyifle faizini biriktirmeye koyuldum. Ama bu arada o anda kaldığım yerden ne kadar memnun olduğumu da keşfetmiştim. Yer olarak iyiydi ve çalışırken çevremde insanların olması da hoş bir şeydi. Yalnız yaşamının dezavantajlarından biri de gittiğiniz yeri söyleyeceğiniz kimsenin olmamasıdır. Şimdiye hiç olmazsa insanlar nerelerde olduğumu biliyordu ve bir yardıma ihtiyacım olduğunda onlara başvurabilirdim.

Temmuz ortalarının o Pazartesi sabahı bir buçuk saat kadar oturup üzerinde çalıştığım iş konusunda telefonlar etmiştim. Nashville'li bir özel detektif bana yazdığı mektupta müşterisinin eski kocasını araştırmamı istemişti. Adamın nafaka parasından altı bin dolar borcu birikmişti. Söylentilere bakılırsa Tennessee'den ayrılmış ve Perdido ya da Santa Teresa'ya yerleşmek niyetiyle California'ya doğru yola çıkmıştı. Adamın adı, eski adresi, doğum tarihi ve Sosyal Sigorta numarası verilmiş, elimden geleni yapmam istenmişti. Adamın en son aracının marka ve modeliyle Tennessee plaka numarası da vardı elimde. Sacramento'ya iki mektup yazmıştım: Biri söz konusu kişinin sürücü ehliyeti konusunda, ikincisi 1983 Ford kamyonetini kaydettirip kaydetmediğini öğrenmek için. Şimdi de bölgedeki çeşitli belediye kurumlarını arayıp adamın adına su, elektrik ya da telefon bağlanıp bağlanmadığını araştırıyordum. Şimdiye kadar bir şey bulmuş değilsem de iş eğlenceli sayılırdı. Saati elli dolara her işe razıydım.

Allison dahili telefonu çaldığında uzanıp düğmeye bastım. "Efendim?"

"Bir ziyaretçin var." Allison yirmi dört yaşında, capcanlı, neşeli bir kızdır. Beline kadar inen sarı saçları vardı, bütün giyecekleri 4 beden 'küçük'tü ve adındaki 'i' harfinin noktasını o andaki havasına göre ya bir kalp ya da bir papatya olarak koyardı. Sesi her nasılsa çocukların iki kibrit kutusu ve bir sicim parçasıyla yaptıkları o "telefonlardan birinde konuşuyormuş gibi geliyordu.

"California Fidelity Sigortacılıktan Bay Voorhies."

Bir çizgi roman karesinin kahramanıymışım gibi başımın üstünde bir soru işareti belirlediğini hissediyordum. Gözlerimi kısarak ahizeye biraz daha yaklaştım. "Bay Voorhies orada mı yani?"

"Geri göndereyim mi?"

"Ben geliyorum" dedim.

Kulaklarıma inanamıyordum. Mac, CF için yaptığım işlerin çoğunun başında olan kişiydi. Beni kovan onun patronu Gordon Titus'tu ve ben iş değişikliğine artık kendimi alıştırmışsam da, adamı düşündükçe adrenalın salgılarımın artmasına engel olamıyordum. Bir an Gordon Titus'un Mac'ı özür dilemeye gönderdiğini düşündüm. Buna pek olanak yoktu ya. Sıkıntı içine düşmüşüm gibi görünmediğinden emin olmak için odaya şöyle bir göz gezdirdim. Oda büyük değildi ama kendi pencereme sahiptim, duvarlarım temizdi, yerde koyu turuncu pahalı bir halı seriliydi. İç çerçeveli suluboya resimle bir metre yüksekliğindeki kauçuk bitkimle gayet zevkli bir görünüşü vardı. Doğru, kauçuk yapmaydı ama çok yakınına yaklaşmadıkça o kadarı da belli olmazdı.

Aynaya bakmak isterdim (Mac'ın gelişi daha şimdiden o etkiyi yaratmıştı) ama yanımda ayna taşımazdım ve zaten ne göreceğimi biliyordum: Siyah saçlar, kestane gözler, makyajsız bir yüz. Üzerimde her zamanki gibi blucinim, balıkçı yaka kazağım ve ayağımda botlarım vardı. Avcumu yalayıp kıvrıcık saçlarımla üzerinden geçirdim. Bir hafta önce artık daha fazla tahammül edemeyerek saçlarımı bir tırnak makasıyla kesmiştim. Sonuç tam da bekleneneği gibi olmuştu. Koridorda sola sapıp birkaç odanın önünden geçerek ön tarafa gittim. Mac, resepsiyon bölümünde, Alison'un masasının yanında ayakta duruyordu. Mac, altmış yaşlarında, uzun boylu, çatık kaşlı, kır saçlı bir adamdır Uzun kemikli yüzünde kara gözleri biraz da çarpıktır Her zamanki purosunu yerine sigara içiyordu ve külünü yeleğine dökmüştü. Mac öyle sağlıklı yaşam meraklılarından değildi ve vücudu bir çocuk perspektifinden çizilmiş benzerdi: Uzun bacak ve kollar, kısa bir gövde ve üstünde küçük bir baş.

"Merhaba Mac" dedim.

Gayet ekşi bir ses tonuyla, "Merhaba, Kinsey" dedi.

Onu gördüğüme öyle sevinmişim ki, gülmeye başladım. Kocaman bir köpek yavrusuymuşum gibi kendimi kollarının arasına atıverdim. Bu davranışım Mac'ın o pek seyrek gülümsemelerinden biriyle karşılandı, içtiği onca sigaradan kararmış dişleri ortaya çıktı. "Görüşmeyeli çok oldu" dedi. "Seni burada gördüğüme inanamıyorum. Haydi, odama gel de konuşalım. Kahve ister misin?" "Teşekkür ederim, az önce içtim." Mac sigarasını söndürmek için döndü ama çevrede küllük olmadığını farketti. Şaşkınlıkla bakınırken gözleri Alison'un masası üstündeki saksıya takıldı. Alison öne eğildi.

"Ben alayım" diyerek sigarayı adamın parmakları arasından aldı ve hâlâ yanmakta olmasına aldırmaz etmeden açık camdan dışarı fırlattı, sonra da park yerinde birinin üstü açık otomobilinden içeri düşmediğinden emin olmak için başını uzatıp baktı.

Mac arkamdan yürürken ben durumumu anlatıyordum, o da uygun yanıtlar veriyordu. Odama vardığımızda beni iltifatlara boğdu. Ortak dostlarımız hakkında birbirimize haberler verdik, biraz da son dedikoduları konuştuk. Bu sohbet adamı yakından inceleme fırsatı vermişti. Yıllar hızla ilerliyor gibiydi. Rengi solmuştu, görünürse bakılırsa beş altı kilo vermişti. Yorgun ve kararsız görünüyordu ki, bu da kendisine hiç uymayan bir şeydi doğrusu. Eskinin Mac Voorhies'i aksi, sabırsız, kesin kararlı, neşesiz ve muhafazakâr bir insandı. Yanında çalışılacak iyi bir insandı ve işin doğru yapılması tutkusundan doğan o sinirliliğine hayrandım. Şimdi ortada eksik bir kıvılcım vardı ve bundan telaşlanmışım.

"İyi misin? O eski halin yok gibi."

Hırçın bir tavırla, beklenmedik bir enerjiyle elini salladı. "İşin keyfi kalmadı. Bütün gün o kârlılık hesaplarıyla bu yeni idareciler. Ben sigorta işini bilirim... bu işe hayatımı verdim. CF eskiden bir aileydi. Yönetecek bir şirketimiz vardı ama bu işi merhametle, birbirimize saygı göstererek yapardık. Birbirimizi sırtımızdan bıçaklamaz, talep sahiplerine kazık atmazdık. Şimdi artık işimi tanıyamıyorum, Kinsey. İşe alınıp kovulanın haddi hesabı yok. Sigorta acentelerinin çantalarını açacak fırsatları olmuyor. Kâr marjları ve masraf kısıtlaması. Son zamanlarda işe gitmek bile istemediğimi farkettim." Çevresine şöyle bir bakarken yüzü kızardı. "Tam bir bunak gibi konuşuyorum. Bana 'erken emeklilik paketi' önerdiler, o da her ne demekse. Biz eskilerden bazılarını bordrodan çıkarmak için binbir oyuna başvuruyorlar. Çok para alıyormuşuz ve değişime ayak uyduramazmışız."

"Kabul edecek misin?"

"Daha karar vermedim ama kabul edebilirim de. Altmış bir yaşındayım ve artık yorulдум. Ölüp gitmeden, biraz torunlarımla oynamak isterim. Marie ile evi satıp bir karavan alır, memleketi gezen aileyi ziyaret ederiz. Can sıkmamak için bir yerde fazla kalmadan geçinir gideriz işte." Mac'ın hepsi de evli ve çocuk sahibi sekiz çocuğu vardı. Ama aklına başka bir şey takılmış olacak ki, elini sallayarak bu fikirden uzaklaştı. "Neyse, bu kadar çene yeter."

"Karar vermek için bir ayım var. Bu arada bir şey çıktı da aklıma sen geldin."

Acele etmeyerek, hikâyeyi kendi keyfine göre anlatmasını bekledim. Mac sahneyi kendi hazırladığı zaman çok daha başarılı olurdu. Bir paket Marlboro çıkarıp bir sigara aldı. Elinin tersiyle dudaklarını kuruladıktan sonra sigarayı dişlerinin arasına sıkıştırdı. Sonra kibritini çıkararak yaktı, alevi bir ağız dolusu dumanla söndürdü. Bacak bacak üstüne attı, kül tablası olarak paçasının kıvrımlarını kullanmaya başlayınca, naylon çoraplarını tutuşturacak diye ödüm koptu.

"Beş yıl kadar önce Wendell Jaffe'nin ortadan kayboluşunu hatırlıyor musun?"

"Şöyle böyle." Hatırladığım kadarıyla Jaffe'nin yelkenlisi Baja açıklarında boş olarak bulunmuştu.

"Ama bir kere hatırlatsan iyi olur. Denizde kaybolan adamdı, değil mi?"

"Evet." Mac olayı özetlemenin bir yolunu ararmış gibi başını salladı. "Wendell Jaffe ile ortağı Carl Eckert arazi geliştirmek, apartman ve işhanı ve alışveriş merkezi falan yapmak için bir limited şirket kurmuşlardı. Yatırımcılara kendileri kâr almaya başlamadan önce dört yıl boyunca yatırımlarını geri almayı ve yüzde on beş faiz vaad ediyorlardı. Tabii masrafları geniş tutarak kendilerine esaslı bir gelir sağlamayı ihmal etmediler. Ortaya kâr çıkmayınca eski yatırımcıların parasını yeni yatırımcıların paralarıyla ödemeye başladılar, nakit parayı kurdukları yeni şirketlere aktardılar; tezgâhlarını yürütebilmek için hep yeni işler peşinde koştular"

"Bir Ponzi üçkâğıtçılık oyunu yani."

"Evet. Bence işe iyiniyetle başlamışlardı ama sonu öyle geldi işte. Her neyse, Wendell bunun sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini anladı ve işte o sıralarda teknesinden düşüp; kayboldu. Cesedi de bulunamadı."

"Hatırladığım kadarıyla bir intihar notu bırakmıştı."

"Doğru. Elde edilen bilgilere göre adam bütün klasik depresyon belirtilerini gösteriyordu: Keyifsizlik, iştahsızlık, telaş, uykusuzluk. Sonunda balıkçı teknesiyle denize açıldı, kendini suya attı ve karısına bir not bıraktı. Notta uçan kuşa borçlanıp artık battığını anladığı işine her şeyini yatırdığını yazıyordu. Borçlu olmadığı kimse yok gibi. Herkesi düşkürlüğüne uğrattığını biliyordu ve bunun sonuçlarına katlanamazdı. Bu arada karısıyla çocukları berbat bir durumdaydılar"

"Çocukları kaç yaşındaydı?"

"Büyüğü Michael, on yedisindeydi sanırım, Brian ise on iki yaşında falandı. Pis bir iş. Skandal ailesini mahvetti ve yatırımcılarından bazıları iflas ettiler Ortağı Carl Eckert hapse düştü, Jaffe'nin, iskambil kâğıtlarından şatosu yıkılmadan az önce intihar ettiği anlaşıldı. Ancak öldüğü somut olarak kanıtlanamadı. Karısı kalan bir iki kuruşunu yönetmek için mahkemeden bir idareci tayinini istedi. Banka hesapları da boşaltılmış ve ev ipotek edilmişti. Kadın sonunda onu da kaybetti. Doğrusu ona çok açmıştım. Adamla evlendikten sonra çalışmamıştı da. Birden kendini iki çocukla beş parasız buluverdi, bir mesleği falan da yoktu, iyi de bir kadındı. Ondan sonra tam beş yıl süren bir sessizlik dönemi geldi. Adamdan ne bir ses çıktı, ne de izine rastlanıldı."

Hikâyenin sonunu tahmin ederek, "Ama ölmemişti, değil mi?" diye sordum.

"Oraya geliyorum" dedi Mac, biraz da sinirli bir sesle. Hikâyeyi istediği gibi anlatması için sorularımdan vazgeçtim. "O soru ortaya atıldı. Sigorta şirketi ölüm belgesi olmadan para ödemek istemedi. Özellikle de Wendell'in ortağı dolandırıcılık ve hırsızlıkla suçlanınca. Wendell belki de hapisten kurtulmak için parayı alıp kaçmıştı. Öyle bir şey söylemedik ama parayı ödemek için de acele etmedik. Dana Jaffe bir özel detektif tuttu ama o da lehte ya da aleyhte bir ipucu bulamadı. Adamın öldüğü kanıtlanamıyordu ama ölmediği de kanıtlanamıyordu. Olaydan bir yıl sonra kadın kocasının ölü ilan edilmesi için mahkemeye başvurdu, intihar notunu verdi, ortağının ve çeşitli arkadaşlarının kocasının kaybolmadan önceki ruhsal durumu hakkındaki ifadelerini sundu. O noktada CF'ye de adamın sigorta poliçesinin tek lehtarı olarak talepte bulunduğunu bildirdi. Biz de epey geniş bir araştırma başlattık. İşin başında Bill Bargerman vardı. Onu hatırladın mı?"

"Adı yabancı değil ama karşılaştığımızı sanmıyorum."

"O sıralarda herhalde Pasadena bürosunda çalışıyordu. Şimdi emekli. Her neyse, o elinden geleni yaptı ama Wendell Jaffe'nin sağ olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulamadık. Ölüm kararını geçici olarak durdurabildik. Mali sorunları nedeniyle Jaffe'nin eğer sağ ise kendi isteğiyle ortaya

çıkmayacağını savunduk. Yargıç lehimize karar verdi ama kararının geçici olacağını biliyorduk. Bayan Jaffe çılgına döndü ama beklemekten başka çaresi yoktu. Poliçenin primlerini ödemeye devam etti ve beş yıl dolunca yine mahkemeye başvurdu."

"Ben sürenin yedi yıl olduğunu sanıyordum."

"Yasa bir yıl kadar önce değişti. Kadın iki hafta önce bir üst mahkemeden Wendell'in öldüğünü bildiren kararını çıkarttı. Şirketin yapabileceği bir şey yoktu parayı ödedik."

"Olay iyice karışmaya başladı" dedim. "Kaç paradan söz ediyoruz?"

"Beş yüz bin dolar"

"Fena değil, ama belki de hak etmiştir. Almak için epey beklemiş doğrusu."

Mac'ın gülümsemesi pek kısa süreliydi. "Biraz daha beklemesi gerekirdi. CF'den emekli olan Dick Mills'den bir telefon geldi, Jaffe'yi Meksika'da gördüğünü iddia ediyor Viento Negro diye bir yerde."

"Sahi mi? Ne zaman?"

"Dün" dedi Mac. "Jaffe'yi ilk sigortalayan Dick'ti, daha sonra da onunla epey iş yapmıştı. Her neyse, Dick, California Körfezi'nde Cabo ile La Paz arasında berbat bir yerdeymiş. Wendell'i otel barında bir kadınla içerken gördüğünü söylüyor. Dick havaalanına gitmek için otobüs beklerken bir tek atmak için bara girmiş. Wendell bir metre kadar ilersinde verandada oturuyormuş, aralarında yalnızca bir kafes varmış. Dick önce sesi tanıdığını söyledi. Biraz kısık ve Teksas aksanlı. Adam önce İngilizce konuşuyormuş ama garson gelince İspanyolca'ya başlamış."

"Wendell, Dick'i görmüş mü?"

"Görmemiş. Dick çok şaşırdığını söyledi. Orada donup kalmış ve az daha otobüsü kaçıracaktı. Eve varır varmaz bana telefon etti."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Beni ilginç bir teklife yaklaştırdığınız anda kalbim öyle pıt pıt atmaya başlar. "Şimdi ne olacak?"

Mac epey uzamış külünü paçasının kıvrımına silkeledi. "Mümkün olduğu kadar çabuk oraya gitmeni istiyorum. Herhalde geçerli bir pasaportun vardır"

"Pasaportum var ama Gordon Titus ne olacak? Onun bu işten haberi var mı?"

"Titus'u bana bırak. Bu Wendell işi ilk çıktığı günden beri tepemi attırdı zaten. CF'den ayrılmadan önce bunun halledilmesini isterim. Yarım milyon dolar az para değil. Doğrusu meslek hayatımı kaparken hoş bir jest olur"

"Eğer doğruysa" dedim.

"Dick Mills'in yanıldığını görmedim bugüne kadar Yapacak mısın?"

"Buradaki işlerimi toparlamam gerek. Seni bir saat sonra arayabilir miyim?"

"Elbette." Mac ayağa kalktı, saatine baktı, masamın kenarına şişkince bir paket bıraktı. "Yerinde olsam fazla oyalanmazdım. Los Angeles'e uçağın saat birde. Aktarma saat beşte. Biletler zarfta." Gülmeye başladım. California Fidelity ile yine işe başlamıştık.

2

Uçağım Los Angeles havaalanına indikten sonra Cabo San Lucas'a gidecek Mexicana uçağına üç saatim vardı. Mac, Jaffe'nin kayboluşu ve sonrasında olanlar hakkında gazete yazılarıyla dolu bir dosya vermişti. Havaalanının kokteyl salonlarından birine yerleştim, bir yandan margaritamı yudumlarken yazıları okumaya koyuldum. Hazır vakit varken olayı kavramam iyi olacaktı.

Ayağımın dibindeki çantamda eşyalarımın yanı sıra 35 mm'lik fotoğraf makinem, dürbünüm, kendime otuz dördüncü doğum günü armağanı olarak aldığım video kameram vardı. Bu yolculuğun böyle aniden başlamış olmasına bayılıyordum ve daha şimdiden yolculuğun insanda yarattığı o uyanıklığı hissetmekteydim. Arkadaşım Vera ile Santa Teresa'nın yetişkinler eğitim programında yer alan İspanyolca derslerine devam etmeye başlamıştık. Ancak şimdilik, sadece şimdiki zamanla pek işe yaramayacak kısa cümlelerle uğraşmaktaydık -tabii karşımıza ağaçlardaki kara kediler çıkmazsa; böyle bir şey olduğu takdirde Vera da ben de söyleyeceklerimizi biliyorduk: Muchos gatos negros estan en los arboles, si? Si, muchos gatos. Bu yolculuğu, hiçbir şey çıkmasa bile dil yeteneğimi ölçmek için bir fırsat olarak görüyordum.

Mac, gazete kupürlerinin yanına Jaffe'nin çeşitli yerlerde çekilmiş on bir siyah beyaz resmini de eklemişti: sanat sergisi açılışları, politik bağış yemekleri, yardımseverler derneğinin açık artırmaları falan. Katıldığı olaylara bakılırsa seçkinlerden biriydi: Yakışıklı, iyi giyimli, her grubun merkezi.

Genelde resimleri hep bulanık çıkmıştı, sanki deklanşöre basıldığı anda geri çekilmiş ya da başını çevirmiş gibi. Fotoğraf çekirtmekten kaçınmasının bilinçli bir hareket olup olmadığını merak etmiştim doğrusu. Elli beş yaşlarında ve iriyarıydı. Gümüş saçlar, çıkık elmacık kemikleri, çıkık bir

çene, iri bir burun. Başka insanların fikirlerini pek önemsemeyen sakın, vakur bir insana benziyordu.

Kimlik değiştirme fikrini kendi üzerimde düşünürken gariptir, adama bir yakınlık duyuyordum. Doğam gereği yalancı olduğumdan bu olasılık beni hep cezbetmişti. Bir hayattan çıkıp ötekine girmekte belirli bir romantiklik vardır Tıpkı bir aktörün bir karakter rolünden diğerine geçişi gibi. Bir süre önce cinayetten mahkûm birinin bir cezaevi çalışma grubundan kaçarak kendine yeni bir kimlik yarattığı bir olayla karşılaşmıştım. Adam bu süreç içinde yalnızca geçmişini değil cinayetten mahkûmiyetin lekesini de sıyrıp atmıştı. Yeni bir aile edinmiş ve yeni bir işe girmişti. Yeni çevresinde saygı görüyordu. On yedi yıl sonra sıradan bir olay sonunda tutuklanmasaydı sahtekârlığını ölene kadar sürdürecekti. Geçmişin bizi yakalamak gibi kötü bir huyu vardır işte. Saatime bakınca gitme zamanının geldiğini gördüm. Gazete kupürlerini topladım, çantamı aldım. Ana terminale girdim, güvenlik kontrolünden geçtim ve çıkış kapısına doğru olan uzun yolu adımlamaya koyuldum. Yolculuğun değişmez bir yasası da geliş ya da çıkış kapılarının hep terminalin en sonunda olmasıdır. Özellikle çantanız ağırsa ya da ayakkabılarınız sıkılaşmaya başlamışsa... Yolcular birer ikiye gelip kapının açılmasını beklerken ben de bir kenara oturup ayağımı ovuşturdum.

Uçakta çantamı başımın üstüne yerleştirip yerime oturunca Mac'ın biletlerle verdiği parlak renkli otel broşürünü çıkardım. Mac biletleri almak dışında Wendell Jaffe'nin görüldüğü otelde yer de ayırtmıştı. Adamın hâlâ orada olacağını sanmıyordum ama bedava tatili kaçırarak da değildim herhalde.

Hacienda Grande de Viento Negro ön tarafında kumsalı olan üç katlı bir binaydı. Fotoğrafın altında bir lokantası, iki ban, bir sıcak yüzme havuzu, tenis, dalma, balık avlama olanaklarının bulunduğu kent turu yapılabileceği ve margaritaların müessesenin ikramı olduğu belirtiliyordu.

Yanımdaki kadın da omzumun üzerinden broşürü okumaktaydı. Sanki bir sınavda kopya etmeye kalkışmış gibi kâğıdı vücudumla örtüyordum. Kadın kırk yaşlarında, çok zayıf, güneşten iyice esmerleşmiş ve zarıftı. Siyah saçları Fransız biçimi örülmüştü, üzerinde siyah bir pantolon ceket vardı. Üzerinde başkaca hiçbir renk yoktu. "VN'ye mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Oraları bilir misiniz?"

"Evet. Ve umarım orada kalmazsınız." Hoşnutsuzluğunu belirten bir tavırla broşürümü işaret ediyordu.

"Nesi var ki? Gayet hoş bir yere benziyor"

Sanki dişetlerini yokluyormuş gibi dilini yanağının içinde dolaştırdı. Kaşı hafifçe havaya kalkmıştı.

"Eh, para sizin."

"Aslında para başkasının. Bu bir iş yolculuğu."

Pek inanmamış bir tavırla başını salladı. Eline bir dergi aldı ama yüzünde sanki işime karışmamaya çalışıyormuş gibi bir ifade vardı. Bir an sonra yanındaki adama bir şeyler mırıldandığını duydum. Pencere yanında oturan adamın burun deliğinden burulmuş bir kağıt mendil sarkıyordu. Uçak kalkışa hazırlanırken artan kabin basıncından bumu kanamış olmalıydı. Burulmuş kağıt tombul bir el yapımı sigarayı andırıyordu. Adam beni daha iyi görmek için hafifçe öne eğildi.

Ben yine kadına döndüm. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey yok sanırım" dedi hafif bir sesle.

"Toz, rutubet ve böceklerle karşı bakışınıza bağlı" dedi adam.

Şaka yaptığı varsayımına dayanarak keh keh keh diye güldüm. Ama ikisi de gülümsemediler bile.

Viento negro'nun "kara rüzgâr" demek olduğunu biraz geç öğrendim. Her öğleden sonra kumsaldan yükselen kara lav külü fırtınası için doğrusu insafı bir tanımdı bu. Otel, tersine çevrilmiş U biçimli, önünde küçük balkonları olan kayısı sarısı, mütevazı bir yerdi. Balkonların demirlerine asılmış saksılardan bugenviller macenta bir çağlayan gibi sarkıyordu. Oda biraz harap olmakla birlikte temizdi ve doğudaki California Körfezi'ne bakıyordu.

İki gün boyunca hem Hacienda Grande'yi hem de Viento Negro kasabasını dolaşıp Wendell Jaffe'nin beş yıllık fotoğrafına uzaktan da olsa benzeyen birini aradım. Araştırmalarım boşuna çıktığı takdirde otel personeli üzerinde amatör İspanyolca'mı deneyebilirdim ama birinin herife durumu bildireceğinden korkuyordum. Eğer oradaysa yani. Havuz kenarında oturdum, lobide dolaştım, kasabaya indim. Bütün turist eğlencelerine katıldım: Denize şnorkelli dalış, gün batımı

gezintisi, bir arazi aracında sallanmaktan kışımın parçalandığı dağ yollarını keşif. Bölgedeki diğer iki oteli, lokantaları ve barları dolaştım. Kaldığım otelin gece eğlencelerine katıldım, diskoları, dükkânları dolaştım. Ama adamdan eser yoktu.

Sonunda Mac'ı arayıp o zamana kadar yaptıklarımı sıraladım. "Eğer herif buradan gitmişse boşuna büyük paralar harcıyorsun" dedim. "Tabii arkadaşının Wendell Jaffe'yi görmüş olduğunu varsayarak konuşuyorum."

"Dick onu gördüğüne yemin etti."

"Beş uzun yıl sonra mı?"

"Bak, bir iki gün daha oyalan. Hafta sonuna kadar ortaya çıkmazsa dönersin." "

"Nasıl istersen. Bir sonuç alamadığım zamanlar uyarmak âdetimdir."

"Anlıyorum. Aramaya devam et."

"Patron sensin" dedim.

İki şeritli tozlu bir yolla on dakikada gidilen kasabayı sevmiştim. Yolda gördüğüm inşaatların çoğu terkedilmişti. Bir zamanlar gözkaşırtıcı olan liman manzarası şimdi apartmanlarla kapanmıştı ve sokaklar paketi yüz pezyoya çıklet satan çocuklarla doluydu. Köpekler güneşte uyuyorlar, kaldırımlara serilip yatıyorlar, yerel halkın kendilerini rahatsız etmeyeceklerinden emin görünüyordlardı. Ana caddedeki dükkânlar cangıl çiçekleri kadar gözalıcı mavilere, sarılara, kırmızılara ve papağan yeşiline boyanmıştı. Reklam panolarında Fuji renkli filminden Century 21 emlakına kadar, uzak kökenli ticari etkiler dile getirilmekteydi.

Arabaların çoğu sokaklara iki tekerlekleri kaldırımda olmak üzere park edilmişti ve plakalardan ta Oklahoma'dan bile gelen turistler olduğu anlaşıyordu. Esnaf kibardı ve benim kırık dökük İspanyolca'ya sabır gösteriyordu. Ortalıkta bir asayişsizlik yoktu. Herkesin geçimi Amerikan ziyaretçilerine bağlıydı. Ama buna rağmen pazarlardaki mallar külüstür ve pahalı, lokantaların yemekleri kesinlikle ikinci sınıftı. Ben hiç durmadan oradan oraya dolaşıyor; kalabalıklar arasında Wendell Jaffe'yi ya da bir benzerini arıyordum.

Çarşamba öğleden sonra -oraya gelişimin üçüncü günü-sonunda araştırmaktan vazgeçip havuz başına yerleştim, vücuduma taze pişmiş hindistan cevizi kurabiyesi kokusu veren bir güneş yağdı sürdüm. Üzerime rengi solmuş siyah bikiniyi geçirmiş, eski kurşun yaralan ve yıllar boyunca aldığım yaraların solgun izleriyle dolu bedenimi gözler önüne sermiştim. İnsanlar çoğunlukla benim sağlık durumum konusunda kaygılanırlar O sıralarda kış solukluğumu saklamak için önceden, Tenekede Güneş adlı yağdan sürdüğümünden rengim hafif portakalımsıydı. Tabii bazı yerlerime sürmeyi unutmuştum ve bileklerimde sarılık çekmekteymişim gibi lekeler oluşmuştu. Geniş kenarlı şapkamı yüzüme indirerek, aşırı boyası rengi dizkapaklarımın altında toplanan terleri düşünmemeye çalıştım. Güneş banyosu yeryüzünün en sıkıcı vakit geçirme aracıdır Ama iyi bir yanı da yok değildi: Telefonda ve televizyondan uzaktım. Dünyada neler olup bittiğinden haberim yoktu.

Dalmış olmalıyım ki, birden bir gazete hışırtısı ve sağımdaki şezlonglarda yatan iki kişinin İspanyolca konuşmasıyla uyandım. Benim kısıtlı sözcük bilgimle İspanyolca bir konuşma bana şöyle gelir: blah, blah, blah... ama ... blah blah blah... çünkü... blah blah blah... burada. Aksanı kesinlikle Amerikan olan bir kadın Santa Teresa'nın otuz mil güneyinde olan küçük Perdido kenti hakkında bir şeyler söylüyordu. Hemen kulaklarımı diktim. Kadının kim olduğunu görmek için şapkamın kenarını kaldırıyordum ki, yanındaki erkek de ona İspanyolca bir yanıt vermeye başladı. Şapkamı yavaş yavaş oynatarak adamı görene kadar çevirdim. Jaffe olmalıydı bu. Yaşlanma ve kozmetik cerrahi için belirli bir pay ayırdığım takdirde bu büyük bir olasılıktı. Resimlerdeki Wendell Jaffe'nin tıpkısı diyemezdim ama ona çok benziyordu: Yaşı, beden yapısı, duruşu, başını tutuşu. Gazeteye bakıyor; gözleri sütunları hızla tarıyordu. Benim baktığımı hissedip başını kaldırarak şöyle bir baktı. Kadın konuşmayı sürdürürken bir an gözgöze geldik Adamın yüzünde bir değişim oldu, kadının koluna dokunarak uyarırcasına bana doğru baktı. Konuşma geçici olarak kesildi. Bu korkudan hoşlanmıştım. Ruhsal durumu hakkında çok şey söylüyordu doğrusu.

Ben uzanıp hasır çantamı aldım ve adamın dikkati başka yana çevrilene kadar karıştırdım durdum. Fotoğraf makinem yanımda değildi. Kendime müthiş içerlemiştim. Kitabımı çıkarıp açtım. Bacağımdan hayali bir sineği kovalayıp ısırıldığı yere baktım. Kendileriyle hiç ilgilenmemiş olduğumu sanacağını umuyordum. Kadınla adam yine, ama bu defa daha alçak sesle konuşmaya başladılar: Bu arada ben hayalimde, herifi dosyamdaki resimlerle karşılaştırıyordum. Kendisini ele veren gözleriydi: Platin rengi kaşlar altında kara ve yüzüne iyice gömülü gözleri. Yanındaki kadını inceleyince onu daha önce hiç görmediğimden emin oldum. Kırk yaşlarında, esmer ve ufak tefekti,

cilalı pekan tahtası kadar yanmıştı güneşten. İpten yapılmış sutyeni içinde göğüsleri küçük kağıt ağırlıklarına benziyordu.

Yüzüm şapkamla örtülü olarak doğruldum ve hiç utanmadan yan tarafta giderek artan tartışmayı dinlemeye başladım. İspanyolca konuşuyorlardı ve konuşma basit bir anlaşmazlıktan yoğun bir tartışmaya dönüşüyor gibiydi. Kadın birden sustu ve erkeklerin nüfuz etmeyi bir türlü beceremedikleri o kırılgan sessizliklerden birine gömüldü. Öğleden sonra boyunca konuşmadan şezlonglarında yattılar Birkaç fotoğraf çekebilsem çok iyi olurdu. İki kere odama koşmayı düşündüm ama fotoğraf malzemesiyle yüklü bir halde dönüşün pek garip kaçacağını düşündüm. En iyisi bekleyip bir fırsat kollamaktı. İkisinin de otelde kaldıkları belliydi ve bu saatten sonra ayrılacaklarını hiç tahmin etmezdim. Fotoğraflarını yarın çekerdim. Bugün hele beni ortalıkta görmeye alışsınlardı.

Saat beşte rüzgâr palmyeleri sallamaya başladı ve kumsaldan kara tozlar yükseldi. Pudra kadar ince kumların tenime çarptığını hissediyordum. Ağzım ve gözlerim kumla dolmuştu. Çevremdeki birkaç otel müşterisi alelacele toplanmaya başladılar. Güneş batmaya başladığında toz rüzgârının kesileceğini artık öğrenmiştim. Ancak bu arada havlucu çocuk bile standını kapatıp kapağı içeri atmıştı.

Gözetlemekte olduğum adam ayağa kalktı. Kadın sanki bir sivrisinek bulutunu kovalarmış gibi elini yüzünün önünde salladı. Eşyalarını toplarken gözlerine toz girmemesi için başını eğdi. Adama İspanyolca bir şeyler söyleyip hızlı adımlarla otele yürüdü sonra. Adam acele etmiyordu, havadaki bu ani değişiklik kendisini pek etkilememiş gibiydi. Havluları katladı. Güneşyağı şişesinin kapağını kapattı, öteberisini bir plaj çantasına doldurup o da otelin yolunu tuttu. Kadına yetişmek için bir acelesi yok gibiydi. Belki de çatışmayı arasını soğutarak atlatmaktan hoşlanan tiplerdendi. Onun arkasından ben de eşyaları çantama tıktırıp kalktım.

Genelde kapıları hep açık duran aşağı kat lobisine girdim. Bir televizyonun karşısına parlak renkli koltuklar dizilmişti. Tavan iki kat yüksekliğinde üst kat parmaklığının ardında diğer lobi ile resepsiyon bulunuyordu. Çift görünürlerde değildi. Barmen yüksek ahşap kepenkleri yerleştirerek odayı sıcak ve yakıcı rüzgârdan korumaya çalışıyordu. Bar bir anda yapay bir loşluğa gömüldü. Sol taraftaki geniş merdivenden çıkarak üst kattaki büyük lobiye gözden geçirdim. Sonra çiftin belki de başka bir yerde kaldığını ve otelin parkından otomobillerini almaya gittiklerini düşünerek dışarı çıktım. Otopark da boştu, herkes rüzgârdan içeri kaçmıştı. Ben de dönüp asansörle odama çıktım. Balkonun iki yana açılan kapılarını kapadığımda kum bir yaz yağmuru gibi dövüyordu camları. Dışarda gün sentetik bir alacakaranlığa bürünmüştü. Wendell ile kadın otelde bir yerde olmalıydılar, herhalde benim gibi onlar da kapağı odalarına atmışlardı. Kitabımı aldım, rengi solmuş pamuklu örtünün altına girdim ve gözlerim kapanana kadar okudum. Saat altıda irkilerek uyandım. Rüzgâr kesilmiş, aşırı çalışan havalandırma odayı rahatsız edecek kadar soğutmuştu. Dışarda bakım ekibinin günlük süpürme işine başladığını duyuyordum. Bütün yollar ve verandalar temizlenecek, toplanan kara kumlar yine kumsala götürülecekti.

Duş alıp giyindim. Sonra lobiye indim ve tekrar çifti aramaya başladım. Otel lokantasını, iki barı, verandayı, bahçeyi dolaştım. Belki de uyuyorlar ya da yemeklerini odalarında yiyorlardı. Belki de yemek için kasabaya inmişlerdi. Ben de bir taksi çevirip Viento Negro'ya yollandım. Kasaba o saatte ancak canlanıyordu. Batmak üzere olan güneş bütün telefon tellerini yaldızlamış gibiydi. Havada toz kokusu vardı. Körfezin tek katkısı, iskele direklerinin ve temizlenmiş kılıçbalıklarının hafif kükürtlü kokusuuydu.

Yarım kalmış bir inşaata bakan bir açık hava kahvesinde boş bir masa buldum. O otlar bürümüş tuğlalar ve paslı parmaklıklar iştahımı hiç de köreltmemişti. Bacakları sallanan portatif bir madeni iskemleye oturup kâğıt tabakla karidesleri önüme çektim, teker teker soyup salçaya batırdım, yanındaki kara fasulyeleri bir mısır pidesine doldurdum. Cazırtılı ve zevksiz bir müzik başımın üstündeki hoparlörlerden fışkırır gibiydi. Bira buz gibiydi, yemek sıradan olmasına rağmen hiç olmazsa doyurucu ve ucuzdu.

Saat 20:35'te otele döndüm. Yine lobiye, lokantayı ve iki barı dolaştım. Wendell ile yanındaki kadından yine eser yoktu. Jaffe adıyla dolaşacağını sanmadığım için resepsiyondan sormanın bir anlamı yoktu. Otelde ayrılmadıklarını umut etmekten başka bir şey gelmezdi elimden. Bir saat kadar dolandıktan sonra girişin yakınlarında bir koltuğa yerleştim, çantamdan kitabımı çıkarıp saat geceyarısı geçene kadar okudum.

Sonunda pes edip odama çıktım. Herhalde sabah yeniden ortaya çıkarlardı. Belki de şu anda hangi adı kullandığını öğrenebilirdim. Edindiğim bilgiyi ne yapacağımı bilemiyordum ama Mac herhalde ilgilenirdi.

3

Sabah kumsalda koşmak için saat altıda kalktım. Geldiğimin ertesi sabahı her iki yönde birer buçuk mil koşup saat tutmuştum. Şimdi gözümü otelden ayırmamak için turlarımı çeyrek mile indirdim. Onları havuzun üzerindeki terasta ya da kumsalda sabah gezintisi yaparken göreceğimi umuyordum. Her ne kadar aklım pek yatmıyorsa da, gece otelden ayrıldıklarından da hâlâ kaygı duymuyor değilim.

Koştuktan sonra odama çıktım, bir duş yapıp giyindim. Fotoğraf makineme film koyup kayışından boynuma astım ve üst kat lobisinin dışındaki kahvaltı terasına gittim. Kapının yakınlarında bir masaya yerleşip, fotoğraf makinesini de yanımdaki iskemleye koydum. Kahvaltımı ismarlarken gözümü asansörden ayırmıyordum. Kahvaltıyı mümkün olduğu kadar uzattıysam da, ne Wendell ne de kadın görünmedi. Hesap pusulasını imzaladım, makinemi alıp aşağı havuza indim. Diğer müşteriler birer ikişer sökün etmişlerdi. Bir yeniyetme oğlan grubu suyun içinde itişip kakışırken, bir çift yeni evli de bahçede pingpong oynuyorlardı. Otelin çevresini bir dolandıktan sonra yine içeri girdim, alt lobideki bardan geçip merdivenlere yöneldim. Telaşım giderek artmaktaydı.

O anda kadını gördüm.

Elinde birkaç gazete olduğu halde asansör kapılarının yanında duruyordu. Anlaşılan kimse kendisine asansörlerin ne kadar seyrek çalıştığını söylememişti. Henüz makyaj yapmadığı için - kara saçları hâlâ uykudan dağınık ve simetrisi bozuktuk. Ayağında lastik tokyolar, sırtında belinden epey gevşek tutturulmuş bir sabahlık vardı. Açık dekoltesinden lacivert mayosu görünüyordu. Eğer o gün gidecek olsalardı kadın havuza girmek üzereymiş gibi giyinmezdi. Fotoğraf makineme baktı ama gözlerini gözlerimden kaçırdı.

Yanında durup asansör göstergesinin üçüncü kattan lobiye inişini seyrettim. Kapılar açıldı, iki kişi dışarı çıktı. Ben kadının önden girmesini bekledim. Kadın üçüncü kat düğmesine basıp soru sorarmış gibi bana baktı.

"İyi" diye mırıldandım.

Ahbablık etmek gibi bir niyeti olmadan hafifçe gülümsedi. Daracık yüzü büzülmüş gibiydi, gözlerinin altındaki koyu lekeler iyi uyumadığını gösteriyordu. Aramızdaki hava, parfümünün baygın kokusuyla ağırlaşmıştı. Hiç konuşmadan çıktık, asansör durunca kibar bir jest yaparak önden onun çıkması için işaret ettim.

Kadın sağa döndü, terliklerini şapırdatarak koridorun öteki ucundaki odaya yöneldi. Ben anahtarımı ararmış gibi yapıp bekledim. Benim odam bir kat aşağıdaydı ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ama bu aldatmaca çabam aslında boşunaydı. Kadın 312 numaralı odanın kapısını açtı ve arkasına bakmadan içeri girdi. Saat neredeyse on olmuştu ve kat hizmetçisinin arabası kadının girdiği kapıdan iki kapı ötede duruyordu. 316 numaralı odanın kapısı açık, içerisi boştu. Doğruca aşağı resepsiyona inip, odamı değiştirmek istediğimi söyledim. Otelde herhalde boş olduğu için otel kâtibi isteğimi ikiletmedi. Oda bir saate kadar hazır olacaktı. Ben lobiye gidip bir San Diego gazetesi aldım.

Sonra odama çıktım, eşyalarımı ve fotoğraf makinemi çantama koydum, tuvalet eşyaları, ayakkabılarımı ve kirli çamaşırlarımı da topladım. Odamın hazırlanmasını beklerken çantamı alıp lobiye inmiştim. Wendell'e kaçma fırsatı vermek istemiyordum. 316 numaralı odaya yerleşmeye çıktığımda saat da on bire gelmişti. 312 numaranın önünde kirli tabaklarıyla bir kahvaltı tepsi duruyordu. Ekmek kırıntılarına ve kahve fincanlarına baktım. Bu insanların yemek listelerine meyveyi de katmaları gerekiyordu doğrusu.

Eşyalarımı yerleştirirken kapımı aralık bırakmışım. Merdiven de asansörler de benim sağımda kaldığından artık Wendell Jaffe ile çıkışların arasına yerleşmiş bulunuyordum. Ben görmeden geçebileceğini sanmıyordum. Gerçekten de saat 12:35'te kadınla birlikte aşağı indiklerini gördüm. Her ikisi de havuza girmek üzere giyinmişlerdi. Hemen fotoğraf makinemi alıp balkona çıktım, üç kat aşağıda kapıdan çıkışlarını beklemeye başladım.

Makinemi kaldırmış vizörden geçişlerini izliyor benim görüş alanımda bir yere oturacaklarını umuyordum. Sarı çiçeklerin oluşturduğu bir perdenin ardındaki masayı seçtiler, eşyalarını yerleştirip kendilerine rahat bir köşe hazırladılar. Güneşlenmek üzere şezlonglarına uzandıklarında, çiçekler Wendell'in ayakları dışında her yerini kapatmıştı.

Bir süre bekledikten sonra onları izledim ve günün büyük bir kısmını birkaç metre ilerilerinde geçirdim. Çeşitli soluk benizli yeni müşteriler havuz ile bar arasında kendi küçük krallıklarını ilan etmişlerdi. Böyle tatil yeri müşterilerinin mekân düşkünü olduklarına dikkat etmişimdir; her gün aynı şezlonglara otururlar, aynı bar taburelerini ve masaları tercih ederek evlerindeki sıkıcı alışkanlıklarını böyle yerlerde de sürdürürler. Bir günlük bir gözlemden sonra çoğunun bütün tatillerini nasıl geçireceklerini söyleyebilirim. Tahminimce bu insanlar evlerine döndüklerinde tatillerinin neden bekledikleri dinlenmeyi sağlayamadığını merak edip dururlar.

Wendell ile kadın, bir gün önce oturdukları yerden iki şezlong ilerisine yerleşmişlerdi. Bir başka çiftin varlığı, aslında istedikleri yeri neden kapamadıklarını gösteriyordu. Wendell yine iki gazete ile ilgilenmekteydi: San Diego'dan İngilizce gazeteyle bir İspanyolca gazete. Yakınlarında olmam fazla dikkati çekmedi, ben de ne adamla ne de kadınla gözgöze gelmemeye özen gösterdim. Mimari detaylara, sanat açılarına, okyanus görüntülerine ilgi duyuyormuş gibi davranarak resim çekiyordum. Eğer onların menzilinde bir yere dönecek olursam bunu âdeta hissediyorlar ve kendini korumak için kabuklarına çekilen egzotik deniz hayvanları gibi bir tepki gösteriyorlardı.

Öğle yemeğini havuz kenarında yediler. Ben de barda bir şeyler atıştırırken burnumu elimdeki dergiden ayırmayarak onları gözden kaçırmadım. Güneş banyosu yapıp okudum. Zaman zaman havuzun sığ tarafına gidip ayaklarımı ıslattım. O boğucu Temmuz sıcağına rağmen su derin gibiydi ve ayaklarımı iki karış bile soktuğum takdirde soluğum kesiliyor ve bağırarak için kendimi güç tutuyordum. Wendell'in ertesi öğleden sonra balık avlamak için ayarlama yaptığını duyana kadar dikkatimi bir an bile eksiltmemiştim. Gerçekten manyakçasına davranıyor olsaydım bu balık avlama seferini kaçış planı olarak algıyabilirdim ama şu anda kimden kaçacaktı ki? Beni tanıımıyordu ve ben de onun kimliğini bildiğimden kuşkulanası için bir neden yaratmamıştım.

Vakit geçirmek için Santa Teresa'daki evsahibim Henry Pitts'e bir kart yazdım. Henry seksen dört yaşında ve tapılacak bir erkektir: Uzun boylu, zayıf, akıllı ve iyi huylu. Tanıdığım bazı yan yaşındaki erkeklerden çok daha zeki. Seksen altı yaşındaki ağabeyi William, bizim sokağın aşağısındaki lokantanın sahibi Macar Rosie ile bir yaşlılık flörtü yaşadığı için Henry'nin son günlerde canı çok sıkındı. William, Aralık ayı başlarında bir kalp krizi sonrasında ortaya çıkan depresyon krizini atlattık için Michigan'a gelmişti. William, en iyi koşullar altında bile tahammül edilmesi güç bir insandı, ancak (kendi deyişiyle) "ölümle koklaşması" bütün kötü niteliklerini ortaya döküvermişti. Henry'nin öteki kardeşleri -seksen yedi yaşındaki Lewis, doksan bir yaşındaki Charlie ve Aralık'ta doksan dördüne basan Nell- anladığım kadarıyla demokratik bir aile oylaması yapmışlar ve William'ı Henry'ye postalamışlardı.

İki haftalık bir ziyaret için gelen William iki aydır evdeydi ve bu kadar kişisel yakınlık, etkisini göstermeye başlamıştı. Bencil bir hastalık hastası olan dindar William, kendisi nevroitik, flörtçü, önyargılı, pinti ve sözünü sakınmaz biri olan arkadaşım Rosie'ye âşık olmuştu. Aşk her ikisini de yumuşatmıştı ve Henry artık bu kadarına dayanamıyordu. Ben durumu pek hoş olarak niteliyordum ama ben böyle şeylerden ne anlardım ki?

Henry'den sonra bir kart da Vera'ya yazıp bir iki İspanyolca cümle kullandım. Sıcağı ve böcekleri, havuzda cıyak cıyak bağırarak çocuklarıyla gün hiç bitmeyecek gibiydi. Wendell ile kadın, güneş altında yatıp esmerleşmekten başka bir şey düşünmüyorlardı. Bunları kimse deri kanseri, buruşuklar ve güneş zehirlenmesi konusunda uyarmamış mıydı? Ben kitabımı sürekli okuyamayacak kadar huzursuz olarak, zaman zaman gölgelere kaçıyordum. Adam kaçak biri gibi davranmıyordu. Aksine zamanı çok bol biri izlenimini vermekteydi. Belki de aradan beş yıl geçtikten sonra artık kendini kaçak olarak görmüyordu. Resmen ölmüş olduğundan haberi bile yoktu.

Saat beşe doğru viento negro esmeye başladı. Yakınımdaki masada Wendell'in gazeteleri hisırdadı, sayfalar yelkenler gibi hazırola geçtiler. Kadının suratını buruşturarak gazetelere uzandığını, havlusu ve plaj şapkasıyla onları da topladığını gördüm. Ayağını tokyolarına geçirerek sabırsız bir tavırla Wendell'in toplanmasını bekledi. Adam herhalde üzerindeki güneş yağını çıkarmak için havuza son bir kez daldı. Ben eşyalarımı toplayıp onlardan önce otele doğru yürürken onların da arkamdan geldiklerini hissediyordum. Bir iletişim kurmak istiyorsam da bundan daha fazla yakınlaşmayı akıllıca bulmamaktaydım. Kendimi tanıtır konuşmaya başlar ve sonunda konuyu onların durumlarına getirebilirdim. Ancak herhangi bir dostluk gösterisinden nasıl titizlikle kaçtıklarını gördüğüm için böyle bir yaklaşımdan hoşlanmayacaklarından emindim. Kuşkularını uyandırmak yerine, aynı biçimde ilgisizlik göstermek en iyisiydi.

Odama çıkarak kapıyı kapattım ve dikiz deliğinden onların önünden geçişlerini seyrettim. Rüzgâr kesilene kadar onların da bizim gibi odalarında kalacaklarına inanmak zorundaydım. Duşumu yaptım, uçakta üzerimde olan siyah pamuklu pantolonumla siyah pamuklu bluzumu giydim. Sonra yatağı uzanıp okur gibi yaparak, koridorlar sessizleşene ve havuzdan hiç gürültü gelmeye kadar kestirdim. Kumun hâlâ balkon kapımın camını dövdüğünü duyuyordum. En iyi zamanında bile pek matah bir şey olmayan otelin kliması sıcaklığı yarmak için boşuna çabalıyordu. Oda kimi zaman buzdolabı gibi soğur ama çoğunlukla da içeride sığağı yakın bayat bir hava olurdu. Uyandığında ortalık kararmıştı, ilk anda nerede olduğumu anlayamadım. Uzanıp ışığı yaktım, saatime baktım: 19:12. Wendell ve kadını izlediğimi hatırladım. Acaba otelden ıkışlar mıydı? Yataktan kalktım, çıplak ayak kapıya gittim, başımı çıkartıp baktım. Koridor ışıklan yanıyordu ve iki taraf da boştu. Anahtarımı cebime atıp odadan çıktım. 312 numaranın önünden geçerken kapının altından bir ışık göreceğimi umuyordum. Ama ışık olup olmadığını anlayamadım, kapıya kulağımı dayama riskine de girmek istemedim.

Odama dönüp ayakkabılarımı giydim. Sonra banyoda dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradım. Otel havlularından birini alıp balkona çıktım, havluyu sağ parmaklığın üzerine astım. Oda ışıklarını açık bırakıp kapımı kilitledim ve elimde dürbünümle aşağı indim. Önce kafeteryaya, lobideki gazeteciye ve aşağıdaki bara baktım. Wendell'dan da, kadından da eser yoktu. Dışarı çıkınca dürbünümü kaldırıp otelin cephesini taradım. Üst katta şimdi bir battaniye kadar büyük görünen havlumu görüyordum, iki balkon sola baktım. Herhangi bir hareket yoktu ama kapı aralıktı ve içerde loş bir ışık yanıyordu. Uyuyorlar mıydı yoksa gitmiş miydiler? Lobide dahili telefonun başına geçip 312'yi çevirdim. Telefonu açan olmadı. Odama döndüm, oda anahtarımı, kalemimi, kâğıdımı ve küçük fenerimi pantolon cebime soktum, ışıkları kısıtım.

Balkona çıkıp dirseklerimi tırabzana dayayarak geceye baktım. Doğı ile iletişim kuruyormuş gibi düşünceli bir ifade takınmıştım ama aslında iki kapı ötedeki odaya nasıl gireceğimi düşünüyordum. Hoş, beni izleyen yoktu ya. Otelin cepheye bakan odalarının yansı aydınlıktı. Bazı balkonlarda oturanlar vardı, kimi zaman gölgeler arasında bir sigara parıltısı seçiliyordu. Hava da artık iyice karanlıktı. Bina dışındaki yollar düşük voltajlı ampullerle aydınlatılmıştı. Yüzme havuzu kıymetli bir taş gibi parılıyordu ama filtre sisteminin o kadar kumu temizlemek için hâlâ çalışıyor olduğundan hiç kuşum yoktu. Havuzun uzak yanında sosyal bir olay henüz başlamak üzereydi: Müzik, konuşmalar, ızgara et kokusu. Balkonlardan maymun gibi atlayarak geçtiğim takdirde kimsenin beni farkedeceğini sanmıyordum.

Mümkün olduğu kadar eğilip sağıma baktım. Yan balkon karanlıktı. Kapı kapalı, perdeler çekilmişti, Odada kimse olup olmadığını bilmenin yolu yoktu ama boş görünüyordu. Nasıl olsa bu riski göze almak zorundaydım. Sol bacağı tırabzanın üstünden atıp, ayağı demirler arasına soktum, dengemi bulduktan sonra sağ bacağı da indirdim. Yan balkona erişmek için biraz gerinmek gerekiyordu. Önce tırabzanı tutup sarsarak kontrol ettim. Altımda üç katlık bir boşluk olduğunu biliyor ve yükseklik korkumun başını gösterdiğini hissediyordum. Kaydığım takdirde aşağıdaki taflanlar hızımı kesmeye yaramazdı. Bir süs bitkisine şişe geçer gibi geçtiğimi hayal ettim. Hoş bir şey olmazdı herhalde. Avuçlarımı pantolonuma sildikten sonra yine uzandım. Sol ayağı yan balkonun demirleri arasına soktum. En iyisi bu gibi şeyleri fazla düşünmemektir.

Kafamı boşaltarak benim balkonumdan diğerine geçtim. Komşumun balkonunda hiç gürültü yapmadan aynı işlemi öteki tarafta da tekrarlardım. Ama önce başını uzatıp Wendell'in oda-; sınırın boş olduğuna kanaat getirmiştım. Perdeler açıktı, oda karanlık olduğu halde banyodan yere dörtgen bir ışık düşmüştü.

Wendell'in balkonuna varınca bir an durup soluğumu topladım. Yüzüme gelen esintinin ürpertisinden gerilimden. terlediğimi anladım. Cam kapının kenarında durup içeri baktım. Yatak iki kişilikti, pamuklu yatak örtüsü açıktı. Buruşuk arşafın üzerinde bir yemek öncesi seksin izleri seçiliyordu. Kadının parfümünü ve seviştikten sonra yıkandıkları sabunun kokusunu alıyordum. Küçük el fenerimi yaktım. İlk iş olarak kapıya gidip zinciri çektim, dikiz deliğinden boş koridora baktım. Saat 7:45TM Talihim varsa benim dün gece yaptığım gibi onlar da bir taksiye atlayıp yemeğı kasabaya gitmişlerdi. Tanrı'ya sığınarak tavan lambasını yaktım.

Önce kapıya en yakın olan banyoyu gözlerimle şöyle bir taradım. Kadın lavabonun iki yanındaki tezgâhlara kendi tuvalet malzemesini doldurmuştu: şampuan, krem, deodoran, kolonya, nemlendirici, deri toniğı, fondöten, pudra, rimel, maskara, saç kurutucusu, saç spreyi, diş macunu ve fırçası, saç fırçası, kirpik kıvırtıcısı. Doğrusu odadan çıkmaya nasıl vakit bulabildiğine

şaşımtım. Her sabah bu işleri yapmaya başlasa, işini bitirdiğinde yine yatma saati gelmiş olurdu. İki naylon külot yıkanıp duş borusuna asılmıştı. -Kadını daha önce siyah dantelli kısacık külotlar içinde hayal etmişim ama bunlar külot konusunda tutucu olanların hoşlandıkları türden, bele kadar çıkan şeylerdi. Kadın herhalde sırt ameliyatlarından sonra giyilen aletlere benzeyen sutyenler kullanmaktaydı.

Wendell'a tuvaletin sifon kapağı kalmıştı. Üzerinde altın harflerle DDH yazan siyah deri takımı oradaydı. İçinde yalnızca diş fırçası, macun, tıraş takımı ve kontakt lens kutusu vardı. Herhalde kadının şampuanıyla deodoranını kullanıyordu. Yine saatime baktım. 19:52. Bir kere de dikiz deliğinden baktım. Koridor hâlâ boştu. Gerginliğim geçmişti ve birden bu işten keyif almakta olduğumu farkettim. Tenis ayakkabılarımın üstünde dans eder gibi bir figür yaparak döndüm. Bu işi seviyordum. Ben doğuştan kendini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokan biriydim. Gece karanlığında birinin evine gizlice girmek kadar heyecan verici bir şey olamazdı. Mutlulukla şarkılar mırıldanarak işime döndüm. Yasaların doğru yanında çalışıyor olmasaydım mutlaka şimdi hapiste olurum.

4

Kadın valizlerinin hepsini boşaltan o insanlardan biriydi -hem de odaya girdiğinin ilk dakikasında. Büyük dolabın sol tarafını almış ve eşyalarını gayet düzenli bir biçimde yerleştirmişti: Mücevherler ve iç çamaşırları ile pasaportu üst çekmeceye. Renata Huff olan adını, pasaport numarasını, doğum tarih ve yerini, pasaportu veren makamı ve sona eriş tarihini kaydettim. Kadının eşyalarını daha fazla' karıştırmadan Wendell'in tarafındaki üst çekmeceyi açtım ve yine turnayı gözünden vurduğum. Pasaportuna göre adı Dean DeWitt Huff'tı. Gerekli bilgileri not ettikten sonra gidip yine dikiz deliğinden baktım. Koridor hâlâ boştu. Şimdi saat 20:02'ydi ve herhalde sıvışma zamanı gelmişti. Özellikle kaçta çıktıklarını bilmediğim için geçen her dakika artık giderek artan bir risk taşıyordu. Yine de hazır oradayken başka şeyler öğrenebilirdim belki de.

Dönüp diğer çekmeceleri de sırayla açtım, elimi düzenle yerleştirilmiş eşyaların altına ve aralarına soktum. Wendell'in giysileri ve özel eşyaları hâlâ bir kenarda açık duran bavlundaydı.

Geldiklerinde bir şeyden kuşkulamamaları için gayet dikkatli ve acele çalışıyordum. Başımı kaldırdım. Bir ses mi duymuştum? Dikiz deliğine bir daha baktım.

Wendell ile kadın asansörden çıkmışlar; bana doğru yürüyorlardı. Kadının canı sıkıldığı belliydi, tiyatro oynuyormuş gibi jestler yapıyor, tiz bir sesle konuşuyordu. Adamın yüzü asıktı. Yürürken elindeki gazeteyi bacağına vuruyordu.

Panik konusunda öğrendiğim şeylerden biri de, insanın kararlarında büyük çaplı yanlışlıklara yol açmasıdır. Olaylar yaşama içgüdüünün her şeyin üstünde olduğu bir sis içinde yer alır. Kendinizi aniden krizin eşiğinde ve eskisinden bin beter bir halde bulursunuz. Onları gördüğüm an, bütün kişisel eşyayı ceplerime doldurdum, zinciri yuvasından çıkardım. Banyo ışığını söndürdüm, odadaki tavan ışığını söndürdüm ve balkona çıktım. Dışarı çıkınca odayı bulduğum gibi bıraktığımdan emin olmak için arkama baktım. Lanet olsun! Onlar banyo ışığını açık bırakmışlardı, bense söndürmüştüm. Gözlerim sanki röntgen ışınlarıymış gibi, Wendell'in kapının dışında anahtarı deliğe sokmak üzere olduğunu görebiliyordum. Hayalimde o benden hızlı hareket ediyordu. Bir an düşündüm. Yanlışımı düzeltecek vakit yoktu. Belki de ışığı açık bıraktıklarını unuturlar ya da lambanın bozulduğunu sanırlardı.

Balkonun kenarına geldim, bacağıma öte yana attım, ayağıma parmaklıklar arasına sıkıştırdım, sonra öteki bacağıma da dışarı çektim. Wendell'in odasına ışık yandığı anda ben de yandaki balkona varmışım.

Artık güvenlikteydim.

Ama balkonda bir adam durmuş sigara içiyordu.

Hangimizin daha çok şaşırdığını bilemiyorum. Ama kuşkusuz daha çok şaşıran oydu, çünkü ben orada ne aradığımı biliyordum, o bilmiyordu. Ayrıca korku bütün duyularımı hızlandırdığı için bir üstünlüğe de sahiptim. Adamın hakkındaki bazı gerçeklen bir spor eğitim filminde olduğu gibi bilinçaltı mesajları olarak beynimde belirmeye başladı,

Adam beyazdı.

Altmış yaşlarında, seyrek saçlıydı. Olan saç da beyazdı ve geriye taranmıştı.

Uçlarında kulaklık varmış gibi görünen kalın çerçeveli gözlüğü vardı.

Adam alkol kokuyor, buharlar gövdesinden dalga dalga yayılıyordu.

Tansiyonu yüzünü kıpkırmızı edecek kadar yüksekti ve basık burnu kızarıktı.

Benden daha kısa boylu olduğu için tehdit edici görünmüyordu. Hatta bende uzanıp kafasını okşama duygusu uyandıran bir şaşkınlık vardı üzerinde.

Wendell ile kadını ararken adamı otelde iki kere gördüğümü hatırladım. Her ikisinde de bardaydı; birincisinde tek başınaydı, dirseklerini tezgâha dayamış, kendi kendine konuşurken bir orkestra şefi gibi sigarasını sallıyordu; ikincisinde kendi yaşında, hepsi de şişman ve puro içen bir grup arasındaydı.

Bir karar vermek zorundaydım.

Hareketlerimi ağırlaştırdım. Uzanıp gözlüğünü çıkarıp bluzumun cebine soktum. "Hey, aslanım. Nasılsın bakalım? Bu gece çok esaslı görünüyorsun."

Elleri çaresiz bir protestoyla yükseldi. "Kimsin sen?"

Kolumun düğmelerini çözerken tembel tembel gözlerimi kırıştıtararak gülümsedim. "Sürpriz! Bu kadar saattir neredeydin? Saat altıdan beri seni arıyorum."

"Seni tanıyor muyum?"

"Tanıyacaksın, Jack. Bu gece çok esaslı vakit geçireceğiz seninle."

Adam başını salladı. "Bir yanlışlık yapmış olacaksın. Adım Jack değil."

"Ben herkese Jack derim" derken bluzumun düğmelerini çözdüm. Yakalarımı açarak kadın etimi ortaya çıkardım. Neyse ki çengelli iğneyle tutturulmamış olan tek sutyenimi giyiyordum. O ışıktayıkıanmaktan renginin attığını seçecek değildi ya.

"Gözlüğümü verir misin? Gözlüksüz iyi göremem."

"Göremez misin? Bu kötü işte. Neyin var... yakını mı göremiyorsun, uzağı mı yoksa astigmat mısın?"

"Astigmat" dedi özür dileyen bir sesle. "Yakını göremem, bu gözüm de biraz tembeldir."

Göstermek istermiş gibi bir gözü görünmeyen bir sineğin uçuşunu izlercesine, bir yandan öteki yana kaydı.

"Boş ver. Beni iyice görebilmen için sana yakın dururum. Eğlenceye hazır mısın?" -

"Eğlenceye mi?" Tek gözü yine kaydı.

"Beni çocuklar gönderdi. O beraber içtiklerin. Bugün doğum gününmüş ve hepsi para bastırıp sana bir armağan aldılar. Armağan da benim işte. Sen Yengeç burcundansın, değil mi?"

Adamın kaş çatışması hafifledi, yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. Neler olduğunu pek anlayamıyordu ama sert davranmak da istemiyordu. Ayrıca bu eğer bir şakaysa aptal yerine konmak da istemiyordu. "Bugün benim doğum günüm değil" dedi.

Yan odada ışıklar yanıyordu, kadının öfkeli sesinin yükseldiğini duyuyordum.

"Ama şimdi oldu işte." Bluzumu bir striptizci gibi sıyırdım. Adam ben geleli beri sigarasından bir tek nefes bile çekmemişti. Yanan sigarayı elinden alıp aşağı fırlattım, sonra yanına yaklaşıp sanki öpecekmişim gibi ağızını elimle büzdüm. "Yapacak daha iyi bir şeyin var mı?"

Huzursuzca güldü. "Sanmam" dedi sigara kokan soluğunu yüzüme üfleyerek. Aman ne hoş.

Onu dudaklarından öperken filmlerde gördüğüm o ıslak dudak ve dil tekniğini kullandım. Bu işi başka insanlar da yaptığında seksi bir şey olarak görünmemişti zaten.

Elinden tutup otel odasına çekerken bluzum da yerde tüylü bir şal gibi sürükleniyordu. Wendell balkona çıktığında ben de bizimkinin kapısını kapatıyordum. "Ben biraz temizlenene kadar sen dinlen biraz" dedim. "Sonra biraz sıcak su ve sabun getiririm, seni de temizleriz. İster misin, ha?"

"Yani böyle mi yatayım?"

"Sen bu işi hep ayakkabılarını çıkarmadan mı yaparsın, tatlım? Hazır elin değmişken üstündeki o şortu da çıkar Benim yan odada küçük bir işim var, hemen gelirim. Hazır olmanı istiyorum, tamam mı? Sonra o koca mumunu söndüreceğim."

Herif kaba siyah ayakkabılarının bağcığını çözmüş, siyah naylon çorabını çıkarmaya başlamıştı. Birinin kısa boylu, şişman dedesine benziyordu. Aynı zamanda ucunda bir şeker varsa işbirliğine hazır beş yaşında bir çocuğa. Yan odadaki Renata'nın bağırmasına başladığını duyuyordum. Sonra da Wendell'in gürlemesi duyuldu.

Arkadaşıma bakıp parmağımı salladım. "Hemen geliyorum." Banyoya girdim, gözlüğünü lavabonun kenarına bırakıp musluğu açtım. Soğuk su bütün diğer sesleri örten bir gürültüyle akmaya başladı. Bluzumu giydim, kapıyı sessizce açıp koridora çıktım, kapıyı arkamdan kapattım. Kalbim kopacakmış gibi çarpıyordu, koridorun serin havasını çıplak tenimin üzerinde hissediyordum. Odama gittim, cebimden anahtarımı çıkarıp kapımı açtım ve arkamdan kapattım.

Zinciri de yuvasına soktukten sonra bir süre sırtımı kapıya dayayıp öylece durdum. Bluzumu ilikledim. Tepeden tırnağa kadar titriyordum. Fahişelerin bu işi nasıl yaptıklarına akıl erdiremiyordum doğrusu.

Balkona giderek kapıyı kapatıp kilitledim. Perdeleri de kapadıktan sonra dikiz deliğinden baktım.

Yaşlı sarhoş şimdi koridorun ortasında duruyor, gözlüğü olmadığı için Mr Magoo gibi sağına soluna bakmıyordu. Şortu hâlâ üstündeydi. Ayağının biri çoraplı, diğeri çıplaktı. Merakla benim kapımdan yana bakıyordu. Birden herifin gerçekten görüldüğü kadar sarhoş olmayabileceğini düşündüm. Adam kendisini gören olmadığından emin olduktan sonra gözünü benim dikiz deliğime dayayıp içerisini görmeye çalıştı. Ben soluğumu tutarak geriledim. Beni göremeyeceğini biliyordum. Onun tarafından teleskopun ters tarafından bakmak gibi bir şey olmalıydı.

Kapıyı hafifçe tıklattı. "Bayan? Orada mısın?"

Adam gözünü yine deliğe dayayıp koridordan gelen ışık halkasını kapattı. Tahtanın ardından soluğunun kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Dikiz deliğinde yine ışık belirince sessizce yaklaşıp gözümü uydurdum: Adam bir iki adım gerilemiş, kararsız bir tavırla koridora bakıyordu. Soluma doğru yürüdü, bir an sonra da kapısının kapandığını duydum.

Balkon kapısına gidip sırtımı duvara yaslayarak başımı dışarı uzattım. Yaşlı adamın kafası ansızın ikimizin balkonu arasında belirdi. Benim karanlık odama bakmaya çalışıyordu. "Hey, benim.

Eğlence zamanı gelmedi mi?" diye fısıldadı.

Herif iyice kızışmıştı. Az sonra yeri eşeleyip kişnemeye başladı.

Kıpırdamadan durup bekledim. Bir iki dakika sonra çekildi. On saniye sonra telefonum çaldı.

Tahminimi isterseniz, dahili hattan aranıyordum. Zil sesine kulak asmadan banyoya gidip karanlıkta dişlerimi fırçaladım. Sonra yatağa döndüm, soyundum, eşyalarımı iskemlenin üzerine yerleştirdim. Odamdan çıkmaya cesaret edemiyordum. Işığı yakmak istemediğimden kitap da okuyamıyordum. Bu arada saçlarım neredeyse havaya dikilecek kadar gergindim. Sonunda ayaklarımın ucuna basarak mini bara gittim, iki küçük cin şişesiyle biraz portakal suyu aldım ve yatağıma oturup uykum gelene kadar içtim.

Sabah kalktığımda sarhoşun kapısı kapalıydı ve RAHATSIZ ETMEYİN tabelası asılmıştı.

Wendell'ların kapısı açık, oda ise boştu. Odaların arasında aynı servis arabası duruyordu. Başımı uzatınca aynı kat hizmetçisinin yerleri silmekte olduğunu gördüm. Kadın çöp sepetini alıp koridora çıkardı.

"iDonde estân?" diye sordum. "Neredeler?" diye sorduğumu umut ediyordum.

Kadının biraz akli olsaydı yanıtını bir sürü geçmiş ve hikâye kipleriyle süslemezdi. Sözcük sayısını en aza indirmedikçe bir şey anlayacağım yoktu.

"Gittiler:., burada değiller:., ayrıldılar.." gibi bir şey söylediğini tahmin ettim.

"iPermanente? Hepten mi vamos?"

"Si si." Kadın başını sallayarak ilk söylediğini tekrar etti..

"Bir bakabilir miyim?" Aslında izin vermesini beklemeden içeri girdim, dolabın çekmecelerini, komodini, masayı ve mini barı karıştırdım. Lanet olsun! Geride hiçbir şey bırakmamışlardı. Bu arada kadın da merakla bana bakıyordu. Sonra omuzlarını silkerek banyoya girdi, çöp sepetini yine lavabonun altına yerleştirdi.

"Gracias" diyerek odadan çıktım.

Temizlik arabasının yanından geçerken bir ucundaki plastik çöp torbası gözüme ilişti. Torbayı yerinden çıkarıp odama götürdüm, kapıyı arkamdan kapattım. Sonra içindekileri yatağın üstüne boşalttım. İlginç bir şey yoktu: Dünün gazeteleri, kullanılmış kâğıt mendiller; boş bir saç spreyi kutusu. Tetanos aşımın zamanının geçmediğini umarak karıştırmaya devam ettim. Hepsini toplayıp torbaya doldururken gazetenin baş sayfası gözüme ilişti. Bir cinayet haberi manşetten verilmişti. Gazeteyi masaya yayıp elimle düzelterek İspanyolca yazıyı okumaya çalıştım.

Santa Teresa'da yaşadığım için İspanyolca kurslarına gitmeden de birkaç kelime kapmamak olanaksızdı. Dilin pek çok sözcüğü başka bir dilden alınmıştı, cümle yapısı epey açıktı. La Gaceta'nın birinci sayfasındaki haber Estados Unidos'da işlenen bir cinayetten söz ediyordu. Bir anaokulu çocuğu gibi duraklaya duraklaya yüksek sesle okuyunca anlamını az da olsa çıkarabiliyordum. Bir kadın öldürülmüş, cesedi Los Angeles'in kuzeyinde otoyolun ıssız bir bölümünde bulunmuştu. California'da Perdido County'deki ıslahaneden dört erkek mahkûm kaçmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla bunlar otostop yapıp arabayı durdurmuşlar, kadını öldürüp arabayı almışlardı. Ceset bulunduğu kaçaklar Meksika sınırını aşmışlar ve girdikleri Mexicali'de bir

cinayet daha işlemişlerdi. Federales'ler kaçakları kıstırmışlar, çıkan çatışmada iki genç öldürülmüş, biri ağır yaralanmıştı. Siyah beyaz fotoğraflarda bile gereksiz derecede dehşet vericiydi ve cesetleri saran örtülerde kara lekeler vardı. Dört suçlunun resimleri yanyanaydı. Üçü İspanyol asıllıydı. Dördüncüsü Brian Jaffe adında bir çocuğu. İlk uçakla geri döndüm.

Uçakta sinüslerim iyice şişti ve Los Angeles'a inerken kulak zarlarım patlayacak sandım. Santa Teresa'ya saat dokuzda vardığımda nezlenin bütün belirtilerini gösteriyordum. Boğazım kazınıyordu, başım ağrıyordu, burun kanallarım sanki tuzlu su çekmişim gibi yanıyordu. Eve varınca kapımı arkamdan kilitleyip kapı önündeki bir tomar gazeteyi yüklenerek yukarı çıktım. Çantamı kirli çamaşır sepetine boşalttım, üstümdekileri de çıkardım. Çoraplarımı ve pamuklu geceliğimi giyip Henry'nin kızkardeşinin doğum günüm için yaptığı eliş örtünün altına girerek olayı bir de Santa Teresa gazetesinden okudum. Haber daha şimdiden üçüncü sayfaya atılmıştı bile. Wendell Jaffe'nin küçük oğlu Brian üç arkadaşıyla Connaught Islahanesinden kaçmıştı. Ölenler on altı yaşındaki Julio Rodriguez ve on beş yaşındaki Earnesto Padilla'ydı. ABD'nin Meksika ile suçluların iadesi konusunda nasıl bir anlaşması olduğunu bilmiyordum ama Brian Jaffe, Amerika'ya gönderilecekti. On dört yaşında olan dördüncü kaçak Meksika'da hastanede ağır yaralı olarak yatmaktaydı. Yaşı nedeniyle adı açıklanmıyordu. Hatırladığım kadarıyla İspanyolca gazetede adı Ricardo Guavera olarak verilmişti. Cinayet kurbanlarının ikisi de Amerikalı'ydı ve Meksika polisinin sorumluluktan kurtulmak istediği tahmin edilebilirdi. Gizlice büyük paraların el değiştirmiş olması da mümkündü. Her ne olursa olsun kaçakların Meksika'da kalmamış olmaları kendileri için iyi bir şeydi. Gazetenin yazdığına göre Brian Jaffe, yakalandıktan kısa bir süre sonra on sekiz yaşına girdiği için Perdido County cezaevine bir yetişkin olarak kabul edilecekti. Bir makas bulup bütün yazıları kesip dosyama yerleştirmek üzere bir kenara ayırdım. Yatağımın yanındaki saate baktım. Henüz 21:45'ti. Telefonu açıp Mac Voorhies'i evinden aradım.

5

Mac telefonu açınca, "Merhaba, ben Kinsey" dedim.

"Sesin pek garip geliyor. Neredesin?"

"Burada, kentteyim. Az önce nezle oldum ve felaket durumdayım."

"Çok kötü. Hoş geldin öyleyse. Doğrusu ne zaman döneceğini bilmiyordum."

"Kırk beş dakika önce girdim kapıdan içeri. Gazeteleri okuyordum. Ben yokken epey heyecanlı günler yaşamışsınız."

"İnanılır gibi değil. Neler olup bittiğini anlayamıyorum. Son iki üç yıldır bu aileden tek bir haber almamıştım. Şimdiyse adları mantar gibi her yandan çıkıyor."

"Eh, bir tanesine daha hazır ol öyleyse. Wendell bulundu. Dick Mills'in söylediği yerde hem de."

"O olduğundan emin misin?"

"Elbette emin değilim, Mac. Adamı daha önce görmüş değildim ama fotoğraflarına bakılırsa o olabilir. Bir kere Amerikalı ve yaşı tutuyor Jaffe adını kullanmıyor Şimdi adı Dean DeWitt Huff, ama boyu ve kilosu da tutuyor. Biraz daha şişman ama o da beklenebilir bir şey. Bir kadınla birlikte ve ikisi de pek insan içine çıkmıyorlar"

"Pek elle tutulur bir şey değil."

"Elbette öyle olacaktı. Gidip kendimi tanıtamazdım ya."

"Birden ona kadar bir derecelendirme yapsan o olduğundan ne kadar emin olurdun?"

"Şöyle diyelim: Yaşını ve cerrahi bir müdahale yapılmış olduğunu varsayarsak, dokuz. Resim çekmeye çalıştım ama dikkatleri üzerinde toplama konusunda bir korkusu var diyebilirim. Mümkün olduğu kadar göze batmamaya çalıştım. Peki, Brian Jaffe'nin neden cezaevine düştüğünü bilen var mı?"

"Anladığım kadarıyla bir hırsızlık olayı. Pek ustalıklı bir şey olmasa gerek, yoksa yakalanmazdı. Peki, Wendell nerede şimdi?"

"Çok yerinde bir soru" dedim. "Kaçtı demek."

"Aşağı yukarı. Kadınla geceyarısı çekip gittiler Ama hemen bağırırmaya başlama. Ne bulduğumu öğrenmek ister misin? Onların boşalttığı odada buldum. Brian Jaffe'nin yakalandığı haberini veren bir Meksika gazetesi. Wendell haberi gece baskısında görmüş olmalı, çünkü normal saatte yemeğe gitmişlerdi. Sonra ikisi de alelacele otele döndüklerinde epey heyecanlıydılar. Bu sabah da gitmişlerdi. Gazeteyi çöp sepetinde buldum." Olayları anlatırken bile durumda beni rahatsız

eden bir şey olduğunun farkındaydım. Çok büyük rastlantılar vardı... Wendell Jaffe'nin o gözlerden uzak Meksika tatil kasabasında olması... Brian'ın cezaevinden kaçıp doğrudan Meksika'ya yollanması... iki olayı birleştiren kıvılcım parıltısını hissedebiliyordum. "Bir dakika, Mac. Aklıma bir şey geldi. Wendell'ı ilk gördüğüm andan beri sürekli beş altı Meksika gazetesi karıştırıyor ve her sayfayı dikkatle inceliyordu. Ya Brian'ın kaçacağını biliyor idiyse? Onu orada bekliyor olabilirdi. Hatta bu kaçıışı o tezgâhlanmış da olabilirdi."

Mac kuşkusunu belli eden bir tavırla öksürdü. "Biraz uzak bir olasılık. Neyin ne olduğunu anlamadan sonuç çıkarmayalım."

"Biliyorum. Sen haklısın tabii ama o kadar da mantıksız değil. Şimdilik bunu bırakalım, belki daha sonra üzerinde bir araştırma yaparım."

"Jaffe'nin nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Otel kâtibiyile ilkel İspanyolcamla konuştum ama bir sırtımdan başka bir şey elde edemedim. Fikrimi sorarsan bu yöne geldiğini tahmin ediyorum."

Mac'ın telefon tellerinin ucunda gözlerini kastığını görebiliyor gibiydim. "İnanmıyorum. Bu eyalete adım atar mı hiç? Buna cesaret edemez. Aklını kaçırmış olmalı böyle bir şey yapmak için."

"Biraz riskli olduğunu kabul ederim, ama oğlunun başı belada. Kendini onun yerine koy. Sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Bir sessizlik oldu. Mac'ın çocukları büyüktü ama onlara hâlâ çok düşkün olduğunu bilirdim. "Neler olacağını nasıl bilebilirdi?"

"Bilemiyorum, Mac. İlişkiyi kesmemiş olması mümkün. Bunca yıldır nerede olduğu hakkında hiçbir bilğimiz yok. Belki bölgede hâlâ ilişkide olduğu insanlar vardır Eğer şu anda nerede olduğunu öğrenmek istiyorsak, bunların araştırılmasında da yarar var."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye Mac sözümü kesti. "Bir planın var mı?"

"Oğlanın Mexicali'den ne zaman getirileceğini öğrenmemiz gerek. Hafta sonu fazla bir şey olacağını sanmam. Cezaevindeki memurlardan biriyle konuşabilirim. Belki Wendell'in izini oradan bulabiliriz."

"Pek uzak bir olasılık."

"Dick Mills'in de adamı görmesi uzak bir olasılıktı."

"Doğru."

"Ayrıca yerel polisle de konuşmak iyi olur Onların bana açık olmayan kaynakları vardır" Durakladığını hissediyordum. "Polisi işe karıştırmak için çok erken ama sen yine de bildiğini yap. Yardıma bir şey diyeceğim yok ama herifi ürkütmek istemem. Eğer bu taraflara gelirse yani."

"Onun eski arkadaşlarını arayacağım. Birinin onu uyarması riskini göze almalıyız."

"Arkadaşları bizimle işbirliğine yanaşır mı sence?"

"Hiçbir fikrim yok. O zaman çok kişiyi dolandırdığı anlaşılıyor Belki onu cezaevinde görmekten mutlu olacaklar vardır"

"Belki."

"Her neyse, Pazartesi sabahı konuşuruz, bu arada sakın telaşlanma."

Mac acı acı güldü. "Gordon Titus'un bunu duymayacağını umalım."

"Onun gereğine bakacağını söylemiştin ya."

"Gözlerimin önüne bir tutuklama geldi. Senin için büyük şöhret falan."

"Dur bakalım hele, o da olur umarım."

Bundan sonraki iki günü yatakta geçirdiğimden, tatilim hastalık nedeniyle tembel ve verimsiz bir hafta sonuna kadar uzandı. Hastalığın verdiği yalnızlığa, ballı sıcak çay keyfine, kızarmış peynirli sandviçlerle domates çorbasına bayılırım. Komodinin üstünde bir kutu kâğıt mendil vardı ve yatağımın yanındaki çöp sepeti çok geçmeden buruşturulup atılan kâğıtlarla dolmuştu. Annemden kalan çok az anıdan biri de, göğsüme Vicks VapoRub sürmesi, sonra üstüne pijamama çengelli iğnelerle tutturduğu pamuklu bir bez parçası koymasındı. Vücudumun sıcaklığı burun kanallarımı başdöndürücü bir buharla kaplarken, göğsümdeki merhem de aynı anda hem mentollü bir ısı ve bir serinlik iletirdi.

Gün boyunca kâh uyuyup kâh uyandıkça vücudum da hareketsizlikten ağrıdı durdu. Öğleden sonraları iki saat, battaniyemi arkamdan bir gelinliğin kuyruğu gibi çekştirerek merdivenden aşağı indim. Divanımın üstünde yatıp televizyonu açtım ve "Dobbie Gils" ile "I Love Lucy"nin bilmem kaçınıcı tekrarını görmeyen gözlerle seyrettim. Akşam yatarken iyi bir uyku sağlamak için küçük

plastik bardağımı o iğrenç, koyu yeşil sıvıyla doldurdum. Bu NyQuil'i bir kere bile sonradan şiddetli titremeler geçirmeden içmiş değilim. Yine de reçetesiz satılan ilaç bağımlısının bütün o başlangıç aşaması niteliklerine sahibim.

Pazartesi sabahı saat altıda, saat çalmadan birkaç dakika önce uyandım. Gözlerimi açtıktan sonra darmadağın olmuş o sıcak yuvamda yatıp, başımın üstündeki pleksiglas çatı penceresine bakarak önümdeki günü düşündüm. Sabah göğü kapalıydı, beyaz ve parlak bulutlar herhalde yarım mil kalınlığında bir tavan oluşturmaktaydı. Havaalanında San Francisco, San Jose ve Los Angeles uçakları herhalde pistte sisin kalkmasını bekliyorlardı.

Santa Teresa'da Temmuz çok keyifsiz bir aydır Sabah kıyının hemen ötesine yerleşmiş olan bir bulut duvarının ardında doğar. Kimi günler bu deniz sisi öğleden sonralarında açılır. Diğer günlerde de gökyüzü hep kapalıdır ve gün başımızın üstünde fırtına bulutları varmış izlenimi vererek uzanıp gider. Yerel halk şikâyetlerde bulunur ve Santa Teresa Dispatch de, sanki yazlar hep böyle değilmiş gibi sıcaklığı kınayan bir tonda durumu bildirir O dedikodusu çok yapılan California güneşinin peşinde olan turistler şemsiyelerini, portatif radyolarını, paletlerini ve diğer öteberilerini kuma yayararak gri göklerde bir aralanma olmasını sabırla beklerler Küçük çocuklarının oyuncak kova kürekleriyle kıyıda oynadıklarını görürüm. Çocukların tüylerinin ürperdiği, morarmış dudakları, buz gibi su ayaklarına değdikçe dişlerinin çatırdadığını ta uzaktan görürüm. Bu yıl da hava bir günden bir güne değişerek çok garip bir şekilde devam etmekteydi.

Yataktan çıktım, eşofmanımı giydim, dişlerimi fırçalayıp saçımı tararken uykudan buruşmuş yüzüme bakmadım. Koşmaya kararlıydim ama bedenim aynı fikirde değildi, yarım mil koşuttuktan sonra vahşi bir hayvanın çiftleşme çağrısına benzer bir öksürük nöbetine tutuldum. Üç mil koşma fikrinden vazgeçip hızlı adımlarla yürümekle yetindim. Bu arada üşütmem göğsüme yerleşmiş, sesim o FM disk jokeylerinin kısık seslerine dönüşmüştü. Eve döndüğümde üşümüştüm ama aynı zamanda da canlanmıştım.

Bronşlarımı açmak için sıcak bir duş aldıktan sonra banyodan epey rahatlamış olarak çıktım. Yatak çarşafımı değiştirdim, çöpümü boşalttım, meyve ve yoğurtta oluşan kahvaltımı yapıp gazete kupürleriyle dosyayı alıp büroya gittim. Hanın merdivenlerini genelde ikişer ikişer çıkarım ama bu defa her sahanlıkta durup soluklanmak gereğini duyuyordum, insan form tutmak için yıllarca uğraşır ve sonra da hepsini bir anda kaybediverir. Üç günlük hareketsizlikten sonra bir amatör gibi oflayıp puflayarak başladığım yere dönmüştüm yine. Soluğumun tutulması yeni bir öksürük nöbeti başlatmıştı. Yan kapıdan içeri girdiğimde durup burnumu silmek zorunda kaldım. Ida Ruth'un yanında geçerken biraz çene çalmak için durakladım. Lonnie'nin sekreteriyle ilk tanıştığımda böyle iki adı olmasını garipsemiştim. Yalnızca Ida demeye çalıştım ama bunun kendisine uymadığını farkettilim. Kadın otuz beş yaşlarında ve büroda geçireceği bir gün kendisini çıldırtabilirmiş görüntüsü veren sağlıklı bir doğacı tiptir. Saçları beyaz denecek kadar sandır, sert bir rüzgâr altındaymış gibi geriye taranmıştır. Teni güneş yanığı, kirpikleri beyaz, gözleri okyanus mavışidir. Giyim konusunda tutucudur: Orta boy etekler, koyu renkli ceketler, uzun kollu, düğmeli bluzlar Bir kanonun kürekleri başında ya da bir milli parkta dağlara tırmanıyor olmayı tercih eder gibi görünür. Boş zamanlarında yerel dağlarımız olan High Sierralar'da sırtına çantasını yükleyip günde on beş mil yürüdüğünü duymuştum. Keneler; dik yamaçlar; zehirli yılanlar, sivri kayalar; sivrisinekler ya da benim her ne pahasına olursa olsun uzak durduğum doğa zevklerinden hiç yılmaz.

Beni görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Döndün demek. Meksika nasıldı? Esmerleşmişsin." Burnumu silmek üzereydim ve yanaklarım üçüncü kata çıkmanın yorgunluğundan pembeleşmişti. "Çok esaslıydı, dönerken uçakta üşüttüm. İki gündür yatıyorum. O gördüğün sahte yanığım." Ida Ruth kalem çekmecesinden iri beyaz haplarla dolu bir tabak çıkardı. "C vitamini. Bir avuç al. İyi gelir"

Görev kabilinden bir tane alıp işığa tuttum. En az iki santim boyundaydı ve mideme inerken bir yere takılacak olursa cerrahi müdahale gerektirecek gibi görünüyordu.

"Al al. Boğazın ağırırsa çinko haplarını dene. Viento Negro nasıldı? Harabeleri gördün mü?"

İki vitamin hapi daha aldım. "Güzeldi. Çok rüzgârlı. Ne harabesi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Orasının harabeleri ünlüdür. 1902'de mi ne, bir volkan patlaması olmuş.

Kasaba bir iki saat içinde kül altında kalmış."

"Külleri gördüm" dedim.

Telefon çaldı, o konuşurken ben de koridorda yoluma devam ettim, yolda bir su soğutucusundan bir bardak su doldurdum. C vitamini, ardından da bir antihistaminik tableti yuttum. Kimya yoluyla yaşamaktan iyisi yoktu. Büroma gittim, kapımı anahtarım ile açtım, bir haftalık kapalı kalmanın ardından temiz hava girmesi için camlardan birini açtım. Masamın üstünde bir tomar zarf duruyordu: Bir iki tanesinde eski işlerden gelen çekler vardı, gerisi bir işe yaramazdı.

Telesekreterime baktım. Altı mesaj vardı. Ondan sonraki yarım saati hayatımı düzene sokmakla geçirdim. Wendell Jaffe'ye bir dosya açıp oğlunun kaçıışı ve yeniden yakalanışı hakkındaki kupürleri yerleştirdim.

Saat dokuzda Santa Teresa Emniyet Müdürlüğü'nü arayıp Çavuş Robb'u istedim. Kalp atışlarımın hızlanmış olduğunu biraz geç farketmiştim. Benim hesabıma göre Jonah'ı bir yıldır görmüyordum, ilişkimizin bir "ilişki" olarak sınıflandırılabilceğini sanmıyordum. Onu ilk tanıdığımda karısı Camilla'dan ayrı yaşıyordu. Kadın iki kızını alıp gitmiş, Jonah'ı bir buzdolabı dolusu evde yapılmış yemekle bırakmıştı. Aşağı yukarı üç yüz küçük alüminyum kaplı tabakta bir et ve iki sebze vardı. Her birinin üstüne bantla yapıştırılmış talimatlar hep aynıydı: "Fırında 350 derecede 30: dakika ısıt. Alüminyum kâğıdı çıkar ve ye." Sanki adam alüminyum kâğıdıyla birlikte yiyecekmiş gibi. Jonah bunun garip olduğunu; düşünmüyordu ki, bu da benim için bir ipucu olmalıydı aslında. Kuramsal olarak özgür bir insandı. Doğrusunu söylemek gerekirse-kadın dizginleri elinden bırakmış değildi. Arada sırada eve dönüyor, bir evlilik terapistine görünmelerinde ısrar ediyordu. Her barışma için yeni bir evlilik danışmanı buluyor; böylece de gerçek bir ilerleme kaydedilmemesini sağlıyordu. Eğer ilişkilerini yürütecek bir duruma gelirlerse hemen evi terk ediyordu. Sonunda başımda yeteri kadar dert olduğuna karar verip aralarından çıktım. Hoş, bunu ikisi de farketmiş görünmemişlerdi ya. Her ikisinin de on üç yaşında oldukları yedinci sınıftan beri beraberlerdi. Bir gün herhalde yerel gazetede evlilik yıldönümlerini alüminyum kâğıttan yapılmış armağanlarla kutladıklarını okuyacaktım.

Bu arada Jonah hâlâ kayıp bürosunda çalışıyordu. Her zamanki polis sesi ve tavrıyla çıktı telefona. "Teğmen Robb."

"Teğmen' Robb, ha? Terfi ettin demek. Kutlarım. Ben geçmişinden bir sesim. Kinsey Millhone." Beni gözünün önüne getirmeye çalışırken içine düştüğü şaşkın sessizlik anının keyfini çıkardım. Koltuğunun arkasına yaslandığını görür gibiydim. "Hey, nasılsın?"

"İyiym ya sen?"

"Fena değilim. Nezle misin, sesini tanımadım. "

Bütün formaliteleri yerine getirip temel bilgileri birbirimize ilettik. Sohbet pek de uzun sürmedi. California Fidelity'den ayrıldığımı söyledim ben. O da Camilla'nın döndüğünü bildirdi. En sevdiğin sabun köpüğü dizisinin on beş kısmını kaçırmaktan farksız olmadığını görüyordum. Haftalar sonra televizyonu açtığınızda hiçbir şey kaçırmamış olduğunuzu görürdünüz.

Jonah bir senaryo kurgusu gibi anlatmaya devam etti. "Geçen ay bir işe girdi. Mahkeme kâtabi.

Şimdi daha mutlu sanırım. Biraz parası var ve herkes kendisinden hoşlanıyor. Bu işi ilginç buluyormuş. Benim işimi daha iyi anlamasına yardımcı oluyormuş ki, bu ikimiz için de iyi tabii."

"Çok ilginç" dedim. Benim ayrıntılarda ısrar etmediğimi farketmiş olmalıydı. Konuşmanın düşmek üzere olan tek kanatlı bir uçak gibi duraklamakta olduğunu hissediyordum. Bir zamanlar yatağınızda o kadar önemli bir yer işgal etmiş birine söyleyecek bu kadar az şey olması çok rahatsız ediciydi. "Herhalde seni neden aradığımı merak etmişsindir" dedim.

Jonah güldü. "Doğru. Sesini duyduğuna sevindim ama bir şey olduğunu da tahmin ettim."

"Wendell Jaffe'yi hatırladın mı? Hani yelkenlisinden kaybolan..."

"Tamam tamam. Hatırladım elbette."

"Meksika'da görülmüş. California'ya dönüyor olması da mümkün."

"Şaka ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum." Odasına girmem konusunu atlayarak! Wendell ile karşılaşmamı anlattım.

Polislerle konuşurken öyle kendiliğimden bilgi verme heveslisi değilim. Amacıma uygun düşerse görevinin bilincinde olan bir vatandaş olabilirsem de, bu durum onlardan değildi. Bir kere adamı elimden kaçırdığım için gizlice utanıyordum, işimi doğru yapsaydım Wendell arkasında birinin olduğu anlamazdı. "Kiminle konuşmam gerek acaba?" diye sordum. "Birine haber vermem gerektiğini düşündüm, belki de o zaman bu olaya bakan detektife."

"Teğmen Brown olacak ama şimdi burada değil artık, geçen yıl emekli oldu. Ağır Dolandırıcılıktan Teğmen Whiteside'la konuşabilirsin. İstersen seni ona bağlatabilirim. Jaffe berbat biriydi.. Bir komşum onun yüzünden on bin dolar kaybetmişti ki, çoğunun yanında bu hiç sayılırdı."

"Ben de öyle tahmin ediyordum. Peki sonunda ne oldu?"

"Ortağı cezaevine girdi. Dolandırıcılık bir kere ortaya çıktıktan sonra bütün yatırımcılar dava açtılar. Jaffe'yi mahkemeye celp olanağı olmadığından gıyabında yargılandı. Yatırımcılar kararı elde ettiler ama ortada para diye bir şey yoktu. Adam kaybolmadan önce banka hesaplarını boşaltmıştı."

"Onu duydum."

"Ayrıca varı yoğun ipotekli olduğundan evi de beş para etmedi. Onun yaşadığını duymaktan memnun olacak insanlar tanıyorum. Eğer ortaya çıkarsa on saniyede mahkeme kararını yürürlüğe koyarlar elinde olanı alırlar. Sonra da tutuklanır. Geri gelecek kadar enayi olduğunu nereden çıkardın?"

"Gazetelere bakılırsa başı iyice dertte olan bir oğlu var. Connaught'tan kaçan dört mahkumdan biri Brian Jaffe idi."

"Doğru ya. Bağlantı kurmamıştım. Danayı liseden tanırdım."

"Karısı mı?" diye sordum.

"Evet. Kızlık soyadı Annenberg'di. Mezuniyetten hemen sonra evlenmişti."

"Bana adresini bulabilir misin?"

"Güç olmasa gerek. Herhalde rehberdedir. Son duyduğumda P/O taraflarındaydı."

P/O, otuz mil güneyde, 101 nolu otoyolun üzerindeki Perdido ve Olvidado kasabalarıydı.

Kasabalar birbirlerine çok benzerlerdi, yalnızca birinin otoyol kenarında ağaçları vardı, diğerinin yoktu. Genelde ikisi birden söylenirdi. Ben deliler gibi not alıyordum.

Jonah'ın ses tonunda bir değişiklik oldu. "Seni özledim."

Konuşma fazla kişiye dönüşmeden bir yalan kıvırdım. "Neyse, artık kapatmam gerek. On dakika sonra bir müşteri bekliyorum. Önce Teğmen Whiteside'la konuşmam gerek. Beni ona bağlatabilir misin?"

"Elbette." Düğmeye arka arkaya bastığını duydum.

Santral araya girince hattı detektiflik bürosuna bağlattı. Teğmen Whiteside, masasının başında değildi ama kısa bir süre sonra gelecekti. Adımı ve telefon numaramı bırakıp, geldiğinde beni aramasını rica ettim.

6

Öğle üzeri üstüme bir uyuşukluk gelince köşedeki markete gidip bir tonbalıklı sandviç, bir paket cips patates ve bir diyet Pepsi aldım. Öyle doğru: beslenmeye dikkat edecek zamanda değilim. Büroya dönüp yemeğimi masanın başında yedim. Tatlı olarak da vişne tadında öksürük şekeri attım ağzıma.

Teğmen Whiteside, saat 14:35'te geciktiği için özür dileyerek telefon etti. "Teğmen Robb, eski dostumuz Wendell Jaffe hakkında bir şeyler bulduğunuzu söyledi, anlatın bakalım" dedi.

İkinci kez, adamla karşılaşmamın kısaltılmış şeklini anlattım. Karşı taraftaki sessizliğe bakılırsa Teğmen Whiteside not almaktaydı.

"Takma bir ad kullanıp kullanmadığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Eğer ayrıntılar konusunda ısrar etmezseniz pasaportunu gördüğümü söyleyebilirim. Pasaport, Dean DeWitt Huff adınaydı. Yanında Renata Huff olduğunu söyleyen bir kadın var ki, o da nikâhsız karısı olmalı."

"Neden nikâhsız?"

"Duyduğum kadarıyla adam karısından boşanmamıştı. İlk karısı iki ay önce mahkemeden ölüm ilamını almış. Ama bir dakika ölümler tekrar evlenebilirler mi? Bu hiç aklıma gelmemişti. Her neyse, gördüğüm kadarıyla pasaportlar Los Angeles'ten alınmış. Şu anda ülkeye girmiş olabilir. Bu adları oradaki pasaport dairesinden izleme imkanı var mı?"

"Fena fikir değil. Şu soyadını heceler miydiniz?"

"H-u-f-f."

"Not alıyorum" dedi. "Los Angeles'i bir arayıp pasaport kayıtlarına baktıracağım. Ayrıca giriş açısından Los Angeles ve San Diego havaalanları gümrük memurlarını uyarabiliriz. Sağlama bağlamak için San Francisco'yu da devreye sokarım belki."

"Pasaport numaralarını ister misiniz?"

"Bence pasaportlar sahteyse de, alsam iyi olur Bu Jaffe, eğer işi tezgâhlayıp kaçmışsa elinde yarım düzüne kimlik vardır Uzun zamandır ortadan yokolduğu için sıkışık bir an için birden fazla belgeye sahip olması normaldir. Yani yerinde olsam ben öyle yapardım."

"Mantıklı" dedim. "Wendell eğer biriyle bağlantı kuracaksa eski ortağı Carl Eckert'i arar diye düşündüm ben."

"Olabilir ama pek de iyi karşılanacağını sanmam. Birbirlerine çok yakındılar ama Wendell sıvışınca bütün pislik Eckert'e kalmıştı."

"Hapse girdiğini duydum."

"Evet, doğru. Beş altı ayrı dolandırıcılıktan hüküm giydi. Yatırımcılar da bir sürü dava açtılar. Ama aslında hiçbirinden bir şey çıkmadı. O sırada iflasını istemiş olduğundan alabilecekleri bir şey yoktu."

"Ne kadar yattı?"

"On sekiz ay ama bu ceza onun gibi birini durdurmaya yetmez. Biri bir süre önce onu gördüğünü söylüyordu. Nerede olduğunu unuttum ama hâlâ buralardaymış."

"Onu ürkütmeye çalışayım öyleyse."

"Bu pek de güç olmasa gerek. Bu arada, acaba buraya gelip ressamımızla bir robot resim üzerinde çalışma olanağınız olacak mı? Rupert Valbusa diye bir genci işe aldık. Bu işlerde müthiş doğrusu."

"Olur" Bir yandan da Wendell'in robot resminin bir anda her yere yapıştırdığını düşünüyordum.

"Ama California Fidelity adamı ürkütüp kaçırmak istemiyor"

"Onları anlıyorum ve inanın bana, bunu biz de istemeyiz. Onun yakalanmasını isteyen pek çok insan var. Elinizde onun son zamanlarda çekilmiş bir resmi var mı?"

"Yalnızca Mac Voorhies'in verdiği bir iki siyah beyaz fotoğraf var ama onlar da altı yedi yıllık. Ya sizde? Sabıka dosyasında fotoğrafı yok, değil mi?"

"Yok ama ilk kaybolduğunda dağıttığımız bir fotoğrafı var. Onu yaşlandırabiliriz sanırım. Yüzüne ne gibi plastik ameliyat yaptırdığı hakkında bir fikir verebilir misiniz?"

"Çenesi ve yanakları dolgunlaştırılmış, belki de burnu biraz düzeltilmiş. Bana verilen resimlerde burnu biraz daha geniş sanki. Ayrıca şimdi saçları de bembeyaz ve epey de şişmanlamış. Ancak çok formda görünüyor. Öyle karşı karşıya kalmak istemeyeceğim biri yani."

"Bakın ne diyeceğim. Ben size Rupert'in numarasını vereyim, siz kendiniz anlaştın. Zaten kendisi düzenli olarak burada değil, yalnızca iş çıktığında geliyor, robot resmi tamamlayınca bir; bülten yayınlarız. Perdido Şeriflik Bürosu'nu ve yerel FBI bürolarını da ararım. Belki onlar da bir bülten yayınlamak isterler"

"Adam için hâlâ bir tutuklama emri var herhalde."

"Evet, hanımefendi. Telefonu açmadan denetledim. Onul federal yetkililer de istiyor olabilirler"

Bana Rupert Valbusa'nın telefon numarasını verdi. "Bu resmi ne kadar çabuk dağıtırsak o kadar iyi olur"

"Anladım. Teşekkür ederim."

Rupert'in numarasını çevirdim ama karşıma telesekreter çıktı. Adımı, ev telefon numaramı ve bir de mesaj bıraktım. Eğer programı uygunsa sabah erken buluşabileceğimiz! söyledim ve gelince beni aramasını rica ettim. Sonra rehberi çıkarıp Eckert'i aradım. On bir tane Eckert ile bir Eckhardt ve bir Eckhart buldum. On üçünü de aradım ama içlerinde bir tek "Carl" bile çıkmadı.

Bu kere Perdido/Olvidado istihbaratını aradım. Orada bir tek Frances Eckert vardı ve Carl'ı aradığımı söyleyince kadının ses tonunda bir değişiklik oldu.

"Burada o adda biri yok" dedi.

İnsanın işitemeyeceği bir ses duyan bir köpek gibi kulağımın dikildiğini hissettim. Öyle birini tanımadığını söylememişti. "Siz Carl Eckert'le akraba mısınız?" diye sordum.

Bir anlık sessizlik oldu. "Eski kocamdı. Ne istediğinizi sorabilir miyim?"

"Elbette Adım Kinsey Millhone. Santa Teresa'da özel detektifim ve Wendell Jaffe'nin eski dostlarının izini bulmaya çalışıyorum."

"Wendell mi? Onun öldüğünü sanıyordum."

"Galiba ölmemiş. Ben eski tanıdıklarını ve dostlarını onun ilişkiye geçmesi olasılığına karşı araştırıyordum. Carl hâlâ buralarda mı?"

"Santa Teresa'da, teknesinde yaşıyor"

"Sahi mi? Boşandınız mı?"

"Elbette. Dört yıl önce hapse girdiği zaman boşadım. Bir sabıkalıyla yaşamaya hiç niyetim yoktu."

"Sizi suçladığımı söyleyemem."

"Suçlansam da suçlanmasam da bunu yapardım. Nasıl da dolandırıcı çıktı. Onu bulursanız böyle dediğimi söyleyebilirsiniz."

"Acaba bir telefonu var mı?"

"Elbette. Numarasını herkese, özellikle de alacaklılarına veririm. Benim için büyük zevktir. Ama onu gündüz bulmak zorundasınız, teknede telefon yok ama genellikle saat altıda oradadır. Çoğu akşamlar yat kulübünde yemek yer ve sonra geceyarısına kadar orada kalır"

"Nasıl biri, tarif edebilir misiniz?"

"Oralarda iyi tanınır. Kime sorsanız gösterir. Gidip adıyla arayın. Bulmamanız olanaksız."

"Peki kulüpte yoksa teknenin adı ve bağlandığı iskele numarası nedir?"

Kadın her ikisini de verdi. "Teknenin adı Kaptan Stanley Lord'dur. Wendell'in teknesiydi."

"Sahi mi? Peki, Carl'ın eline nasıl geçti?"

"Onu da kendi anlatsın" deyip telefonu kapattı.

Bir iki iş daha yaptıktan sonra bugünlük bu kadar yeter dedim. Zaten keyifsizdim, aldığım antihistaminik de beni iyice sersemletmişti. Başka yapacak şey olmadığına göre artık eve gidebilirdim. İki blok ötede park ettiğim otomobilime kadar yürüdüm, State Caddesi'ne çıkınca sola saptım. Evim kumsalın bir blok ötesinde gölgelikli bir ara sokaktadır. Yakınlarda bir park yeri buldum, VW'i park edip bahçe kapısından içeri girdim.

Şimdi oturduğum yer tek araçlık eski bir garajdan bir stüdyoya dönüştürüldü. Döner merdivenle çıkılan üst katında bir yatak odası, alt katta küçük bir mutfak, kimi zaman konuk yatak odası olarak kullanılan bir oturma odası ve biri üst biri alt katta olmak üzere iki banyom vardır. İki yıl önceki talihsiz bir bombalanmadan sonra evsahibim evin planını tümüyle değiştirdi, eve bir denizci havası kattı. Lomboz deliği gibi pencereler; her tarafta gömme dolaplar, bol bol pirinç ve tik ağacı.

Dairenin tümünde bir yetişkinler boyutunda bebek evi havası hakim ki, ben de kalbimde bir çocuk olduğumdan bundan çok hoşlanırım.

Köşeyi dönüp de arka bahçeye doğru giderken Henry'nin arka kapısının açık olduğunu gördüm.

Benim stüdyo dairemi onun evine bağlayan taş döşeli verandayı geçip mutfağına bakınca içerisinin boş olduğunu gördüm.

"Henry? Orada mısın?"

Yemek yapma havasına girmiş olmalıydı. Yaptığı her yemeğin temeli olan haşlanmış soğan ve sarımsak kokusunu alabiliyordum. Ruhsal durumunun düzelmeye başlamasının belirtisiydi bu.

Kardeşi William'ın geldiği iki aydır, kısmen William'ın yemekteki titizliği nedeniyle mutfığa girmekten vazgeçmişti. William en iğrenç biçimde, ya bir yemeğin tansiyonu için fazla tuzlu olduğunu ya da safra kesesi alındıktan sonra o kadar çok yağ bile izin olmadığını söyler dururdu. Belalı bağırsakları ve kaprisli midesi nedeniyle asiti ya da baharatı fazla herhangi bir şey yiyemezdi. Sonra alerjilere, laktoza karşı tahammülsüzlüğü, kalbi, fıtığı, kabızlığı ve böbrek taşı düşürmesi vardı. Henry, William'ı, kendi başının çaresini bulmaya bırakıp sandviçle idare etmeye başlamıştı.

William da sevgili Rosie'sinin yıllardır sahip olduğu ve işlettiği lokantaya gidiyordu. Rosie, William'ın hastalıklarını dinler gibi yapmasına rağmen kendi özel gastromedikal fikirlerine göre yemek yemesinde ısrar ediyordu. Rosie için bir kadeh serinin iyileştirmeyeceği hiçbir hastalık yoktu. O baharatlı yemeklerinin de William'ın sindirim sistemine ne yaptığını ancak Tanrı bilirdi.

"Henry?"

Henry'nin yatak odasından, "Burada" diye sesi geldi. Az sonra koridorda göründü ve beni görünce yüzü güldü. "Kinsey, evine döndün demek. Gel içeri. Şimdi geliyorum."

Sonra geri dönüp kayboldu. Mutfığa girdim. Henry dolaptan büyük çorba tenceresini çıkarmıştı. Tezgâhın üzerinde bir tomar kereviz, iki büyük konserve kutusu ezilmiş domates, bir kutu dondurulmuş mısır ve bir kutu bezelye vardı. "Sebze çorbası yapıyorum" diye seslendi. "Yemeğe gelebilirsin."

Odadan sesimi işitebilmesi için bağırdım. "Kabul diyebilirim ama nezle riskine girersin. Berbat bir halde geldim. Orada ne yapıyorsun?"

Henry elinde bir dizi havluyla göründü. "Çamaşır katlıyorum." Havluları bir çekmeceye yerleştirip, birini kullanmak için ayırdı, durup bana baktı sonra. "O dirseğindeki nedir öyle?"

Koluma baktım. Yanma yağı bayağı kararmıştı. Dirseğim şimdi ameliyat edilmek üzere tentürdiyot sürülmüş gibiydi. "Güneşe çıkmadan yanmak istersen böyle olur" dedim. "Güneş banyosundan nefret ettiğimi bilirsin. Bir haftada çıkar ama. Yani çıkacağını, umuyorum. Buralarda neler oluyor? Sen aylardan beri görmediğim kadar keyiflisin."

"Otur otur. Bir fincan çay içer misin?"

Onun sallanan koltuğuna oturdum. "Teşekkür ederim, yalnızca bir dakika kalacağım. Nezlem için ilaç aldım, şimdi ayakta duramıyorum. Gidip akşama kadar yatacağım sanırım."

Henry bir konserve açacağı alıp domates kutularını açtı, içindekileri tencereye boşalttı. "Neler olduğunu asla bilemezsin. William, Rosie'ye taşındı."

"Yani dönmemek üzere mi?"

"Öyle olacağını umarım. Onun hayatını istediği gibi yaşamasının beni ilgilendirmediğini anladım sonunda. Hep onu kurtarmam gerektiğini düşünürdüm. Çok uygunsuz bir durum. Birbirlerine hiç uymuyorlar ama bundan bana ne, değil mi? O kadarını da kendi keşfetsin. Zaten ayak altında dolaşması beni çıldırtıyordu. Bütün gün hastalık ve ölüm, depresyon ve çarpıntı ve rejimi hakkında konuşmasından gına geldi. Bütün bunları biraz da Rosie ile paylaşsın bakalım. Birbirlerinin canını ölümüne sıksınlar"

"Çok doğru bir şey. Ne zaman gitti?"

"Hafta sonunda. Eşyalarını toplamasına yardım ettim. Hatta bir iki kutusunu ben taşıdım. O günden beri cennette yaşıyor gibiyim." Sonra kuşkonmazı alıp bir bıçakla doğramaya başladı.

"Haydi, git yat öyleyse. Bitkin görünüyorsun. Saat altıda gel de biraz çorba içersin."

"Çorbayı başka zaman içerim" dedim. "Talihim varsa sabaha kadar uyurum artık"

Evime girdim, yukarı çıktım, ayakkabılarımı çıkardığım gibi battaniyenin altına girdim.

Yarım saat sonra telefon çalınca derin bir uykudan uyandım. Arayan Rupert Valbusaydı. Teğmen Whiteside, robot resmin bir, an önce yapılmasının önemini kendisine anlatmıştı. Beş günlüğüne kent dışına çıkıyordu ama eğer boşsam daha bir saat stüdyosunda olacaktı. İçimden homurdandım ama aslında herhangi bir seçeneğim yoktu. Evimden pek de uzak olmayan adresini aldım. Anaconda Sokağı'nda eski Bekins deposu yenileştirilmiş ve resamlara stüdyo olarak kiralanmıştı. Ayakkabılarımı giydim, kendime şöyle bir çekidüzen verdim. Kontak anahtarlarımı, ceketimi ve Wendell'in fotoğraflarını alıp çıktım.

Dışarda okyanustan gelen rüzgârla epey rutubetli bir hava vardı. Cabana Bulvarı'ndan geçerken bulutların arasında yer yer mavilikler görünüyordu. İkindiye doğru bir saatliğine güneşe kavuşabilirdik. VW'imi ağaçlı bir ara sokakta park ettim, iki yanına gayet etkileyici metal heykeller yerleştirilmiş olan kapıdan içeri girdim. Koridorlar beyaza boyanmış ve duvarlara o sırada binada oturan sanatçıların eserleri asılmıştı. Holün tavanı üç kat yüksekliğindeydi ve tepelerdeki pencerelerden günışığı giriyordu. Valbusa, en üst kattaydı. Koridorun ucundaki demir merdivenden üç. Kat çıkarken ayak seslerim çınılıyordu. Üst kat sahanlığına vardığımda hafif bir country müziği duydum. Valbusa'nın kapısına vurduğumda radyonun sesi kısıldı.

Rupert Valbusa iri yapılı, adaleli ve İspanyol asıllıydı. Geniş omuzlu, fıçı göğüslü, otuz beş yaşlarında. Gür kaşları altında kara gözleri vardı. Kara saçları sıkı. Tanışıp el sıkıştıktan sonra ardından içeri girdim: Önümden yürürken saçlarının sırtına kadar inen bir örgüyle tamamlandığını gördüm. Üzerinde beyaz bir tişört, paçaları kesik blucin ve ayaklarında lastik tabanlı meşin sandallar vardı. Bacakları gayet biçimli ve ipeksi kara tüylerle kaplıydı.

Stüdyo, beton zemini ve çevresinde geniş tezgâhlarıyla büyük ve soğuktu. Havada ıslak kil kokusu vardı ve yüzeylerin çoğu kurumuş porselenin tebeşirimsi kalıntılarıyla kaplıydı. Büyük kil yığınlarının üzerine naylon örtü gerilmişti. Biri motorlu, biri ayakla çevrilen iki çömlekçi tezgâhı, iki fırını ve raflarda pişirilmiş ama henüz sırlanmamış sayısız seramik kâse vardı. Bir tezgâhın üstünde, bir fotokopi makinesiyle bir telesekreter ve slayt göstermek için ışıklı bir kutu duruyordu. Ayrıca bir tomar eskiz defteri, kupalar içinde kalemler, karakalemler ve suluboya fırçaları duruyordu. Tamamlanma aşamasında olan çeşitli soyut yağlıboya tablolarıyla üç sehpa da bir kenara sıralanmıştı.

"Yapmadığınız bir şey var mı?" diye sordum.

"Hepsi benim değil. Öğretmekten pek hoşlanmasam da, bir iki öğrenci aldım. Bazıları onların çalışmaları. Siz sanatla uğraşır mısınız?"

"Ne yazık ki hayır ama uğraşanlara da gıpta ederim."

Adam en yakın tezgâhtan içinde bir fotoğraf olan bir zarf aldı. "Teğmen Whiteside bunu size gönderdi, içinde adamın karısının adresi de var sanırım." Verdiği kâğıdı cebime yerleştirdim. "Teşekkür ederim. Bu iyi oldu, epey zaman kazanacağım, doğrusu."

"Sizi ilgilendiren bu mu?" Rupert resmi uzattı. On sekize yirmi dört siyah beyaz baş resmine baktım. "Evet. Adı Wendell Jaffe. Size başka açılardan da fikir vermesi için birkaç tane de ben getirdim."

Adamı teşhis için kullandığım resimleri çıkardım. Rupert hepsini kendine göre bir sistemle sıraya dizdi. "Yakışıklıymış. Ne yapmış?"

"Ortağı ile iflas edene kadar bir kısmı yasal olan inşaatçılık işindeymişler Sonunda Ponzi oyunu denilen sistemle yatırımcıları dolandırmışlar Yani eski yatırımcıların faizlerini yeni yatırımcılardan gelen parayla ödemeye başlamışlar. Jaffe, sonun yaklaştığını görmüş olmalı. Balığa çıktığı bir gün teknesinden kaybolmuş ve bir daha kendisinden haber alınmamış. Şimdiye kadar. Ortağı bir süre hapis yatmış ama o da çıkmış artık."

"Bir şeyler hatırlar gibiyim. Bir iki yıl önce Dispatch'te Jaffe hakkında bir yazı okumuştum galiba." "Olabilir. Kamuoyunun ilgisini çeken o çözülmemiş esrarlardan biri. Sözde intihar ama ardında pek çok söylenti bırakmış."

Rupert resimleri inceledi. Gözlerinin Wendell'in yüzünde,-saç çizgisinde, gözleri arasındaki mesafede dolaştığını görüyordum. Resimleri yüzüne yaklaştırdı, pencereden gelen ışığa/ tuttu. "Boyu ne kadar?"

"Bir doksan civarında. Yüz yüz on kilo. Altmışına merdiven dayamış ama formunda. Mayoyla gördüm." Kaşlarımı kaldırdım. "Fena değil."

Rupert beş tane renkli suluboya kâğıdına resmin bir fotokopisini çıkardı. Pencerenin yanına bir tabure çekti. Bir kenarda duran boyanmamış ahşap taburelere doğru başını sallayarak, "Bir tane alın" dedi.

Tabureyi pencereye, onunkinin yanına çektim, kalemlerinden dördünü seçmesine baktım. Bir çekmecedен de renkli kalemlerle dolu bir kutu çıkardı. Bana sorduğu sorularla elindeki işe hazırlanıyordu. Fotoğrafın bir kopyasını, üzerinde bir kıstırkaç olan bir tahtaya tutturdu. "Tepeden başlayalım. saçları nasıl?"

"Beyaz. Kumralmış eskiden. Şakaklarında fotoğraftakinden daha seyrek şimdi."

Rupert beyaz boyayı alıp, kara saçları inceltti. Wendell birden yirmi yıl yaşlanmış gibi oldu. Gülümsedim. "Gayet güzel. Sanırım burnunu da biraz inceltmiş, Kemerini ve biraz da yanları." Kalemle düzeltti. Resimdeki burun daraldı ve daha aristokrat bir hava kazandı.

Rupert çalışırken konuşuyordu. "İnsan yüzünün temel noktaları esas alınarak yapılacak değişikliklerin sayısına her zaman şaşmışımdır Oysa hepimizin başta belli malzememiz vardır... bir burun, bir ağız, iki göz, iki kulak. Birbirimizden yalnızca farklı görünmekle kalmayıp, gördüğümüzde birbirimizi tanırız da. Benim gibi portre yaparsanız, bu sürecin inceliklerini gerçekten anlamaya başlarsınız." Rupert'in kesin kalem darbeleri yıl ve ağırlık ekliyor, altı yıllık resmi bugünkü görünümüne yaklaştırıyordu. Göz çukurunu gösterdi. "Buradaki şişkinlik ne olmuş? Onları da aldirmiş mi?"

"Sanmıyorum."

"Peki torba mı? Sarkma mı? Beş yıl birkaç çizgi eklemiş olmalı."

"Olabilir ama çok değil. Yanakları daha çöküktü ama." .

Bir süre çalıştı. "Bu nasıl?"

Resme dikkatle baktım. "Çok yaklaştınız."

Rupert'in işi bittiğinde gördüğüm adamın bir benzeriyle; karşı karşıyaydım. "Onu yakaladınız sanırım" dedim. Kağıda fiksatif sıktı.

"Sekiz on kopya çekip Teğmen Whiteside'a gönderirim" dedi. "Siz de ister miydiniz? Size de sekiz on tane çekebilirim,"

"Çok iyi olur"

7

Henry ile alelacele bir kâse çorba içip ardından da yarım maşrapa kahveyi mideme indirince uyuşukluğum gitmiş, eski canlılığıma kavuşmuştum. Artık oyunun başlıca karakterleriyle tanışma zamanım gelmişti. Saat yedide, kıyı yolundan Perdido/Olvidado'ya gitmek üzere yola çıktım. Karanlığın basmasına daha bir saat varsa da aydınlık giderek azalıyordu ve hava şimdiden alacakaranlığın kül rengine bürünmüştü. Solumda erozyona uğramış dik tepeler yükselirken,

sağımda kabarmış gri Pasifik, kıyıyı dövüyordu. Bulutların arasında güçlükle seçilebilen hilal vardı. A ıklarda deniz petrol platformları ışıkları yanıp sönen bir filoyu andırmaktaydı. St. Michael adasıyla Rose ve Cross diye bilinen iki ada Cross Islands Fayı üzerinde bir boncuk dizisi gibi uzanmaktaydı. Bütün doğu batı kıyısı paralel yarıklarla doluydu. Santa Inez Fayı, Kuzey Kanalı Fayı, Pitas Burnu, Oak Ridge, San Cayetano ve San Jacinto fayları, o hepsinin babası olan büyük San Andreas Fayı'nın kollarıydı. San Andreas Fayı havadan bakıldığında yer altında tünel kazan dev bir k stebe in izi gibi göz alabildi ince, millerce uzanırdı.

Çok uzun zaman önce, eski çağlarda, dünyanın sıkı tırmasıyla dağlar yükselmeden çok önce, Perdido havzası yüz mil uzunlu undaydı ve California'nın büyük bir kısmı geniş denizlerle kaplıydı. O zamanlar bu su altındaki bölge Arizona sınırına kadar uzanırdı. Petrol aslında kimi yerde dört bin metre kalınlığında bir tabaka olan deniz organizmalarının kalıntılarıydı. Kimi zaman bizimkinden o kadar değişik bir dünyayı d   nd   mde t ylerimin diken diken olduğunu hissedirim.

Gözlerimi ufka doğru çevirdim. California kıyısındaki otuz iki platformun yirmi dördü Santa Teresa ile Perdido yakınlarındadır ve bunlardan dokuzu kıyıya    mil yakla mı tır. O eski platformların yedi şiddetinde bir depreme dayanıp dayanamayacakları konusunda pek çok tartışma yapıldı. Uzmanların g r   leri çok farklıydı. Bir yanda jeologlar ve eyalet Sismik Güvenlik Komisyonu temsilcileri deniz petrol platformlarının en eskilerinin 1958-1959'da, petrol sanayii tek tip inşaat kurallarını benimsemeden1 yapıldığını ileri sürüyorlardı. Platformlara sahip olan petrol şirketlerinin s zc leriye, bizi güvenlikte olduğumuz konusunda iknaya çalışıyorlardı. Korkunç bir şeydi. Sonucu hayalimde canlandırabiliyordum: O koca kuleler yıkılıyor, petrol denize fı kırıyordu, Halen kumsallarımızın kirliliğini, denizlere ve nehirlere akıtılan kirli suları, yıkılan ormanları, ozon deli ini, zehirli atık depolarını, insanlığın doğanın yıllık olarak karşımıza çıkardığı kıtlık ve kuraklığa katkılarını düşünüyordum. Doğrusu bizi hangisinin daha  nel  ld rece ini kestirmek güçtü. Kimi zaman gezegeni havaya   urup bu i i sone erdirdi imizi bile d   n rd m. Beni rahatsız, eden bu bilemeden beklemekti.

Dana Jaffe'nin şimdi oturduğu mahalle herhalde Perdido'nun kısa bir inşaat patlaması yaşadığı yetmi li yıllardan kalmaydı. Ev gri sıva ve beyaz ahşap süslü olup, bir buçuk katlıydı. Mahalledeki evlerin çoğunun önlerindeki dört be  arabaya bakılırsa 'tek ailelik mesken bölgesi' kuralına pek uyulmuyordu. Evin önündeki yolda son model bir Honda'nın arkasına park edip indim. Hava kararıyordu. Yol kenarına öbek öbek çiçekler yerle tirilmi ti. Bir süs lambasının ışığında çimlerin biçilmiş ve el komşularının tıpatıp aynısı olmaktan kurtaracak birkaç şey yapılmış olduğu g r l yordu. Bahçe parmaklığı boyunca sanla! sarma ıklardan havaya inanılmaz tatlı bir koku yayılırken, mahremiyet görüntüsü de yaratılmı tı. Zili çalarken çantamın derinliklerinden bir kartvizit çıkarttım.  n veranda hepsi doldurulmuş ve kapatılmış karton kutularla doluydu. Kadının ne yöne gitmek üzere olduğunu merak etmiştim doğrusu.

Çok geçmeden kapıyı açan Dana Jaffe'nin boynuna telefon sıkı tırılmı tı. Ahizeyi içerden getirmişti ve ardında sekizi metrelik bir kordon uzanıyordu. Bal renkli saçları, pürüzsüz yüzü ve soğuk bakışlarıyla hep ürkütücü bulduğum kadınlardan biriydi. Düz ve dar bir burnu, köşeli ve hafifçe çıkık bir çenesi vardı. Almacın ağzını g  s ne kapatarak, konu mamızın karşı taraftan duyulmasını  nledi. "Buyrun?"

Adımı okuyabilmesi için kartımı uzattım. "Sizinle konuşmak istiyordum."

Karta  a kınlıkla kaşlarını çatarak baktı, sonra geri verdi. Yüzüne bir özür dileme ifadesi yerleştirip, parmağını kaldırarak içeri girmemi işaret etti. İçeri girdim ve kadının hemen önünden oturma odasına doğru yürüdüm. Kordonu bakı larımla izleyince bir çalışma yerine d n  t r lm   bir yemek odasından çıktığını gördüm. Kadın bir tür d   n danışmanlığı yapıyor olmalıydı. Her tarafta gelin ve gelinlik dergileri vardı. Masanın  zerindeki tahtaya fotoğraflar, davetiye örnekleri, d   n buketleri resimleri ve balayı yolculukları yazıları yapı tırılmı tı. On beş yirmi ad ve tarihli bir liste kadının elindeki i leri gösteriyor olmalıydı.

Halı beyaz, kanepeler ve koltuklar  elik mavisi, minderler beyaz ve denizk p   y siliydi. Antika gümüş çerçevelerde aile resimleri dışında  teberi yoktu. Odada çeşitli parlak yapraklı, sağlıklı, havaya oksijen yayarmı  gibi duran bitkiler vardı. Havadaki o zehirli sigara dumanı kokusu dikkate alındığında bu çok iyi bir şeydi. Mobilyalar herhalde ünlü markaların indirimli satışlarından alınmıştı.

Dana Jaffe incecik bir kadındı, üzerinde daracık soluk bir blucin ve düz beyaz bir tişört, çorapsız ayaklarında tenis ayakkabıları vardı. Ben aynı şeyleri giydiğimde arabamın yağını değiştirecekmiş gibi bir havaya bürünmüş olurdum. Onun üzerinde ise rastgele bir zarafet havası vardı. Saçlarını ensesinde bir topuz biçiminde toplamış, bir de eşarp bağlamıştı. San saçları arasında gümüş teller de seçiliyorsa da, sonuçta yaşlanma sürecinin zaten incelmış bir yüze ilginçlik ekleyeceğinden emin görünüyordu. Çıkık çenesi ve ağzı herhalde "güzel" olarak nitelenmesini önlemekteydi, "İlginç" ve "çekici" gibi kategorilere girerse de, ben onun gibi bir yüze ve öylesine pürüzsüz bir tene sahip olmak için cinayet bile işlerdim.

Kadın küllükte bıraktığı sigarasını aldı, derin bir nefes çekerken konuşmaya devam etti. "Bundan pek memnun olacağını söyleyemem... Corey'in kuzeninin biraz şişmanca olduğunu söylemiştin... Tamam, balon. Ben de bundan söz ediyorum işte. Balonu giydirmek kolay değildir... Uzun bir etek... Evet.. Kalın bacakları ve baldırları örtmek için... Hayır hayır., anlıyorum. Belki de hafifçe düşük bir bel. Bakışları yukarı çekmek için de hafif dekolte bir yaka. Ne demek istediğimi anlıyor musun?... Evet... Ben kataloglara bir bakayım da bir iki fikir vereyim istersen... Olur., Corey kitapçıdan da bir iki gelin dergisi falan alır. Yarın konuşuruz... Tamam... Pekala. Ben seni ararım... Rica ederim, ne demek. Sana da."

Kadın telefonu kapattı, kordonu kendisine çekip kangal haline getirdi. Sigarasını söndürdükten sonra dumanını ağızından koyvererek oturma odasına yürüdü. Çevreme şöyle bir bakındım. Görebildiğim kadarıyla ortalıkta bebek eşyaları vardı: Bir oyun parkı, bir mama iskemlesi, eğer önce kusturmadığı takdirde bebeği uyutacağı söylenen bir kurmalık beşik.

Kadın baktığım yeri görünce, "Babaanne olacağım kimsenin aklına gelmez" dedi.

Ben kartımı sehpaye bırakmıştım. Kadının merakla yine o yana baktığını gördüm. Beni sorguya çekme fırsatı bulamadan, ben bir soru sordum. "Taşınıyor musunuz? Dışarda kutuları gördüm. Her şey hazır galiba."

"Ben bir yere gitmiyorum. Oğlumla karısı. Küçük bir ev aldılar da." Uzanıp kartı aldı. "Özür dilerim ama bunun ne demek olduğunu bilmek isterim. Eğer Brian'la ilgiliyse avukatıyla konuşmanız gerekecek. Onun durumunu konuşamam."

"Brian hakkında değil, Wendell hakkında."

Kadının bakışları sabitleşti. Yakınındaki iskemleyi göstererek, "oturun" dedi. Kendisi de kanepenin kenarına oturup kül tablasını çekti. Bir sigara daha yaktı. Çakmağı ve Eve 100 paketini önündeki sehpaye bırakırken sigaradan derin bir nefes çekti. "Onu tanır mıydınız?"

"Hayır" Altımdaki krom ve gri deri iskemle ağırlığımdan bir gacırtı çıkardı. Şaka olsun diye kaba bir ses çıkarmış gibi olmuşum.

Kadın dumanını burun deliklerinden çıkardı. "Öldü çünkü. Yıllar önce. İşleri kötüye gidince kendini öldürdü."

"O yüzden buradayım işte. Wendell'a hayat sigortası yapan California Fidelity acentesi geçen hafta..."

"Dick bilmemne... Mills."

"Doğru. Bay Mills geçen hafta Meksika'da küçük bir tatil köyündeymiş ve Wendell'ı bir barda görmüş."

Kadın bir kahkaha attı. "Hiç kuşum yok."

Huzursuz bir şekilde kıpırdandım. "Doğru ama."

Kadının gülümsemesi hafifçe soldu. "Saçmalamayın. Ruhlardan falan sözediyor değiliz. Wendell öldü."

"Anladığım kadarıyla Dick Mills kendisiyle biraz iş falan yapmış zamanında. Wendell'ı gördüğünde tespit edecek kadar tanıyormuş. Ben de şimdi onun izini sürdürüyorum."

Kadın gülümsemeyi sürdürdü ama artık yalnızca formalite olarak yapıyordu bunu. Merakla gözlerini kırıştırdı. "Onunla konuşmuş mu? Kuşkumu mazur görün ama buna inanmam biraz güç. İki konuşmuşlar mı?"

Başımı salladım. "Dick o sırada havaalanına gidiyormuş ve Wendell'ın kendisini görmesini istememiş. Memlekete dönünce CF başkan yardımcılarında birine haber vermiş, o da beni oraya gönderdi. Şu noktada tanımlama tam olarak kesin değil ama kesine de yakın. Yalnızca sağ değil, aynı zamanda buralara doğru da geliyor"

"İnanmıyorum. Bir yanlışlık olmalı." Sesi kesindi ama yüz ifadesinde sanki son sözü beklermiş gibi bir şey vardı. Bu sahneyi hayalinde kaç kere oynadığını merak ediyordum doğrusu. Odasında bir

dedektif ya da FBI ajanı oturmuş Wendell'in sağ olduğunu... ya da cesedinin sonunda bulunduğunu bildiriyor. Kadın herhalde hangisini duymak istediğini artık unutmuştu. Onun hepsi de kötü olan bir dizi çatışan tavır arasında mücadele verdiğini görüyordum.

Telaşla sigarasından bir nefes daha çekti, bir ağız dolusu duman üfledi. Yeni bir tepki denemeye karar verirken dudakları bir gülümseme taklidiyle kıvrıldı. "Durun tahmin edeyim. Bu işin içinde para olduğuna kalıbımı basarım. Küçük bir şantaj, değil mi?"

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordum.

"O zaman bunu bana söylemenizden nedeni ne? Sanki umurumdaymış gibi."

"Wendell sizinle temas kurmaya kalkışırsa bana haber verebileceğinizi umuyordum."

"Wendell'in beni arayacağını mı sanıyorsunuz? Aptallık bul Gülünç olmayın."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Bayan Jaffe. Neler hissettiğinizi anlıyorum..."

"Siz neden söz ediyorsunuz? Adam öldü! Anlamıyor musunuz? Bir dolandırıcıydı. Bir üçkâğıtçı. Onun dolandırdığı insanlarla uğraşmaktan bıktım zaten. Şimdi bana onun hâlâ yaşıyor olduğunu söylemezsiniz!"

"Bize kalırsa dolandırıcılıktan mahkemeye verilmesini önlemek için kendini öldürmüş gibi yaptı."

Çantama uzandım. "Eğer görmek isterseniz bir resmi var. Bunu polis ressamı yaptı. Tam değil ama gerçeğine çok yakın. Onu ben de gördüm." Resmin fotokopisini çıkararak kadına verdim.

Kadın sıkıntısını belli eden bir dikkatle baktı. "Bu Wendell değil. Ona hiç benzemiyor" Resmi sehpanın üzerine attı. Kâğıt havalanan bir uçak gibi kaydı sehpanın üstünden. "Bunları bilgisayarlarla yaptıklarını sanıyordum. Yoksa burada polis çok mu ucuza çalışıyor?" Kartımı alıp adımı okudu. Elinin titrediğini görüyordum. "Bakın, Bayan Millhone. Size bir şey açıklasam iyi olacak. Wendell bana cehennem azabı çekti. Ölü ya da diri olması beni hiç ilgilendirmiyor. Nedenini bilmek ister misiniz?"

"Ama onu ölü ilan ettirmişsiniz."

"Doğru. Hayat sigortası parasını aldım. Bu iş bitti, kapandı. Artık yaşamıma devam ediyorum. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Wendell ile hiçbir ilgim yok. Şu anda başka sorunlarım var ve bence..."

O anda çalmaya başlayan telefona sıklımışçasına baktı. "Telesekreter devreye girer" dedi.

Makine devreye girdi, Dana'nın sesi ad, telefon numarası ve mesaj bırakılmasını söyledi. İkimiz de farkında olmadan dönüp dinledik. "Lütfen bip sesini bekleyin" dedi Dana'nın sesi. Bip sesini dinledik

Bir kadının telesekreterlerin âdeta zorunlu kıldığı o yapay mesaj verme sesiyle konuştuğunu duydum. "Merhaba, Dana. Ben Miriam Salazar. Judith Prancer düğün danışmanı olarak adını verdi. Kızım Angela gelecek Nisan'da evlenecek, şimdiden bir önkonuşma yapalım diyordum. Telefon edersen memnun olurum. Teşekkür ederim." Kadın telefon numarasını söyledi.

Dana saçlarını arkaya doğru bastırdı, ensesindeki eşarbyı yokladı. "Çılgın bir yaz geçiriyorum" dedi.

"Her hafta sonu iki üç düğün var; ayrıca gelin fuarına da hazırlanıyorum."

Bir şey söylemeden yüzüne baktım. Pek çok insan gibi o da gayet heyecanlı bir konuşmanın ortasındaiken araya önemsiz bilgiler sıkıştırmakta ustaydı. Bundan sonra ne diyeceğimi bilemiyordum. Wendell sağ salım ortaya çıktığı anda California Fidelity'nin sigorta parasını geri isteyeceğini bir öğrensindi bakalım.

Ama bunu düşünmem bile yanlıştı, çünkü kadın aklımdan geçenleri okumuş gibiydi.

"Durun" dedi. "Söylemeyin. Kısa bir süre önce yarım milyon dolar aldım. Sigorta şirketi o parayı geri vereceğimi sanmıyordur umarım."

"Bunu onlarla konuşmanız gerek. Genelde bir insan ölmediği takdirde para ödemezler. Böyle bir sapıklıkları vardır."

"Bir dakika! Eğer yaşıyorsa -ki buna bir an bile inanıyor değilim- ama yaşadığı ortaya çıkarsa, bunun sorumluluğu bana ait değil ki."

"Eh, onların sorunu olmadığı da apaçık ortada."

"Ben o parayı yıllarca bekledim. Onsuz beş parasız kalırım. Nasıl bir mücadele verdiğimi bilemezsiniz. Kimseden yardım görmeden iki oğlan yetiştirdim."

"Bir avukatla konuşsanız iyi olur"

"Avukat mı? Neden? Ben bir şey yapmadım ki. O kahrolası Wendell Jaffe yüzünden çok çektim, eğer o parayı geri vereceğimi; sanıyorsanız aklınızı kaçırmışsınız derim. Parayı gidip Wendell'dan isteyin."

"Bayan Jaffe, California Fidelity'nin politikasını ben kararlaştırmam. Ben yalnızca araştırır ve rapor veririm, Yapacak şeyler üzerinde söz sahibi değilim..."

"Ben hile yapmadım" diye sözümü kesti. "Kimse sizi hile yapmakla suçlamıyor"

İyi duymamış gibi elini kulağına götürdü. "Ama" dedi. "O cümlelerin sonunda kocaman bir 'ama' duymadım mı?"

"Ben size yalnızca bu konuyu onlarla konuşmanız gerektiğini söylüyorum. Ben sizin olanlardan haberiniz olması için buradayım. Eğer Wendell sizinle temasa geçmeye kalkışırsa..."

"Tanrım! Aynı şeyi söylemekten vazgeçin artık. Benimle temasa geçmesi için ne nedeni olabilir ki?"

"Meksika gazetelerinde Brian'ın kaçtığını okumuş olacağı için."

Bunu duyunca bir an söyleyecek şey bulamadı. Üzerine doğru bir tren gelen ve arabası çalışmayan bir kadının o paniğe, kapılmış boş bakışlarıyla baktı yüzüme. Sesi birden fısıltıya döndü. "Kusura bakmayın ama bunlar benim için saçmalıktan başka bir şey değil. Sizden gitmenizi isteyeceğim." O ayağa kalkınca ben de kalktım.

"Hey, anne?"

Dana yerinden fırladı.

Büyük oğlu Michael merdivenlerden aşağı geliyordu. Bizi görünce durakladı. "Özür dilerim. İşin olduğunu bilmiyordum." Kesilme zamanı çoktan geçmiş kara saçlı, uzun ve ince yapılı bir adamdı. İri kara gözleri ve uzun kirpikleriyle dar ve güzel bir yüzü vardı. Blucin, uydurma bir kolej armalı bir eşofman üstü ve tenis ayakkabıları giymişti.

Dana sıkıntısını saklamak için oğluna gülümsedi, "işimiz bitmişti. Ne var; yavrum? Karnınız mı acıktı yoksa?"

"Bir koşu gidip geleyim dedim. Juliet'in sigarası bitmiş, bebeğin de beze ihtiyacı var Sen bir şey ister misin diye soracaktım."

"Kahvaltı için süt alsan iyi olur. Bir kutu da portakal suyu al. Mutfak masasının üstünde para var"

"Param var"

"Paran sana kalsın, yavrum. Dur ben getireyim." Kadın mutfığa gitti.

Michael inmeye, devam etti, ceketini, attığı tırabzan babasının üstünden aldı. Beni belki de annesinin müşterilerinden biri sanarak çekingen bir şekilde selamladı. İki kere evlenmiş olmama rağmen hiç düğün yapmamıştım. Gelinliğe en yakın şeyi ikinci sınıfta Cadılar Bayramı'nda Frankenstein'in gelini olduğum zaman giymiştim. Ağzımda uzun dişlerim ve boyama kan vardı ve teyzem yüzüme kalemle dikişler çizmişti. Gelin tülüm başıma akşama kadar çoğunu kaybettiğim firketelerle tutturulmuştu. Elbisem bir balerin kostümünün uzatılmışıydı... dizlerime kadar uzanan etekli bir Kuğu Gölü giysisi. Teyzem bir tüp zambak almış elbiseye parlak pullar yapıştırmıştı, Kendimi çok güzel hissediyordum. O akşam aynaya bakıp bunun sahip olacağım en güzel elbise olduğunu düşündüğümü hâlâ hatırlarım. Doğrusunu söylemek gerekirse elbiseden çok o duyguyu özlesem de, bir daha öyle bir şeyim olmamıştı.

Dana döndüğünde Michael'ın eline bir yirmi dolarlık sıkıştırdı. Yapılacak işler hakkında kısa bir konuşma geçti aralarında. onların işlerini tamamlamalarını beklerken gümüş çerçeveli resimlerden birini aldım. Wendell'in lisedeki haline benziyordu.

Michael gidince Dana yanıma geldi. Resmi elimden alıp sehpanın üzerine koydu. "Wendell lisedeyken mi çekilmiş?" diye sordum.

Dalgin bir tavırla başını salladı. "Şimdi artık kapanmış olan Cottonwood Akademisi. Mezun olan son sınıftı onların. Onun sınıf yüzüğünü Michael'a verdim. Kolej yüzüğünü de zamanı gelince Brian'a vereceğim."

"Ne zamanı gelince?"

"Özel bir gün falan. Bunun babasıyla hep konuştuğumuz bir şey olduğunu söyleyeceğim."

"Bu biraz fazla olmaz mı?"

Dana omuzlarını silkti. "Benim Wendell'i bir sahtekâr olarak görmem onların da öyle görmeleri için bir neden değildir. Gerçek olmasa bile karşılarında örnek alacakları bir erkek olmasını istiyorum."

"Ve onlara idealize edilmiş bir örnek sunuyorsunuz."

"Bu yanlış olabilir, ama başka ne yapabilirim ki?" Kadının yüzü kızarmıştı.

"Doğru. Özellikle böyle bir oyun yapmış olduğu zaman."

"Ona hakettiğinden çok değer verdiğimin farkındayım ama adamı oğullarına kötölemek istemiyorum."

"Sizi anlıyorum, yerinizde olsaydım herhalde ben de aynı şeyi yapardım."

Kadın uzanıp koluma dokundu. "Lütfen bizi rahat bırakın. Neler olduğunu bilmiyorum ama onların da bu işe karıştırılmasını istemiyorum."

"Eğer elimden gelirse sizi rahatsız etmeyeceğim ama yine de durumu onlara açıklamanız gerekecek."

"Neden?"

"Çünkü Wendell sizden önce davranabilir ve bunun yaratacağı sonuç hoşunuza gitmeyebilir"

8

Santa Teresa Yat Kulübü'nün arkasındaki eğlence yerlerine gittiğimde saat da gecenin onuna yaklaşıyordu. Dana Jaffe'den ayrıldıktan sonra sahil yolundan eve dönmüş ve Vera'nın bana verdiği birkaç eski elbisesini denemiştım. Vera'ya göre ben modadan hiçbir şey anlamazdım ve o da bana "şık" olmanın ne demek olduğunu öğretmeye çalışıyordu. Vera yaşamınızı kanalizasyon kapakları üstünde yatarak geçirmeye hazırlanıyormuşa benzeyen çuval gibi Annie Hall elbiseleri giyer. Pantolon üzerine tunik, onun üstüne yelek ve en üstüne de ceket falan.

Elbiseleri elden geçirerek, hangisinin hangisine uyacağını düşünmeye koyuldum. Bu pisliklerle uğraşmaya gelince özel bir, eğitmene, bütün bunların altında yatan stratejiyi bana açıklayacak birine ihtiyacım vardır. Vera benden on kilo daha fazla ve en az on santim de uzun olduğundan, Yedi Cücelerin "Uykucu"suna benzeyeceğimi düşünerek pantolonları pas geçtim. Bana siyah, deri çizmelerimle çok iyi gideceğini söylediği beli lastikli iki uzun etek vermişti. Bir de kırklı yıllardan kalmışa benzeyen, etekleri bileklerime kadar gelen rayon bir basma elbise vardı. Hemen başımın üstünden geçirip aynada kendime baktım. Vera'nın bunun içinde tam bir vamp gibi göründüğünü görmüştüm. Bense; teyzemin eski elbise sandığından giyinmiş altı yaşında bir çocuğa benziyordum.

Siyah, yıkanır ipekli eteklerden birine döndüm. Vera bunları eteklerini kısaltmam için vermişti ama ben belini biraz kıvrınca . gayet güzel oldu. Bir de gri ve puro izmariti karışımı rengi bir tunikle, her ikisinin üzerine giyilecek uzun beyaz bir yelek vermişti. Bunlarla birlikte bir aksesuarın iyi gideceğini söylemişti. Sanki bu işlerden anlarımışım gibi. Çekmecelerimde bir takı arandım ama; boşuna olacağını biliyordum. Sonunda teyzemin konsolun üstü için kroşe işiyle yaptığı uzun parçayı kullanmaya karar verdim.

Tozlarını şöyle bir silkeledikten sonra uçları ön taraftan sarkacak biçimde boynuma sardım.

Doğrusu gözüme hiç de fena görünmemişti, Isadora Duncan ya da Amelia Earhart gibi dünyayı umursamaz bir görünüşüm vardı.

Yat kulübü kazıklar üzerinde ve kumsala bakar. Liman reisinin bürosu hemen yanında, denize uzanan dalgakıranın uzun beton kolu solundadır. O gece dalgaların sesi ahşap bir yolda giden araba gürültüsü gibiydi. Herhalde bize asla ulaşmayacak olan uzak bir fırtınanın etkisiyle okyanus garip bir biçimde kabarmıştı. Havada asılı duran yoğun sisin arasından ayın aydınlattığı ufuk.zaman zaman seçiliyordu. Kumlar bembeyaz parılıyordu, binanın temelleri, çevresindeki kayalar yosunla kaplıydı.

Kafayı çekenlerin kahkahaları ta aşağıya kadar geliyordu. Geniş ahşap merdivenlerden çıkıp camlı kapılardan içeri girdim. Sağda ikinci bir merdivenle yukardaki bara çıkılıyordu. Oda L biçimliydi, yemek yiyenler L'nin uzun koluna, içenler kısa koluna yerleşmişlerdi. Yemek müşterilerinin çoğu gitmişti ve barın da ancak yarı yarıya dolu olmasına rağmen gürültü düzeyi çok yüksekti. Yerler halı kaplı olup üst katın tüm pencereleri denize bakıyordu. Kulüp üyeleri gündüzün panoramik bir okyanus manzarası karşısında otururlardı. Geceleri kara camlardan yansıyan lekeli gölgeler iyi bir temizlemeye ihtiyaç olduğunu gösteriyordu. Metrdotelin masasına yaklaşıp durdum ve adamın odanın öte yanından bana doğru gelişini izledim.

"Buyrun hanımefendi" dedi. Şef, garsonluktan yeni terfi etmiş olmalıydı, ki kolu hâlâ artık taşımak zorunda olmadığı şarap havlusu asılmış gibi bükük olarak duruyordu.

"Carl Eckert'i arıyordum. Bu gece burada mı acaba?" ,

Bakışları botlarıma, uzun eteğime, yeleğime, askılı çantama, denizden esen rüzgârın bir süpürgeye dönüştürdüğü kötü kesilmiş saçlarımda gezindi. "Sizi bekliyor mu?" diye sorarken sesi Marsların gelmesinin daha haklı bir beklenti olacağını ima eder gibiydi.

İyice katlanmış bir beş dolarlık uzattım. "Şimdi bekliyor" dedim.

Adam parayı bakmadan cebine indirince bir dolarlık vermediğime pişman oldum, Bir pencere önündeki masada tek başına oturan birini gösterdi. O yana yürürken adamı inceleyecek zaman bulmuştum. Ellili yaşlarının başında, "hâlâ genç" denilecek bir yaştaydı. Saçları beyazdı. Bir zamanlar yakışıklı olan yüzü şimdi çenesinden yumuşamaya başlamışsa da, hâlâ hoş bir etkisi vardı. Bardaki erkeklerin çoğu spor giyinmişlerse de Carl Eckert'in üzerinde koyu gri balıksırtı bir ceket, açık gri bir gömlek vardı ve boynuna üzerinde hafif gri çizgiler olan lacivert yünlü bir kravat takmıştı. Adama ne söyleyeceğimi bilemeyerek masaların arasından dolandım. Benim kendisine doğru geldiğimi görünce dikkati bana çevrilmişti. "Carl?"

Kibar bir şekilde gülümsedi. "Evet."

"Adım Kinsey Millhone. Oturabilir miyim?"

Elimi uzattım. Adam iskemlesinden kalkar gibi yaptı, uzanıp elimi sıktı. El tutuşu sıkı, avcu kadehi tutmaktan buz gibiydi. "Buyrun" dedi. Gözleri mavi, bakışı dikti. İskemleyi gösterdi.

Çantamı yere bırakıp adamın yanına oturdum. "Sizi rahatsız etmediğimi umarım."

"Bu ne istediğinize bağlı." Gülümsemesi hoş ve uçucuydu ve asla gözlerine kadar uzanmıyordu.

"Wendell Jaffe'nin sağ olduğu hemen hemen anlaşıldı" dedim.

Yüz ifadesi birden değişti, vücudunun kıpırdaması durdu sanki bir anlık bir cereyan kesilmesi olmuş gibi hareketsizleşti. Bir an onun kaybolduğundan bu yana Wendell ile ilişkide bulunmuş olacağı geldi aklıma. Bana inanmış görünmeyi tercih ediyordu ki bu da Dana'nın karşısında düşüğüm o durumdan beni kurtarmıştı. Haberi bir kerede hazmetmiş, beni gereksiz bir şaşkınlık ya dehşet ifadelerinden kurtarmıştı. İnkâr ya da inanmama diye bir şey yoktu. Yeniden kendini toparlamış gibiydi. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı, ki bu da benim ne istediğim düşünebilmesi için bir oyalama hareketiydi. Paketi sallayıp sigaraları çıkardıktan sonra bana uzattı. Başımı salladım.

Kendisi dudakları arasına bir tane yerleştirdi. "Sigara içmem sizi rahatsız eder mi?"

"Hayır Lütfen yakın." Aslında sigaradan nefret ederim ama adamdan bilgi istiyordum ve önyargılarımı dile getirme zamanı olduğunu sanmıyordum.

Bir kibrit çakıp ellerini aleve siper etti. Kibriti sallayıp kül tablasına attı, paketi yine cebine soktu. Kükürt kokusuyla başka hiçbir şeye benzemeyen o tütünün ilk yanışının kokusunu aldım. İş için seyahatlerimde aynı kokunun sigara içen ve içmeyen müşterilerin birbirlerinden doğru dürüst ayrılmadığı otellerin havalandırma deliklerinden girdiğini hissedirim.

"Bir içki ister miydiniz?" dedi. "Ben kendime bir kadeh daha ısmarlamak üzereydim."

"Çok memnun olurum. Teşekkür ederim."

"Ne arzu edersiniz?"

"Chardonnay iyi giderdi."

Garsonu çağırmak için elini kaldırdı. Garson gelip siparişi aldı. Eckert viski içiyordu.

Garson gittikten sonra yüzüme baktı. "Siz kimsiniz? Polis mi? Narkotik ajan mı? Vergi memuru mu? Nesiniz?"

"Ben bir hayat sigortası dosyası için California Fidelity hesabına çalışan bir özel detektifim."

"Dana parayı aldı, değil mi?"

"İki ay önce."

Bardaki bir grup, gürültüyle gülmeye başlayınca Eckert sesini duyurmak için öne eğilmek zorunda kaldı. "Bu iş nereden çıktı?"

"Emekli bir CF sigorta acentesi onu geçen hafta Meksika'da görmüş. Ertesi gün haberi doğrulamam için beni oraya gönderdiler."

"Ve adamın Wendell olduğunu gerçekten doğruladınız mı?"

"Aşağı yukarı. Bay Jaffe'yi görmüş olmadığım için o olduğuna yemin edemem."

"Ama onu gördünüz."

"Onu ya da ona çok benzeyen birini. Plastik ameliyat, geçirmiş. Herhalde ilk yaptığı iş o olmuştur" Carl yüzüme baktı, sonra başını salladı. Yüzünde hafif bir gülümseme verildi. "Dana'ya söylediniz herhalde?"

"Az önce konuştum. Pek hoşuna gitmedi."

"Tahmin ederim." Adam yüzümde bir şeyler arıyor gibiydi. "Adınız neydi?"

Kartvizitimi çıkarıp uzattım. "Oğlunun başının belada olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

Arkamızda bir öncekinden daha gürültülü bir kahkaha koptu. Herifler birbirlerine o sıkıcı müstehcen hikâyelerden anlatıyor olmalıydılar.

Kartta adıma baktı, sonra cebine yerleştirdi. "Brian'ı gazetede okudum. Bu çok garip bir şey."

"Neymiş garip olan?"

"Wendell'dan böyle söz etmeniz. Az önce onu düşünüyordum. Cesedi hiç ortaya çıkmadığı için ölümü hakkında kuşkularım vardı. Ama fazla bir şey söylemiş değildim. İnsanların benim gerçeklerden kaçtığını düşünceklerini tahmin ettim, kadar zamandır neredeymiş?"

"Bunu soracak fırsatım olmadı."

"Hâlâ orada mı?"

"Bir geceyarısı otelden ayrıldı ve onu bir daha görmedin Buraya geliyor olabilir."

Bağlantıyı hemen kurmuştu. "Brian yüzünden" dedi.

"Benim tahminim öyle. Her neyse, elimizdeki tek ipucu. Aslında ipucu da değil ya, başlangıç yapacak bir yer"

"Bunu bana neden söylediniz?"

"Sizinle temas kurmaya çalışırsa diye."

Garson içkilerimizi getirince Carl başını kaldırdı. "Teşekkür ederim, Jimmy. Bunu hesabıma yaz." Pusulayı aldı, bir bahşiş yazıp imzaladı.

"Teşekkür ederim, bay Eckert. Başka bir arzunuz var mıydı?"

"Böyle iyiyiz."

"Size iyi geceler dilerim, efendim."

Carl dalgın bir tavırla başını sallayıp bana baktı.

Çantamdan Valbusa'nın yaptığı robot resimlerden birini çıkardım. "Eğer görmek isterseniz bir resmi var." Kâğıdı masanın üstüne bıraktım.

Carl sigarasını ağızının kenarına kaydırđı, Wendell'in resmine bakarken duman yüzünden gözünü kastı. Acı acı gülümseyerek başını salladı sonra. "Kepazelik."

"Yaşadığını duyduğunuza sevinirsiniz sanmıştım."

"Ben onun yüzünden hapis yattım. Millet canıma okumak istedi. Para battı mı birinin suçu üstlenmesi gerek. Ben borcumu ödemeye aldırmadım ama onunkini ödemek ağırıma gitti doğrusu."

"Çok güç olmuş olmalı."

"Bunu asla tahmin edemezsiniz. İflas talebinde bulunduğumda bütün borçlar ödenmez oldu.

Berbat bir işti. Onları düşünmek bile istemiyorum."

"Wendell sizi ararsa bana haber verecek misiniz?"

"Herhalde. Onunla konuşmak istemediğim kesin. İyi bir arkadaştı. Yani ben öyle sanmıştım."

Bir kahkaha patlaması daha oldu. Carl huzursuzca kıpırdanıp kadehini itti. "Haydi tekneye gidelim. Burası çok gürültülü."

Bir yanıt beklemeden kalktı. Ben şaşırmıştım, çantamı kapadığım gibi arkasından seğirttim.

Dışarı çıktığımız anda ses düzeyinde dramatik bir düşüş oldu. Hava taptaze ve soğuktu. Rüzgâr artmış, dalgalar duvara köpükler sıçratarak vuruyorlardı. Dalgakıranın üstünde pampaların çimenleri gibi bir dalga yuvarlanıyor, sanki bir kovayla dökülmüş gibi yola su savuruyordu.

Marina I' e açılan kilitli kapiya gelince Carl kart anahtarını soktu, içeri geçtik. Dirseğimden tutup kaygan ahşap zeminde yürümeme yardım etti. Tekneler dalgalarla yükselip alçalırken gacırtilar ve zaman zaman da metalin metale sürtünme sesi duyuluyordu.

Dört marina bin yüz kadar tekneye sığınak sağlıyordu. Geçici iskelelere yanaşmış ziyaretçilerin yanı sıra genelde az sayıda teknede yaşayanlar vardı. Bunların adresleri teknelerdi. Anahtarlı bölmelerde tuvaletler ve duşlar bulunurdu. 'J' iskelesinde sola! sapıp otuz metre kadar yürüdükten sonra tekneye vardık.

Kaptan Stanley Lord on bir metrelik bir Fuji kotrasıydı. Dışı koyu yeşil, kenarları laciverde boyanmıştı. Carl dar güverteye geçtikten sonra elini uzatıp beni de arkasından çekti. Karanlıkta direklerle yelkeni görebiliyordum. Kapiyı anahtarıyla açtı. "Başınıza dikkat edin" diyerek aşağı indi.

"Tekneler hakkında bir bilginiz var mı?"

"Pek yok" dedim. Halı kaplı dört basamaktan aşağı indim.

"Teknenin adı neden Kaptan Stanley Lord?" diye sordum. "Bu Lord da kim oluyor?"

"Bir denizcilik efsanesidir. Wendell'in mizah anlayışı işte, Stanley Lord, Titanik'e yardım edebilecek kadar yakında olan tek gemi Californian'ın kaptanıydı. Lord imdat çağrısını almadığını iddia etti ama sonraki bir soruştırmada SOS'e kulak asmadığı ortaya çıktı. Felaketin o boyuta varmasının suçu kendisine yüklendi ve bu skandal meşleğini sona erdirdi. Wendell şirket için de aynı adı

kullandı: CSL Yatırım. Ben pek zevkine varamamışsam da, o bunu pek hoş bir şey olarak görüyordu."

Teknenin içi bir bebek evi gibiydi, en çok sevdiğim türden bir mekân, her karıştan yararlanılmış, küçük ve derli toplu. Bir kenarda bir dizel ocağı, sağımda telsiz, pusula, yangın söndürücüsü, rüzgârölçer ve elektrik sistemleri monitörü, motoru çalıştıran akü vardı. Burnuma hafif bir boya kokusu geldi, minderlerden birinden hâlâ fiyat etiketinin sallandığını gördüm. Döşeme koyu yeşil brandaydı ve kenar fitilleri beyazdı.

"Güzel" dedim.

Adamın yüzü memnunlukla kızardı. "Hoşlandınız mı?"

"Çok esaslı." Ranzalardan birine çantamı bırakıp oturdum. Kolumu mindere uzattım. "Rahat. Ne zaman aldınız bunu?"

"Bir yıl oldu. Wendell kaybolduktan sonra Gelir Vergi Dairesi tekneye el koydu. Ben on sekiz ay federallerin konuğu olmuştum. Ondan sonra da beş parasızdım. Biraz para biriktirince tekneyi devletten satın alan adamın ardına düştüm. Adamı satmaya kandırana kadar anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Aslında adamın tekneyi kullandığı falan yoktu. Sonunda bana sattığında berbat bir haldeydi." Carl ceketini çıkardı, gömleğinin üst düğmesini açabilmek için kravatını gevşetti. "Bir kadeh beyaz şarap daha ister misiniz?"

"Yarım kadeh" dedim. O bir süre denizcilikten söz ettikten sonra ben konuyu yine Wendell'a getirdim. "Tekneyi nerede bulmuşlardı?"

Küçük bir buzdolabından bir şişe Chardonnay çıkardı. "Baja açıklarında. Karadan altı mil ilerde sürekli yer değiştiren büyük kum tepeleri vardır Teknenin onlardan birine bindirdiği, sonra sular yükselince yine akıntıyla hareket ettiği anlaşıldı." Şarap şişesinin boynundaki yaldızlı kâğıdı sıyırdı, bir şişe açacağıyla mantarı çıkardı.

"Tayfası yok muydu?"

"Tek başına gezmeyi severdi. O gün denize açıldığını görmüştüm. Turuncu gökyüzü, hafif dalgalı bir deniz. Garip bir duygu veriyordu insana. Rime of the Ancient Manner şiirindeki gibi. Okulda onu öğrenmiş miydiniz?"

Başımı salladım. "Ben lisede daha çok küfür etmeyi ve uyuşturucuyu öğrenmiştim."

Gülümsedi. "Channel Adaları'ndan ayrılınca petrol platformları arasındaki bir aralıktan geçersiniz. Demir alırken dönüp el salladı. Limandan çıkana kadar izledim onu ve bu da en son görüşüm oldu." Sesi insanı ipnotizma eder gibiydi, hafif bir pişmanlıkla karışık hafif bir gıpta. Şarabı bir kadehe doldurup uzattı.

"Ne yaptığını biliyor muydunuz?"

"Ne yaptığını mı? Bunu hâlâ bilemiyorum sanırım."

"Anlaşıldığı kadarıyla kaçıyormuş."

Eckert omuzlarını silktilti. "Çok büyük bir çaresizlik içinde olduğunu biliyordum. Ama kaçacağı aklıma gelmemişti. O sırada hele de Danaya yazdığı not ortaya çıkınca, onun intihar ettiği fikrini kabullenmeye çalıştım. Bu onun karakterine uyan bir şey değildi ama herkes buna inandığına göre ben kim oluyordum da aksini söyleyecektim?" Kendisine de yarım kadeh doldurdu, şiş bir kenara bırakıp karşıma oturdu.

"Herkes değil" dedim. "Polis de, CF de buna pek inanmamışlardı."

"Bu sizi kahraman mı yapacak?"

"Parayı geri alabilirsek."

"Pek mümkün değil sanırım. Dana hepsini harcamıştır."

O konuyu kokuşmak istemiyordum. "O sıralarda Wendell'in 'ölümü' hakkında neler hissetmiştiniz?"

"Beni çok etkilemişti. Öylesine ateş altında kalmama rağmen onu özlemiştim. Garip olan şey, bana durumu çılatmıştı. Ben inanmamıştım ama o ima etmeye çalışmıştı."

"Size kaçacağını mı söylemişti?"

"Eh, söylemek değil de ima diyelim. Öyle açık açık söylemedi tabii. Sanırım Mart ayındaydı, denize açılmadan yedi sekiz hafta önce. 'Carl, dostum, ben bu işten sıyrılıyorum. İş başımıza yıkıldı yıkılacak, daha fazla dayanamayacağım' falan gibi bir şeyler söyledi. İçini döktüğünü sanıyordum. Büyük sorunlarımız olduğunu biliyordum, ama daha önce de böyle güçlüklerle karşılaşmış ve hep üstesinden gelmiştik. Bunun da 'Carl ve Wendell Gösterisi'nin bir perdesi olduğunu sanıyordum. Sonra birden teknesini denizde buldular. İnsan geçmişi düşününce... 'sıyrılmak'la kendini öldüreceğini mi yoksa kaçacağını mı söylemeye çalıştığını düşünüyor işte."

"Ama her iki durumda da sizi okkanın altına girecektiniz."

"Öyle. İlk işleri geçmiş hesaplan araştırmak oldu. O zaman sırtımdaki elbiseyle kaçabilirdim herhalde ama bunun bir yararı olmazdı. Gidecek yerim yoktu. Cebimde de tek kuruş kalmamıştı. Ne yazık ki, yaptıklarının boyutlarını bilmiyordum."

"Gerçekten dolandırıcılık mıydı?"

"Hem de en büyüğünden. Günler geçince bütün pislik ortaya çıktı. Şirketi son kuruşuna kadar boşaltmış. Bıraktığı mektupta, aldığı bütün paraları şirkete yatırdığını söylüyordu ama bu iddiasını destekleyecek bir şeye rastlamadım. Durumun ne kadar kötü olduğunu anladığımda artık kaçış yolları kapanmıştı. Kendi kişisel kayıplarımı bile geri alacak olanağı bulamadım." Susup omuzlarını silkti. "Ne diyebilirim ki? Wendell gidince elde avuçta ne varsa hepsini dağıttım, sonra da belayı savuşturmak için hapse girdim. Şimdi de bana onun yaşadığını söylüyorsunuz. Ne şaka ama."

"Kırgın mısınız?"

"Elbette." Adam elini banketin arkasına uzattı. "Onun kaçmak istemesini anlıyorum. İlk başta bana ihanetinin boyutlarını kavrayamamıştım. Dana ile çocuklara acımıştım ama adam ölmüşse elimden bir şey gelmezdi." Omuzlarını silkti, bana bakıp esefle gülümsedi. "Aman ne olursa olsun. Artık hepsi geride kaldı ve benim de yoluma devam etmem gerek."

"Çok iyilikçi bir tavır"

Önemsizmiş anlamına gelen bir jest yaptı. Saatine baktı. "Bu güne bir son vermek gerek. Sabah saat yedide bir kahvaltı toplantım var. Uyumam gerekiyor. Sizi geçireyim mi?"

Kalkıp boş şarap kadehimi bir kenara bıraktım. "Yolumu bulurum. Zaten kapıya kadar dümdüz yürüyeceğim." Uzanıp elini sıktım. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sizi herhalde yine ararım. Kartım sizde, değil mi?"

Gömleğinin cebinden köşesini çıkarıp gösterdi. "Wendell sizi ararsa bana haber verecek misiniz?"

"Mutlaka."

Başımı çarpmamaya dikkat ederek dışarı çıktım. Eckert'in arkamdan gülümseyerek baktığını hissediyordum. Garipti ama Dana Jaffe'nin tepkisi çok daha gerçek gibi geliyordu.

9

Eve dönüşüm on dakika bile sürmedi. Deniz havasından canlanmıştım, henüz uyku gelmemişti. Kapıyı açıp da arka bahçeye gireceğime dönüp yarım blok ilerdeki Rosie'nin lokantasına Rosie'nin lokantası eskiden boş, loş ışıklı, mağara gibi bir yerdi ve herhalde sağlık zabıtasının sürekli denetimi altındaydı. Kimse bizi rahatsız etmediği için müşterilerimle orada buluşurdum. Tek bir kadın olarak, erkeklerin istenmedik dikkatlerini çekme korkusu olmadan gündüzleri canım her istediğinde oraya uğrayabilirdim. Ama son zamanlarda spor fanatikleri lokantayı keşfettiler ve çeşitli takımlar toplantı yeri olarak burayı kullanmaya başladılar. Özellikle de bir maç kazandıklarında ve bir gösteri yapma ihtiyacını hissettiklerinde. Normalde çok huysuz biri olan Rosie de bu gürültüden ve erkeklik hormonlarından büyük keyif alır görünüyordu. Daha önce hiç benzeri olmayan bir şey yapmış, takımların ödülleri barın ardındaki rafta sergilemeye başlamıştı. Raf artık başları üzerinde dünyayı taşıyan gümüş meleklerle dolup taşmaktaydı.

Lokanta kalabalık ve gürültülüydü, benim arka taraftaki masam da silme doluydu. Rosie görünürlerde yoksa da, William barın önünde bir taburede oturmuş, mutlu bir tavırla salonu gözden geçirmekteydi. Bütün müşteriler onu tanıyor olmalıydı ki, aralarında şakalar gidip gelmekteydi. Henry, tek başına bir masada oturmuş, "Küçük Gözümle Gözetlerim" başlıklı bir bulmaca hazırlamaktaydı. Bir haftadır bunun üzerinde çalışıyor; sözcüklere temel olarak casus romanlarıyla eski televizyon dizilerini kullanıyordu. Henry, marketlerde satılan o küçük bulmaca kitapları için bulmacalar hazırlayarak fazladan birkaç kuruş kazanır ve meraklıları arasında iyi de tanınır. Masasındaki boş iskemleyi sırtı masaya doğru gelecek biçimde çevirdim, ata biner gibi oturup kollarımı arkalığına dayadım.

Henry, sıkılmış bir tavırla başını kaldırdı ama gelenini ben olduğumu görünce rahatladı. "Seni 'onlardan' biri sanmıştım."

Kalabalığa baktım. "Nerede yanlış yaptığımızı kestiremiyorum. Bir yıl önce içeri ayak atan olmazdı. Şimdi ise hayvanat bahçesine döndü. Bulmaca nasıl gidiyor?"

"S ile başlayan sekiz harfli bir kelimeye ihtiyacım var. Neyle biterse bitsin."

Aklıma bir kelime geldi, harflerini parmaklarımda saydım. "Sahtekâr" dedim.

Yüzüme bakarak harfleri kafasından geçirdi. "Fena değil. Kabul edebilirim. Peki beş harfli..."

"Orada dursan iyi edersin" diye sözünü kestim. "Bu işlere aklımın ermediğini bilirsin. Yanlışlıkla bir tane buldum ama hazır öndeyken bu kadarı yeter sanırım."

Defterini bıraktı, kalemini sol kulağının arkasına yerleştirdi. "Haklısın. Bugünlük bu kadar yeter. Ne içersin? Sana bir şey ısmarlayayım."

"Bir şey istemem. Yeteri kadar içtim bu akşamlık. Ama sen içmene bak."

"Ben de istemem. Dana Jaffe ile ne yaptın bakalım? Bir yere varabildin mi?"

"Varmayı beklemiyordum ki. Yalnızca tanışmak içindi. Wendell'in eski ortağıyla da konuştum."

"O neler dedi?"

Dana Jaffe ve Carl Eckert'le konuştuklarımı anlatırken Henry'nin mutfığa doğru baktığını görünce, ben de o yana döndüm. "Şu işe bak hele" diye söylendim.

William, elinde seksen altı yaşında bir insan için epey ağır bir tepsiyle mutfaktan çıkıyordu.

Üzerinde her zaman olduğu gibi yelekli takım elbise, kolalı gömlek, boynunda titizlikle bağlanmış kravatu vardı. Aslında aralarında çok yaş farkı olmasına rağmen ikizi kadar benziyordu Henry'ye.

William şu anda kendinden pek memnun, keyifli ve canlı görünmekteydi. Ondaki değişikliği ilk kez görüyordum. Yedi ay önce Henry'nin evine taşındığında bencil, hastalık hastası, kendi dertlerinden başka bir şeyden söz etmeyen bir insandı. Ortabatıdan gelirken sağlık raporlarını da getirmişti ve sağlık durumunu, kalp atışlarını, sindirim sistemini, alerjilerini, henüz keşfedilmemiş hastalıkları hakkındaki kuşklarını sürekli değerlendirip konuşurdu. En çok sevdiği şey mahalledeki cenazelere katılmak ve kendisinin henüz yaşıyor olduğuna sevinmekti. Rosie'ye âşık olduktan sonra canlanmaya başlamıştı, artık sabahtan akşama kadar kadınla birlikte çalışıyordu. Bizim onu izlediğimizi hissedince mutlulukla gülümsedi. Tepsiyi tezgâha dayayıp tabakları çıkarmaya koyuldu. Müşterilerden biri kendisine laf atınca William da sevinçle adamdan yana el salladı.

"Bu neden mutlu böyle?"

"Az önce Rosie'ye evlenme teklif etti."

Kulaklarıma inanamayarak Henry'ye baktım. "Şaka ediyorsun? Sahi mi? Tanrım, müthiş bir şey! İnanamıyorum!"

"Ben 'müthiş' olarak nitelemezdim. 'Günah içinde' yaşarsan olacağı budur işte."

"Yalnızca bir hafta yaşadılar bu günahı. Henry şimdi onu 'namuslu' bir kadın yapıyor bu her ne demekse. Bence çok tatlı bir şey." Henry'nin kolunu tutup sarstım. "Buna kırılma, değil mi? Yani, ta içinde demek istiyorum."

"Şöyle diyelim. Tahmin ettiğim kadar dehşet içinde kalmadım. Kadının yanına yerleştiğinde olasılığı kabul etmiştim. Henry törelere karşı çıkacak bir insan değildir"

"Peki düşün ne zaman?"

"Hiçbir fikrim yok. Henüz bir tarih kararlaştırmadılar. Bu akşam evlenme teklif etti. Kadın daha kabul etmiş değil."

"Sen öyle konuşunca ben kabul etti sanmıştım."

"Henüz etmedi ama onun gibi bir centilmeni de reddedecek değil herhalde."

Şakadan eline vurdum. "Henry, sen biraz züppesin galiba."

Mavi gözleriyle güldü, kaşlarını kaldırdı. "Biraz değil tam bir züppeyim. Haydi gel eve gidelim."

Eve varınca üşütme belirtilerim için bir iki ilaç aldım, iyi bir uyku vaadeden NyQuil'den de bir kaşık içtim. Sabah saat altıda uyandım, eşofmanımı giydim, dişlerimi fırçalarken kendimi şöyle bir kontrol ettim: Göğsümde hâlâ hırıltı vardı ama burnum akmıyordu ve öksürüğüm de ciğerlerimi parçalayacak gibi değildi. Tenim kayısı rengine dönüşmüştü, bir iki güne kadar norma rengime kavuşacaktım. O soluk tenimi bu kadar özlediğimi hiç hatırlamıyordum doğrusu.

Sabahın soğuşuna karşı sıkı sıkı sarınmıştım, gri eşofmanım neredeyse okyanusla aynı renkti.

Kumsal tebeşir beyazıydı ve çekilen sulardan köpük köpüktü. Gri ve beyaz martılar bahçe süsleriymiş gibi kırıltısız durmuşlar, suya bakıyorlardı. Ufukta gökyüzü krem ve gümüş karışımıydı ve sis kanaldaki adaların hemen hemen tümüyle örtmüştü. Pasifiğin uzaklarında fırtına mevsimi olmasına rağmen dalgalar henüz bize kadar gelmişti, değildi. Görebildiğim kadarıyla benden başka canlı yoktu. Üç millik yürüyüş sadece ben ve hırıltılı soluklarımla bir meditasyona dönüştü. Eve vardığımda güne başlamaya hazırdım.

Sokak kapısına geldiğimde içeride telefonun çaldığını duydum. Aceleyle içeri girip üçüncü çalışta almacı kaldırdığımda soluk soluğa kalmıştım. Arayan Mac'ti. "Hayrola? Senin için çok erken' bir saat." Öksürüğümü bastırmak için yüzümü eşofmanıma gömdüm.

"Dün akşam bir toplantı yaptık. Gordon Titus, bu Wendell Jaffe işini öğrenmiş, seninle görüşmek istiyor"

"Benimle mi?"

Mac güldü. "Isırmaz, korkma."

"Isırması gerekmez. Titus bana tahammül edemez ve bu duygu karşılıklıdır. Bana sanki şeymişim..."

"Haydi haydi" diye sözümü kesti.

"Pislik diyecektim."

"Eh."

"İnsan kışından çıkan pislik ama" diye sözümü tamamladım.

"Mümkün olduğu kadar çabuk gelsen iyi olur"

Telefonu kapadıktan sonra bir süre yüzümü buruşturup durdum. Bu benim dünya ile başa çıkmamın gayet yetişkin yoludur. Onun önerisine uyup kendimi o saniye evden dışarı atmadım. Eşofmanımı çıkardım, sıcak bir duş yaptım, saçlarımı yıkadım, sonra da giyindim. Gazeteye göz gezdirirken bir şeyler yedim. Tabağımı yıkadıktan sonra çöprü sokağa çıkardım. Kaçınılmazı geciktirecek başka şey bulamayınca da çantamı ve araba anahtarlarımı alıp kendimi sokağa attım. Doğrusu midemde çok garip şeyler oluyordu.

Büroda fazla bir değişiklik yoksa da ilk kez olarak genel bir dökülme havası olduğunu farkettim. Duvardan duvara halı kalite bir sentetikti, ama deseni kirlenmemeyi garanti eden sahte lekeleriyle eşdeğer olan 'dayanıklılık' için seçilmişti. Mekân, sigorta eksperleri ve acentelerin birbirlerine geçmiş üstleri açık bölmeleriyle, "çalışma istasyonlarıyla" doldurulmuştu. Çevrede şirket yöneticilerinin cam duvarlı odaları vardı. Duvarların boyanması gerekirdi. Önünden geçerken, Vera masasından başını kaldırdı. O açıdan yalnızca yüz oyunlarını görebiliyordum, tiksintisini komik bir şekilde dile getirmek için gözlerini şaşı yapmış, dilini dışarı çıkarmıştı.

Titus'un odasında buluştuk. Karşı karşıya geldiğimiz o ilk günden sonra bir daha kendisini görmüş değildim. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve o yüzden da nasıl bir tavır takınacağıma karar vermiş değildim. Sanki ilk kez karşılaşmışız ve aramızda kötü sözler geçmemiş gibi beni hoş bir tavırla karşılayarak konuyu basitleştirdi. Aslında kendimi savunmak ya da özür dilemek ihtiyacını ortadan kaldırdığı ve onu da geçmişteki ilişkimize ima etmek yükünden kurtardığı için çok parlak bir davranıştı, ilk altmış, saniyeden sonra artık geçmişten kurtulduğumu hissetmiştim. Artık benim üzerimde bir etkisi söz konusu değildi. Her iki taraf da borçlarını ödemişti ve ikimiz de sonuçta istediğimizi elde etmiştik. O şirket bordrosundan "yük" olarak kabul ettiği bir şeyi atmıştı. Ben de tercih ettiğim bir çalışma çevresinde kendime yeniden bir yer yaratmıştım.

Bu arada Mac Voorhies ile Gordon Titus şu anda birbirleriyle tam bir çelişki oluşturmaktaydılar. Mac'ın kahverengi elbisesi bir sonbahar yaprağı kadar buruşuktu, dişleri ve saçlarının öne düşen beyaz bir tutamı nikotinden sarıya dönüşmüştü. Gordon Titus'un üzerinde kollan sıvanmış buz mavisi bir gömlek vardı, gri pantolonu ütülüydü. Kravatı, tersliğini ve işgüzar olan bürodaki tavrını vurgulayan bir ünlem işaretiydi sanki. Mac bile onun önünde sigara içmiyordu.

Titus, masasının başına oturup önündeki dosyayı açtı. Tipik bir davranışla Dana ve Wendell Jaffe hakkındaki bilgileri toplamıştı. Düzenli paragraflar birbiri ardından sıralanırken, kâğıt kaleminin ucunun delip geçmesiyle delik deşikti. Bana bakmadan konuşurken yüzü bir manken kadar ifadesizdi. "Mac bana son durumu anlattığı için geçmişe dönmeye gerek yok" dedi. "Araştırmamız ne durumda şimdi?"

Defterimi çıkarıp boş bir sayfayı açtım ve Dana'nın son durumu hakkında bildiklerimi sıralamaya başladım. Mümkün olduğu kadar ayrıntı verip sonrasını da özetledim. "Sigortadan aldığı paranın bir kısmını Michael'a ev almak için, büyük bir kısmını da Brian'ın avukatına avans olarak kullanmış olduğunu sanıyorum."

Titus not alıyordu. "Bu olaydaki durumumuz konusunda şirket avukatlarıyla konuştunuz mu?"

"Buna ne gerek var?" diye söze karıştı Mac. "Wendell ölmüş gibi numara yapmışsa ne çıkar ki? İşlediği suç nedir? Sahte intihar yasalara aykırı mı?"

"Eğer sigorta şirketini dolandırmak için yapmışsan suçtur" dedi Titus.

Mac'ın yüzünde sabırsız bir ifade vardı. "Dolandırıcılık bunun neresinde? Hangi dolandırıcılık? Şu anda onun paranın bir kuruşunu bile aldığından emin değiliz."

Titus, Mac'a baktı. "Çok haklısın. Hatta kesin konuşmak gerekirse, karşımızdakinin Jaffe olduğundan bile emin değiliz." Sonra bana döndü. "Ben somut delil istiyorum, kesin kimlik, parmak izi falan."

"Elimden geleni yapıyorum" dedim hem kuşkulu hem savunmalı bir sesle. Bir iş yapıyor görünmek için boş bir sayfaya not aldım. "Wendell'ı bul" diye yazmıştım. Sanki Titus söyleyene kadar ne yapacağımı bilmiyormuşum gibi. "Bu arada ne yapacağız? Bayan Jaffe'nin ardından gidecek misiniz?"

Mac'ın tahammülsüzlüğü yine kendini gösterdi. Neden bu kadar bozuk çaldığını anlayamıyordum. "Kadın ne yaptı ki? Bildiğimiz kadarıyla herhangi bir suç işlemedi. Hukuken kendisinin olduğuna inandığı bir parayı harcamaktan sorumlu tutulamaz ki."

"İşin başından beri bu dolandırıcılığa dahil olmadığını nereden biliyorsun? Belki ikisi bu işi birlikte tezgâhlamışlardır"

"Ne için?" diye söze karıştım. "Kadın son beş yıldır beş parasız yaşıyor ve uçan kuşa borcu var Bu arada Wendell yanına aldığı kadınla Meksika'da havuz kenarında keyif çatmakta. Nasıl bir suç ortaklığı bu? Kadın sigortadan para alsa bile hepsini borçlarına kapatmak zorunda kalacak." "Kadın öyle diyor" dedi Titus. "Ayrıca Bay ve Bayan Jaffe'nin ilişkilerinin ne olduğunu bilmiyoruz. Belki evlilikleri zaten sona ermişti ve bu da adamın nafaka vermesinin bir yoluydu."

"Ama ne nafaka" dedim.

Titus üzerime yürümekte gecikmedi. "Sizin de belirttiğiniz gibi oğullarından birine bir ev aldı ve başı dertte olan diğeri için de herhalde ünlü bir avukat tuttu. Kısacası Wendell Jaffe ile konuşmamız gerek. Onu nasıl bulmayı umuyorsunuz?" Soruyu birdenbire sormuştu ama sesinde meydan okumadan çok, bir merak vardı.

"Bence en iyi yem Brian'dır, Wendell onu cezaevinde ziyarete gitmekten korkuyorsa Dana ile temasa geçebilir. Ya da? Wendell'ın hiç görmediği bir çocuğu olan Michael ile. Eski ortağı Carl da bir olasılıktır" Hepsi de pek zayıf olasılıklardı ama elden ne gelirdi ki. Söylediklerime inanıyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Mac kıpırdandı. "Hepsini günde yirmi dört saat gözaltında bulunduramazsın. Bu işte başka kişileri de tutsak bile binlerce dolarlık masraftan söz ediyoruz burada. Ve karşılığında ne elde etmek için?"

"Doğru" dedim. "Sizin bir öneriniz var mı?"

Mac kollarını kavuşturup Titus'a döndü. "Ne yapacaksak yapalım ama acele edelim. Benim karım yarım milyon doları bir haftada harcayabilir."

Titus ayağa kalktı, dosyasını kapattı, "Şirket avukatını arayıp geçici bir tedbir koydurmasını isteyeceğim. Bunu başarırsak Bayan Jaffe'nin banka hesaplarını dondurup daha fazla harcamasını önleyebiliriz."

"Bu arada Kinsey'in yapmasını istediğin belirli bir şey var mı Titus?"

Titus buz gibi bir gülümsemeyle baktı benden yana. "Onun bir şeyler düşüneceğinden hiç kuşku yok" Artık gidebileceğimizi göstermek istercesine saatine baktı.

Mac, iki kapı ilderde olan kendi odasına girdi. Vera görünürlerde değildi. CF resepsiyon memuru Darcy Pascoe ile biraz çene çaldıktan sonra Lonnie'nin bürosuna dönüp kalmış bir dolu işimi yaptım, gelen mektupları açtım, telesekreterdeki mesajları dinledim. Sonra koltuğumda sağa sola dönerek bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair ilham gelmesini bekledim. Büyük bir fikir gelmeyince de aklıma, gelen tek şeyi yaptım.

Emniyet müdürlüğünden Teğmen Whiteside'i arayıp, Wendell ortadan kaybolduğunda o iş üzerinde çalışmış olan Teğmen Harris Brown'un telefon numarasını istedim. Jonah, Robb Brown'un emekli olduğunu söylemişti ama elinde bazı bilgiler olabilirdi. "Sizce benimle konuşur mu?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok ama bakın ne yapabilirim. Brown'un telefonu rehberde olmadığı için kendisinin onayı olmadan size veremem. Ama bir fırsat bulursam kendisini ararım. Eğer ilgilenirse de sizi aramasını sağlarım."

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra bir not aldım. İki güne kadar bir haber almadığım takdirde tekrar arayacaktım. Adamın yardımcı olacağını sanmıyordum ama bilinmezdi tabii. O yaşlı polislerden bazıları eskileri konuşmaktan zevk alırlardı. Bu arada bana Wendell'ın nerede saklanabileceği konusunda ipuçları da verebilirdi. Bu arada ne yapacaktım peki? Fotokopi makinesinin başına

geçip Wendell'in fotoğrafının olduğu broşürden bir iki düzine bastım. Dipteki kareye adımı ve telefonumu ekleyip adamın nerede olduğuyla ilgilendiğimi belirttim.

Sonra arabaya benzin doldurup Perdido'ya doğru yola çıktım. Dana'nın evinin önünden geçtim, kavşakta bir U dönüşü yapıp karşı tarafta bir park yerine girdim. Sonra büyük bir sabırla kapı kapı dolaşmaya başladım. Kimsenin olmadığı evlerde kapının altından broşür atıyordum. Sokağın Dana'nın evinin bulunduğu tarafında çiftlerden çoğu çalışıyor olmalıydı ki, evler karanlıktı, önlerinde araba yoktu. Evde birini bulduğumda konuşmalar hep aynı sıkıcılıkta oluyordu. Gezgin satıcı sanılmamak için konuşmaya hemen başlayarak, "Merhaba" diyordum. "Acaba bana yardımcı olabilir miydiniz? Özel detektifim ve bu bölgede olduğumu tahmin ettiğimiz bir adamı arıyorum. Kendisini yakın zamanlarda gördünüz mü acaba?" Sonra Wendell Jaffe'nin robot resmini gösteriyor ve pek de umut beslemeyerek bekliyordum.

"Hayır, sanmıyorum. Hayır; hanımefendi. Adam ne yapmış! Umarım tehlikeli olduğunu söylemiyorsunuzdur."

"Aslında bir dolandırıcılık konusunda sorguya çekilmek üzere aranıyor."

Kulağın arkasına götürülen bir el. "Ne?"

Sesimi yükseltiyordum. "Birkaç yıl önce iki inşaatçı vardı hani? CSL Yatırım diye bir şirketleri vardı ve..."

"Tamam tamam, hatırladım. Elbette. Biri intihar etti, öteki de hapse girmişti."

Ve taze bir haber elde edemeden böyle devam edip gidiyordu.

Dananın karşı sırasında ve altı. kapı berisinde talihim biraz açılır gibi oldu. Rengiyle, dış cephesiyle, süsleriyle Dana'nınınin eşi olan bir evin zilini çaldım. Kapıyı açan adam altmış yaşlarındaydı. Bir şort, pamuklu bir gömlek, siyah çorap ve rugan ayakkabı giymişti. Kır saçları fırçayı andırıyordu. Bana kirli camlı gözlüğünün ardından merakla baktı. Yüzünün ah; tarafındaki beyaz sakallardan maske, haftada iki kereden fazla tıraş olmadığının belirtisiydi. Omuzları dar ve hafif kamburcaydı ki, bu da kendisine bir zarafet ve yenilgi karışımı garip bir hava veriyordu. Belki de ayağındaki kösele tabanlı ayakkabılar eski işinden kalmaydı. Karşımdakinin bir satıcı ya da borsacı, yaşamını yelekli takım elbise içinde geçiren biri olduğunu tahmin ettim.

"Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"Bana yardım edebilir miydiniz acaba? Karşıda oturan Bayan Jaffe'yi tanıyor muydunuz?"

"Oğlunun haltlar karıştırdığı kadın mı? Aileyi tanırız. Şimdi ne yaptı? Daha doğrusu şimdi ne yapmadı diye sorsam daha iyi olur sanırım."

"Aslında babası hakkında konuşmak istiyordum."

Bir sessizlik oldu. "Onun ölmüş olduğunu sanıyordum."

"Yakın zamana kadar herkes öyle sanıyordu. Ama şimdi sağ olduğuna ve belki de California'ya döndüğüne inanmamız için nedenler var. işte bu benim adresimin bulunduğu broşür ve Wendell'in zamana göre rötuş edilmiş resmi. Eğer kendisini buralarda görüp de haber verirsiniz çok memnun olurum." Uzattığım broşürü aldı.

"Vay canına." Bakışları kağıttan Dana'nın evine gitti, sonra bana döndü. "Beni ilgilendirmez sanırım ama Jaffe'lerle sizin ne ilginiz var? Akrabaları mısınız?"

"Ben Wendell Jaffe'ye yaşam sigortası yapan şirket hesabına çalışan bir özel detektifim."

"Sahi mi?" Adam başını yana eğdi. "Biraz içeri gelsenize. Bu olayı dinlemek isterim doğrusu."

10

Ben bir saniye duraksayınca adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Korkmayın, bir kötülük yapacak değilim. Karım evde, bahçede ot ayıklıyor. İkimiz de evde çalışırız. Eğer Bay Jaffe'yi bir gören olarsa bu herhalde biz olacağız. Adınız neydi?" Adam arkasından gelmemi işaret ederek geriledi.

Ardından yürüdüm. "Kinsey Millhone. Özür dilerim, kendimi tanıtmalıydım. Adım zaten broşürün altında yazılı." Elimi uzatınca tokalaştık.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben, Jerry Irwin. Karımın adı Lena. Sizi karşıda kapı kapı dolaşırken görmüştü. Arkada bir çalışma odam var. İsterseniz bize birer kahve yapar"

"Teşekkür ederim ben istemem." "Lena bu işe bayılacak. Lena? Hey, Lena?"

Küçük bir yer olan odasına girdik. Mekânın büyük bir bölümünü L biçiminde bir masa kaplıyordu, duvarlarda yerden tavana kadar ,metal raflarla kaplıydı. "Gidip bir bakayım. Siz buyrun oturun."

Adam koridordan arka kapıya doğru yürüdü.

Madeni bir açılır kapanır iskemleye oturup çevreme bakınarak Irwin'in nasıl biri olduğunu çıkarmaya çalıştım. Bilgisayar, monitör. Düzenli bir biçimde sıralanmış disketler Aralarında işaretli kartonlar olan bir fiş kartları kutusu. Masanın sağında kalın ciltli kitaplar: Burke's General Armory, Armorial General Rietstap, Nfl Dictionary of American Family Names, Dictionary of Surnon Dictionary of Heraldry. Adamın arka bahçede seslendiğini duyuyordum, birkaç dakika sonra da ikisi konuşarak beklediğim odaya döndüler Ben iskemlede oturmuş, meraksız bir kadın görünüşü vermeye çalışıyordum, içeri girdiklerinde ayağa kalktım ama Bayan Irwin beni yine yerime oturttu. Kocasını broşürü masasının üstüne atıp koltuğuna geçti.

Lena Irwin ufak tefek ve boyuna göre tombuldu, bahçede uğraşmak için Japon çiftçi pantolonu ile kollan sıvalı mavi pamuklu bir gömlek giymişti. Kıvrak saçları başını dolduran taraklar ve firketeler arasından fırlamıştı. Geniş elmacık kemikleri üstündeki çillerden saçlarının bir zamanlar kızıl olduğu anlaşılıyordu. Bahçeyle uğraşmaktan geldiğinden tırnakları toprakla kaplıydı. Elimi sıkarken merakla yüzüme baktı. "Adım Lena. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. Sizi çalışırken rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Boş ver der gibi elini salladı. "Bahçenin bir yere gideceği yok nasıl olsa. Biraz dinleneceğim için memnun bile oldum. Güneş insanı kavuruyor. Jerry, Jaffe'lerden sözetti."

"Özellikle Wendell Jaffe. Onu tanır mıydınız?"

"Tanırdık" dedi kadın.

Jerry söze karıştı. "Kadınla da konuşuruz ama fazla bir yakınlığımız yoktur Perdido küçük bir yerdir ama yine de buraya taşındığını duyunca şaşırdık. Daha iyi bir semtte otururdu. Pek öyle lüks falan değil ama bundan çok daha iyiydi."

"Onun dul olduğunu düşünürdük tabii."

"Kendisi de" dedim. Dana Jaffe'nin evlilik durumundaki olası değişikliği kısaca özetledim. "Jerry size resmi gösterdi mi?"

"Evet, ama yakından bakmaya fırsat bulamadım."

Jerry masa üzerindeki broşürü düzeltti. "Brian'ı gazetelerde okuduk. Çocuk yaşamını mahvetti. Başımızı her kaldırdığımızda orada polisleri görüyoruz."

Lena konuyu değiştirdi. "Bir kahve ya da bir bardak limonata ister miydiniz? Hemen hazırlarım."

"İçmesem daha iyi" dedim. "Daha yapacak çok işim var Wendell'in ortaya çıkması olasılığına karşılık bu broşürleri dağıtmaya çalışıyorum."

"Eh, biz de daha dikkatli oluruz. Otoyola çok yakın olduğumuzdan özellikle trafiğin yoğun olduğu saatlerde kestirme arayanlar yüzünden bu sokaktan çok araba geçen sokağın altında küçük bir de alışveriş merkezi olduğundan yaya trafiği de az değildir"

Lena tırnak diplerindeki toprakları temizlerken, "Ben önde çalışma odamda küçük bir muhasebe işi yaparım" dedi. "Bu yüzden günde birkaç saat pencere önünde otururum. Tahmin edebileceğiniz gibi gözümüzden fazla bir şey kaçmaz. Eh, tanıştığımıza memnun oldum. Ben yine gidip şu işi bitireyim bari."

"Ben de gideyim artık Yardım edebilirsiniz çok sevinirim."

Kadın bir elinde broşür ve kartım olduğu halde beni kapıya kadar geçirdi. "Size özel bir şey sorarsam beni bağışlarsınız umarım, ama adınız çok yabancı geldi. Kökenini biliyor musunuz?"

"Kinsey annemin kızlık soyadıdır. Sanırım kaybetmek istemediği için bana ad olarak vermiş."

"Sormamın nedeni Jerry'nin erken emekliliğinden sonra uğraştığı şey. Soyadları ve aile armalarını araştırıyor."

"Tahmin etmiştim. Kinsey, İngiliz soyadı değil mi?"

"Peki ya anababan? Onlar da Perdido'da mı yaşıyorlar?"

"İkisi de yıllar önce bir kazada öldüler. Santa Teresa'da yaşıyorlardı ama ben beş yaşımdayken ikisini de kaybettim."

Kadın güneş gözlüğünün üstünden baktı yüzüme. "Annenin Lompoc'taki Burton Kinsey ailesiyle akraba olup olmadığını merak ettim şimdi."

"Bildiğim kadarıyla değil. Böyle bir addan söz edildiğini hiç hatırlamıyorum."

Kadın yüzümü inceledi. "Kinsey soyadında bir arkadaşına çok benziyorsun. Senin yaşında bir kız var. Kaç yaşındasın, otuz değil mi?"

"Otuz dört ama ailem kalmadı. En yakın akrabam teyzemdi o da on yıl önce öldü."

"Eh, herhalde bir bağı yoktur ama ben yine de sorayım dedim. Jerry dosyalarını karıştırmalı. Bilgisayar programında altı binden fazla soyadı var. Aile armasını araştırıp size bir kopyasını basabilir."

"Belki bir daha geldiğimde. Kulağa ilginç geliyor doğrusu," Bir kraliyet bayrağı üzerinde Kinsey aile armasını gözümde canlandırmaya çalıştım. Büyük holümdeki zırhın yanına asardım. İnsanın birini etkilemesi gerektiği zamanlarda çok işe yarardı.

Kadın kararını vermişti. "Jerry'ye araştırmasını söyleyeceğim" dedi. "Bu soyağacı değildir., kimsenin geçmişinde kimler olduğunu araştırılmaz. Yalnızca insanın soyadının kökenleri hakkında bilgi verir"

"Benim için zahmete girmesin."

"Zahmet değil. Bu işten zevk alıyor. Her Pazar öğleden sonra Santa Teresa'da bir sanat sergimiz var Bir uğramalısınız. İskele yakınlarında küçük bir barakamız var"

"Uğrarım. Bana vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Yardımlarınız dokunabilirse çok seviniriz. Sizin için biraz daha dikkatli olacağız."

"Teşekkür ederim, kuşkuyla bir şey görürseniz mutlaka arayın."

"Elbette."

Kadına el sallayıp merdivenden indim. Arkamdan kapının kapandığını duydum.

Broşürlerin dağıtımını bittiğinde yerel bir nakliyat şirketinin parlak kırmızı kamyoneti Dana'nın evinin önünde durmuş, iriyarı iki adam kutuları taşımaya başlamışlardı. Michael da herhalde hem işi çabuklaştırmak hem de masrafları asgariye indirmek için yardım ediyordu. Michael'ın karısı Juliet olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın, kucağında bebeği olduğu halde zaman zaman dışarı çıkmaktaydı. Beyaz bir şort giymişti ve eşyaların taşınmasına bakarken bebeği kucağında sallıyordu. Garaj kapılan açıldı, san bir üstü açık VW'in arka koltuğu nakliyecilere emanet edilmeyen öteberiyle doluydu. Dana'nın arabası görünürlerde olmadığı göre herhalde o da alışverişe çıkmıştı.

Kapıyı açıp direksiyon başına geçtim. Herkes meşgul olduğu için kimse bana dikkat etmemişti. Kamyonet bir saat sonra çiftin alacakları mobilyalarla yüklenmişti. Michael, Juliet ve bebek VW'e bindiler, araba geri geri sokağa çıktı. Kamyonet yola çıkınca Michael da arkasına düştü. Ben de bir an bekledikten sonra aramızda birkaç araç bırakarak hareket ettim. Michael kestirme yollan bildiği için çok geçmeden gözden kaybetmişim. Neyse ki kamyonet otoyolda kolay seçiliyordu. 101 nolu otoyolda iki çıkış: geçerek kuzeye doğru yol aldık. Kamyonet üçüncü çıkıştan sağa döndü, sonra Calistoga Sokağı'nda sola saptı ve Perdido'nun Boulevards diye anılan semtine girdi. Kamyonet kaldırım kenarına yanaşırken, VW de karşı yönde göründü.

Taşındıkları ev 1920'lerde yapılmışa benziyordu: Pembe be sıvalı cephe, önde küçük bir veranda ile küçük bir bahçe. Pencere kenarları daha koyu bir pembeye boyanmıştı. Bunun gibi bir sürü eve girip çıkmıştım, içi seksen metrekareden fazla olamazdı: iki yatak odası, bir banyo, bir oturma odası, mutfak. Evin sağında asfaltı çatlamış bir araba yolundan arkadaki iki araçlık gara gidiliyordu. Garajın üstü de bir bekar evine dönüştürülmüş olmalıydı.

Nakliyeciler eşyaları boşaltmaya başladılar. Beni görmüşlerse bile görmemiş gibi davranıyorlardı. Evin numarasını ve sokağın adını yazdıktan sonra Dana'ya döndüm. Onunla konuşmam gerekmiyordu ama işbirliğine ihtiyacım olduğu için aramızda bir yakınlık doğmasını istiyordum. Oraya vardığımda o da garajın girmek üzereydi. Otomobilini garaja soktu, kapıyı açmadan öne bir iki paket aldı. Beni gördüğü anda yanaklarının pembeleştiği farkettim. Kapıyı çarparak kapadı, garajdan çıktı, çimenler üzerinden bana doğru yürüdü. Üzerinde daracık bir blucin, es bir tişört, ayağında tenis ayakkabıları vardı. Saçlarını başına bağladığı mavili beyazlı bir eşarpla toplamıştı. Kucağındaki kesekâğıtları telaşıyla hışırıyor gibiydiler. "Yine ne istiyorsunuz? Bu kadarı da taciz oluyor artık."

"Öyle bir şey yok" dedim. "Wendell'in izini bulmaya çalışıyoruz ve bunun için başlayacak en mantıklı yer de burası."

Kadının gözleri öfke ve kararlılıkla parılıyordu. "Onu görürsem size telefon ederim. Bu arada benden uzak durmazsanız avukatıma haber vereceğim."

"Dana, ben senin düşmanın değilim. Yalnızca işimi yapmaya çalışıyorum. Neden bana yardımcı olmuyorsun? Bu konu nasıl olsa ergeç karşına çıkacak. Michael'a olanları anlat. Brian'a da. Aksi takdirde araya ben girip ben anlatacağım. Bu işte yardımına ihtiyacımız var."

Kadının burnu birden kızardı, ağzı ve çenesi çevresinde kızıl bir üçgen belirdi. Gözleri doldu, öfkesine hakim olmak için dudaklarını büzdü. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Ben yapacağımı bilirim."

"Bak, bunu içerde konuşabilir miyiz?"

Karşıdaki evlere baktığını gördüm. Tek kelime söylemeden dönüp kapıya yürüdü, askılı çantasından anahtarlarını çıkardı. Arkasından eve girerek kapıyı kapadım.

"Benim işim var" Kadın paketlerini ve çantasını alt basamağa bırakıp ikinci kattaki yatak odalarına çıktı. Gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Yanına gelemeyeceğimi söylememişti. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, sahanlıkta sağa bakınca Michael ile karısının boşalttıklarını tahmin ettiğim odayı gördüm. Kapının dışında kordonu içine çekilmiş, aletleri üzerinde olan bir elektrik süpürgesi duruyordu. Dana onu orada görüp de mobilyalar çıkarıldıktan sonra birinin yerleri süpürmeyi akıl edeceğini umarak bırakmış olmalıydı. Ama bu imayı kabullenen olmamıştı. Şimdi kendisi odanın ortasında durmuş çevresine bakmıyor, herhalde temizliğe nereden başlayacağını düşünüyordu. Kapı pervazına dayanıp aramızdaki pek de narin olan ateşkesi bozmaktan korkarak bekledim. Eski düşmanlığından eser kalmamış bir bakışla benden yana baktı. "Çocuğun var mı?"

Başımı salladım.

"Seni terk ettiklerinde geriye kalan budur işte."

Oda boş ve iç kapayıcıydı. Yatağın olduğu yerde geniş bir temiz alan görüyordum, Yerde askılıklar atılmıştı, çöp sepeti son dakikanın atılmış eşyalarıyla doluydu. Duvardan duvara halının kenarlarında toz ve saç birikintileri göze çarpıyordu. Duvara dayalı bir süpürgeğin yanında bir faraş duruyordu. Pencere kenarındaki kültablası izmarit doluydu, en üstünde de ezilmiş boş bir Marlboro paketi duruyordu. Resimler alınmıştı. Yeni evli genç çiftin henüz duvarlara seloteyle turizm afişleri ya da roda yıldızlarının posterlerini astıkları aşamada olduklarını tahmin edebilirdim. Perdeler çıkarılmıştı. Camlar sigara dumanıyla lekelenmişti ve "çocuklar" taşındıklarından beri silinmediği anlaşıyordu. Uzaktan görmeme rağmen Juliet bana dizleri üstünde yer silecek biri olarak gelmemişti. Bu Anne'nin işiydi ve kendisini rahat bıraktığım anda Dana'nın intikam alırcasına bir hırsla bunu yapacağından hiç kuşku yoktu.

"Tuvalete gidebilir miyim?" dedim.

"Buyrun." Kadın süpürgeyi alıp odanın köşelerine saldırdı duvarlarda birikmiş tozu yere indirmeye başladı. Michael'ın varlığını ortadan kaldırırken ben de banyoya girdim. Yerdeki paspas ve havlular kaldırılmıştı. İlaç dolabının kapısı açıktı, alt rafında bir öksürük şurubunun yapışkan yuvarlak izinden başka bir şey yoktu Üst cam raflar tozdan kararmışlardı. Duş perdesinin yumuşatıcı etkisi olmayınca oda garip bir şekilde yankı veriyordu. Son tuvalet kâğıdı parçasını kullandım, ellerimi sabunsuz yıkayıp havlu yokluğunda blucinime kuruladım. Biri tavandaki ampulü bile sökmüştü.

Yatak odasına dönerken kadına yardım etmem gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Ortalıkta bir tozbezi, sünger ya da başka bir temizlik gereci yoktu. Dana tozlara âdeta bu bir tedavi yöntemiymiş gibi saldırmaktaydı.

"Brian nasıl? Onu görebildiniz mi?"

"Dün gece telefon etti. Avukatı kendisiyle görüşmüş ama ne konuştuklarını bilmiyorum. Sanırım yakalanmasında bir sorun çıkmış ve şimdi hücreye atmışlar"

"Ya" dedim. Bir an kadının haliyi süpürmesini seyrettim. "Dana, başına ne gelmişti?"

İlk başta yanıt vermeyecek sandım. Duvardan odanın içine doğru süpürürken tozlar havalanıyordu. Duvarların tümünü tamamlayınca süpürgeyi bir kenara bırakıp bir sigara aldı. Sigarayı hiç acele etmeden yakarken soru aramızda öylece kalmıştı. Acı acı gülümsedi. "Okuldan kaçmakla başladı. Wendell ölünce... ya da ortadan kaybolunca... ve skandal haber olmaya başladığında tepki gösteren Brian oldu. Her sabah okula gitmesi için büyük bir savaş verirdik. On iki yaşındaydı ve kesinlikle okula gitmek istemiyordu. Elinden gelen her şeyi yapıyordu. Karnının, başının ağrıdığını söylüyordu, sinir krizleri geçiriyordu, ağlıyordu. Evde kalmak için yalvarıyordu. Ne yapabilirdim ki? 'Anne, bütün çocuklar babamın yaptığını biliyorlar. Hepsi ondan da, benden de nefret ediyorlar' diyordu. Ona babasının yaptıklarının onunla bir ilgisi olmadığını söylemeye çalışıyordum ama onu buna inandıramıyordum. Bir an bile inanmadı. Çocuklar da gerçekten onu rahatsız ediyorlardı. Çok geçmeden kavgaya etmeye, derslere girmemeye, okulu asmaya başladı. Vandalizm, küçük

hırsızlıklar Bir karabasandı." Kadın sigarasının külünü zaten dolu olan tablaya silkti, izmaritler arasındaki dar bir aralığa yarım santimlik bir kül bıraktı.

"Ya Michael?"

"O Brian'ın tam aksiydi. Kimi zaman Michael'ın gerçeği örtmek için okulu kullandığını düşünürüm. Brian'ın aşırı duygulu olduğu yerde Michael vurdumduymazdı. Okulda danışmanlarla, öğretmenlerle konuştuk. Kaç sosyal yardım görevlisiyle konuştuğumuzu unuttum bile. Herkesin bir kuramı vardı ama hiçbiri işe yaramıyordu. Gerçek bir yardım alabilmemize olanak sağlayacak param yoktu. Brian çok zekiydi, çok yetenekliydi. Kalbim paramparça oluyordu. Wendell de birçok bakımdan onun gibiydi. Heri ne olursa olsun, çocukların onun intihar ettiğine inanmalarını istemiyordum. Öyle bir şey yapmazdı. İyi bir evliliğimiz vardı ve; oğlanlara hayrandı. Ailesine çok düşküncü, istediğinize sorabilirsiniz. Bizi incitecek bir şeyi isteyerek yapacağına asla inanmazdım. Defterlerde hile yapanın hep Carl Eckert olduğuna inanmışımdır. Belki de Wendell buna dayanamadı. Onun zayıf yanları olmadığını söylüyor değilim, Kusursuz değildi, ama kusursuz olmaya çalışırdı."

Kadının olaylara inanış şekline itiraz etmeyerek, bir şeyi söylemedim. Aile hikâyesini düzeltme çabasını farkediyordum. Ölümlere bir karakter vermek her zaman kolaydır. Bir çelişki korkusu olmaksızın onlara herhangi bir davranışı yükleyebilirsiniz.

"Oğlanlar birbirlerinden epey farklı galiba" dedim.

"Evet. Michael daha büyük olduğu ve çevresindekileri koruması gerektiğini hissettiği için yere daha sağlam basar. Her zaman da sorumluluğunu bilmiştir Wendell'in... Wendell'a olanlardan sonra sadece ona güvenebildim. Hele Brian öylesine kontrolden çıktıktan sonra. Michael'ın bir kusuru varsa, o da çok namuslu olmasıdır. Hep doğru olanı yapmaya çalışır. Juliet buna bir örnektir işte. Onunla evlenmek zorunda değildi."

Bana pek önemli bir bilgi vermekte olduğunu anladığımdan hiç kıpırdamadan bekledim. O benim gerçeklerimi bildiğini tahmin ediyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Michael, Juliet'le evlendiğinde kız hamileydi. Dana bana olduğu kadar kendi kendine konuşur gibiydi.

"Tanrı bilir ya, kız oğlanı zorlamadı. Bebeği doğurmak istiyordu ve parasal yardıma ihtiyacı vardı ama durumu yasallaştırmak için bir ısrarı yoktu. O fikir Michael'dan çıktı. İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama idare ediyorlar işte."

"Onların burada oturmaları sizin için güç oldu mu?"

Kadın omuzlarını silkti. "Genelde hoşuma gitti diyebilirim. Juliet arasına sinirime dokunur ama bu, aslında hiç anlamaya yanaşmamasındandır. Her şeyi kendi bildiği gibi yapar Her konuda uzmandır. On sekiz yaşında olduğundan elbette. Bu davranışının kendine duyduğu güvensizlikten kaynaklandığını biliyorum ama yine de sinir bozucu oluyor işte. Benim kendisine yardım etmeme tahammül edemiyor ve asla benim fikirlerimi kabul etmiyor. Annelik hakkında bildiği tek bir şey yok. Bebeği için çıldırıyor ama ona sanki bir oyuncakmış gibi davranıyor. Çocuğu yıkarken göreceksin. İnsanın kalbi duracak gibi oluyor. Oğlanı masanın üstünde bırakıp bezini almaya gidiyor Doğrusu şimdiye kadar on kere düşmemiş olmasına şaşıyorum."

"Ya Brian? O da burada mı yaşıyor?"

"Bu son olaya kadar Michael ile ayrı bir dairede oturuyorlardı. Brian ceza yiyip de hapse girince Michael daireyi tek başına tutamadı. O zaman aldığı ücret de azdı, sonra Juliet ortaya çıkınca idare edemedi. Evlendikleri günden sonra da bir daha çalışmayıp evde oturmakta ısrar etti." Konuyu nasıl hafiflettiğini görebiliyordum. Planlanmamış bir hamilelikten, alalecele yapılan düğünden ve ardı sıra gelen para sıkıntısından söz etmiyorduk Cezaevinden kaçma ve polisle silahlı çatışmaya girmek konuları da kapanmıştı. Bunlar her iki oğlunun da sorumlu olmadığı olaylar ve açıklaması olmayan olgulardı.

Kadın düşüncelerini okumuş olmalı ki, konuyu hemen değiştiriverdi. Koridora çıkıp elektrik süpürgesini aldı, gacırdayan tekerlekleri üzerinde çekti. En yakın prize fişi soktu. "Brian'ın çektiklerinin kabahati belki de benimdir. Tek ebeveyn olmak bugüne kadar gördüğüm en güç işti. Aynı zamanda paran da yoksa, kazanman olanaksızdır Brian her şeyin en iyisine layıktı. Oysa hiçbir şeyi olmadı. Sorunları giderek arttı, ki bu onun elinde olan bir şey değildi."

"Onlarla benim adıma konuşur musunuz? Müdahale etmek istemiyorum ama Brian'la konuşmam gerekecek."

"Neden? Wendell ortaya çıkarsa bunun onunla bir ilgisi yok ki."

"Belki. Mexicali'deki silahlı çatışma haberlerde yayınlandı. Wendell'in Viento Negro'da gazeteleri okuduğunu biliyorum. Bu yöne doğru gelmekte olduğunu düşünmek mantıklı geliyor bana."

"Ama böyle bir şey yaptığını bilmiyorsunuz."

"Doğru. Ama ya doğruysa. Brian'ın neler olup bittiğini bilmesi gerekmez mi? Onun bir saçmalık yapmasını istemezsiniz."

Bunu düşünüyor gibiydi. Olasılıkları aklından geçirdiğini görebiliyordum. Elektrikli süpürge'nin mobilya ucunu çıkartıp halı ucunu taktı, borusuna da boru ekledi. "Neden olmasın? Durum çok daha kötüleşebilir Zavallı çocuk."

Benim çocuğu daha çok tuzakta bir yem olarak gördüğümü söylememeyi daha doğru buldum. Aşağıda telefon çaldı. Dana, Brian'ın talihsizliklerini anlatmaya koyulduysa da, ben telesekreterin yukarı kadar gelen sesine kulak verdim. Bip sesinden sonra Dana'nın müşterilerinden birinin şikâyeti duyuldu: "Merhaba Dana. Ben Ruth. Bak canım, Bethany senin tavsiye ettiğin ikram servisiyle küçük bir sorun yaşıyor. Kadından davet için kişi başına bir teklif yapmasını istedik, hâlâ bir yanıt alamadık. Sen bir telefon edip de işi çabuklaştırsan diyorum. Bütün sabah buradayım, beni ararsın değil mi? Teşekkür ederim. O zaman konuşuruz. Hoşça kal."

Dana'nın bu genç gelinlere düğün sona erdikten sonra karşılarna çıkacak sorunlardan söz edip etmediğini merak ediyordum doğrusu: Can sıkıntısı, kilo alma, sorumsuzluk, seks konusunda sürtüşme, israf, aile tatilleri. Belki de benim o temel kuşkuculuğum yüzeye çıkmaktaydı ama doğrusu kişi başına davetli ücreti, evliliğin yarattığı çatışmaların karşısında çok önemsiz kalıyordu. "...her işte yardımcı, cömert, yardıma hazır. Sevimli ve komik. IQ derecesi de çok yüksektir."

Brian'dan söz ediyordu; katil olduğu iddia edilen gençten. Kısa bir süre önce cezaevinden kaçan ve katil olan bir gençten ancak bir anne, "sevimli ve komik" diye söz edebilirdi. Kadın bir beklentiyle yüzüme bakıyordu. "Yatak odama kavuşmadan önce bu işi bitirmem gerek. İşe başlamadan önce soracak başka sorunuz var mıydı?"

O anda aklıma bir şey gelmedi. "Şimdilik bu kadar yeter" dedim.-

Kadın düğmeye bastı, elektrik süpürgesi canlandı ve ondan sonra da konuşmak olanaksızlaştı. Sokak kapısından çıkarken boruyu yere sürttükçe çıkan emme sesini duyuyordum.

11

Saatim öğleye yaklaştığımızı gösteriyordu. Otomobilimle Perdido İlçe Cezaevi'ne gittim.

Perdido İlçe Merkezi 1978'de inşa edilmiş, Adliye, idare ve cezaevi binalarından oluşan geniş bir yerdi. Kompleksi saran asfaltta ayrılmış yerlerden birine park edip camlı kapılardan içeri girdim. Cezaevi danışması sağda kısa biri koridorun uçundaydı. Aynı katta Şeriflik Bürosu, Sicil ve Ruhsatlar gibi beni ilgilendirmeyen bir iki büro daha vardı.

Kendimi sivil memura tanıttıktan sonra nöbetçi bürosun; alındım. Burada kimliğimi, sürücü ehliyetimi ve detektiflik ruhsatımı gösterdim. İkinci bir memur, telefonla cezaevi müdürünün yerinde olup olmadığını öğrenirken bir süre bekledim orada. Adamın adını duyduğum anda talihimin iyiye doğru bir dönüş yaptığını anlamıştım. Tommy Ryckman'ı liseden tanıyordum. O benden iki sınıf ilerdeydi ama insanın hastalık ya da ölüm tehlikesi olmadan yaramazlık yapılabildiği günlerde birlikte çok yaramazlıklar yapmıştık. Beni hatırlayacağından emin değildim ama hatırladığı anlaşılıyordu. Çavuş Ryckman işlemler biter bitmez beni kabul edeceğini bildirdi. Koridorun sağındaki küçük odasına götürüldüm.

Odaya girince, Tommy döner koltuğundan kalktı, o etkileyici iki metre boyuyla dikildi.

Gülümseyerek, "Aradan çok zaman geçti" dedi. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim, Tommy. Sen nasılsın?"

Masanın öte yanından el sıkıştık, birbirimize doğru sevinç sesleri çıkardık, son görüştüğümüzden bu yana geçen yılların kısa bir özetini yaptık. Tommy şimdi otuzlu yaşlarının ortalarında, sinekkaydı tıraş olmuş, saçlarını yandan ayırıp geriye taramıştı. Saçlarında hafif bir seyreleme vardı ve alnı bir çatalın uçlarıyla çizilmiş gibiydi. Tel çerçeveli bir gözlük takmıştı ve çenesi tıraştan limon kolonyası kokacakmış gibi bir duygu uyandırıyor. Haki şeriflik dairesi üniforması kolalı ve ütülüydü, pantolonu ısmarlama dikilmiş gibi oturmuştu üzerine. Uzun kolları, iri elleri ve tabii ki parmağında yüzüğü vardı.

Benim bir iskemleye oturmamı işaret ettikten sonra kendi de yerine yerleşti. Oturmuş olduğu zaman bile bir basketbol oyuncusunun yapısını sergiliyordu, incecik dizleri masanın kenarından yükseliyordu. Siyah ayakkabıları 46 numara olmalıydı. Sesinde hâlâ Ortabatı'nın, belki Wisconsin'in aksanı vardı. Onun bir okul yılı ortasında Santa Teresa Lisesi'ne gelişini hatırladım.

Masanın üstünde fotoğrafçıda çekilmiş bir resim duruyordu: Karısı gibi görünen bir kadın ve üç çocuk, iki oğlan bir kız, hepsi de suyla yatırılmış kumral saçlı ve hepsi de plastik çerçeveli gözlüklü. İkiisi henüz fırlak dişleri olacak yaşıydılar

"Brian Jaffe için mi geldin?"

"Aşağı yukarı" dedim. "Ama daha çok babasının nerede olduğuyla ilgileniyorum."

"O kadarını anladım. Teğmen Whiteside bana olanları anlattı."

"Olayı biliyor musun? Ben birazını duydum ama fazla bir ayrıntı elde edemedim."

"O olayda Teğmen Brown'la iyi bir arkadaşım birlikte çalıştıkları için kendisinden bilgi aldım."

Buralarda olayı bilmeyen yok gibi zaten. Yerel halkın çoğu CSL'ye para kaptırmış. Çoğu sırtlarındaki gömleği bile kaybetmişler Tam kitaplardan çıkma bir dolandırıcılık. Arkadaşım başka bir yere nakloldu, ama eğer biz yardımcı olamazsak Harris Brown'la konuşman gerekecek."

"Onu da aradım ama emekli olduğunu söylediler"

"Orası öyle, ama elinden gelen yardımı esirgemeyeceğinden eminim. Çocuk, babasının sağ olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Annesiyle az önce konuştum, henüz bir Şey söylememiş. Onun Perdido'ya yeni getirildiğini sanıyorum."

"Doğru. Hafta sonu Meksika'ya iki memur gönderdik ve oğlanı teslim aldık. Karayoluyla cezaevine getirildi."

"Onu görme olasılığı var mı?"

"Bugün olmaz sanırım. Şu anda yemek saati ve sonra da sağlık muayenesinden geçirilecek. Eğer kendisinin bir itirazı yoksa yarın ya da öbür gün görüşmeyi deneyebilirsin."

"Connaugh'tan kaçmayı nasıl başardı?"

Ryman huzursuzca kıpırdanıp gözlerini kaçırdı. "O konuda konuşamayız. Kulaktan kulağa yayılan gazetelere haber olur sonra. Mahkûmların sistemin bir aksaklığını farkedip bundan yararlandıklarını söyleyelim. Ama bir daha olmayacağını söyleyebilirim."

"Reşit biri olarak mı yargılanacak?"

Tommy Ryman gerindi, kollarını başının üstüne kaldırıp çatırdattı. "Ben öyle olduğunu görmek istesem de, bunu savcıya sormalısın. Bu oğlan çok kurnaz biri. Kaçış planının onun kafasından çıktığını sanıyoruz ama şu anda bunu kanıtlamanın olanağı yok. Birlikte kaçtıklarının ikisi öldü, birinin durumu çok ağır. Kendisinin masum bir kurban olduğunu iddia edecektir. Bu işleri bilirsin. Bu çocuklar asla sorumluluk almazlar Annesi daha şimdiden epey pahalı bir avukat tuttu, Los Angeles'ten birini getirtiyor"

"Babasının hayat sigortasının bir kısmını bu işe yatırmış olmalı" dedim. "Wendell Jaffe'nin sessiz sedasız ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum doğrusu. Buna cesaret edeceğine inanmıyorum ama böyle bir şey yapması sezgilerimi haklı da çıkarırdı."

"Bunun bazı sorunları olabilir Bu tür davaların reklamı büyük olacağından herhalde kapalı duruşma yapılacak ve sıkı güvenlik önlemleri alınacaktır Bu işleri bilirsin. Oğlanın avukatı müvekkilinin; çocuk mahkemesi yasalarına göre yargılanmasını isteyecek, bin sürü kanıt ileri sürecek, konuda bir karara varılana kadar çocuk haklarının korunması altında olmasını isteyecektir."

"Bana çocukluğunda işlediği suçların kayıtları gösterilmez herhalde" dedim.

Çavuş Ryckman ellerini ensesinde kavuşturdu, kardeşçe bir hoşgörüyü baktı. "Bunu yapamayız ama gazetelere başvurabilirsin" dedi. "Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama muhabirler hemen hemen her şeyi elde ederler" Koltuğunda öne eğildi. "Kafeteryada yemeğe gidiyordum. Bana katılır mıydın?"

"Elbette" dedim.

Tommy ayağa kalkınca onu son gördüğümünden bu yana ne kadar uzamış olduğunu farkettim ve o zaman bile boyu bir seksendi. Şimdi omuzları düşmüştü ve başı bir yana eğikti, sanki odalara girip çıkarken kafasını vurmaktan kaçınmış gibi. Karısının bir elli boyunda olduğuna ve ömrünü kocasının kemer tokasına bakarak geçirdiğine iddiaya girebilirdim. Dans ederken de herhalde müstehcen bir eylemde bulunan bir çifti andırırlardı. "Bir sakıncası yoksa önce bir iki yere uğramak istiyorum" dedi.

"Bana göre hava hoş" dedim.

Çeşitli bölüm ve daireleri birbirlerine bağlayan bir koridorlar labirentinden geçmeye başladık. Yer yer uzay gemilerindeki hava odalarını andıran güvenlik noktalarından geçiyorduk. Bütün koridorları tarayan kameralar vardı ve gözetlenmekte olduğumuzu biliyordum. Kokular bir bölümden diğerine

değişiyordu. Yemek, kireç kaymağı, sanki lastik yakılıyormuş gibi yanan kimyasal maddeler ıslak battaniyeler, yer cilası, araba lastiği kokuları. Çavuş Ryckman bir iki idari iş konuştu. Ortalıkta çoğunluğu blucinli ya da polyester pantolonlu pek çok çalışan kadın vardı. Her yaştan ve her boydan. İnsanlar arasında hoş bir arkadaşlık havası sezinledim. Telefonlar çalışıyor, insanlar bir bölümden diğerine koşuşturup duruyorlardı.

Tommy sonunda kafeteryaya girdi. O günün mönüsü makarna, jambonlu ve peynirli sandviç, kızarmış patates ve mısırdı. Bir salata barına kıvrırcık salatalar, doğranmış havuçlar yeşil biberler ve soğanlar dizilmişti, içecek olarak portakal suyu, limonata ve süt vardı. Masanın üzerindeki tahtaya mahkûmların mönüsü de asılmıştı: Mercimek çorbası, jambonlu peynirli sandviç, böfstrogonof ya da makarna, beyaz ekmek, kızarmış patates ve her yerde karşına çıkan mısır. Santa Teresa Cezaevi'nde kafeterya usulü dağıtılan yemeğin aksine burada yemekler paslanmaz çelikten, sıcak tutulan arabaya yüklenen tepsilerle mahkûmlar tarafından dağıtılıyordu. Üç ve dördüncü katlara sanayi asansörleriyle taşıyan pek çok araba görmüştüm.

Ryckman hâlâ bir yeniyetmenin o sınırsız açlığına sahipti. Tepsisine iki sandviç, koca bir tabak makarna, tepeleme patates ve mısır, üzerine Thousand Island sosu dökülmüş koca bir tabak salata yüklediğini gördüm. Kalan yere de iki kutu yağı alınmış sütü sıkıştırdı. Ben de sırada arkasından yürüyerek bir sandviçle küçük; bir tabak patates aldım. Köşede boş bir masa bulup tepsilerimizi boşalttık

"Wendell CSL şirketini kurduğunda sen Perdido'da mı çalışıyordun?" diye sordum.

"Evet. Ben öyle yatırım işlerine girmem ama. Babam bana paramı evde kahve kutusunda saklamamın daha akıllıca olacağını öğretmişti. Ekonomik bunalım zihniyeti ama aslında kötü bir öğüt değil." Patateslerinin üzerine bolca ketçap boşalttı, kutuyu bana uzattı. Zararlı yiyecekler hakkında aynı yoğun zevki paylaştığımızı görüyordum.

Ryckman çabuk çabuk yiyor; dikkatini tabağından ayırmıyordu. "Sistem güven üzerine çalışır: Çekler, kredi kartları, her türlü anlaşma. Dolandırıcılık yapan insanlar anlaşmalarını yerine getirmek için ahlaki bir yükümlülük hissetmezler. Buna hep rastlarsın. Bankerler, emlakçılar, yatırım danışmanları... büyük paralarla karşı karşıya gelebilen herkes. Bir süre sonra ellerini paralardan çekemez olurlar."

"Çok ayartıcı" dedim. Yağın sandviçten mi, kızarmış patatesten mi geldiğini kestiremeden ellerimi kâğıt peçeteye sildim. Benim gibi iştahı olan biri için ikisi de cennet lokmasıydı.

"Yalnızca o değil. Bence bu insanlar bir tek paranın peşinde değiller. Bunları bir süre izlersen kendilerini heyecanlandıran şeyin oyunun kendisi olduğunu görürsün. Aynı şey politikacılar için de geçerli. Biz sıradan ölümlüler; onların egolarını tatmin için yakıtız sadece."

"Polisler arasında bu oyuna düşenin olmasına şaşıtm doğrusu. Sizlerin eğriyi doğruyu bilmeniz gerek. Her gün böyle şeylerle karşılaşıyorsunuz."

Tommy lokmasını çiğneyerek başını salladı. "Herkes bir vurgun yapmak ister. Karşılığında bir şey vermeden bir şey elde etmek, biz de bu alanda sıradan insandan farklı değiliz."

"Dün akşam Jaffe'nin eski ortağıyla konuştum" dedim. "Pek hilekâr bir havası vardı."

"Öyledir de. Hemen işe döndü, ama elimizden ne gelir ki? Buralarda herkes onun hapis yattığını biliyor. Çıktığı gün herkes yatırıma hazır. Bu insanların yakalanmasını güç kılan şey, dolandırılanların aldatıldıklarını kabul etmek istememeleridir. Kurbanlar kendilerini dolandıran üçkâğıtçıya bağımlı olurlar. Bir kere yatırım yaptılar mı, paralarını geri alabilmek için onun başarılı olmasını isterler. Tabii dolandırıcının son anda ileri sürdüğü mazeretler, parayı ödemesini ertelemesi falan vardır. Bu işleri kanıtlamak gerçekten çok güçtür. Savcılık çoğunlukla olayı doğrulayan bir tanık bile bulamaz."

"Akıllı insanların böyle bir işe başvurmalarını anlayamıyorum doğrusu."

"Eğer olayın ta başına dönersen, genelde böyle bir şeyle sonlanacağını bilirsin. Wendell'in de hukuktan mezundu ama baro sınavını verememişti."

"Sahi mi? Bu ilginç işte."

"Evet, hukuktan mezun olur olmaz bir işe karışmış ve sonunda avukatlıktan vazgeçmiş. O akıllı ve iyi eğitim görmüşlerden biri o da, ama daha o zamanda görülen kötü huyları varmış işte."

"Ne gibi bir işmiş bu?"

"Bir fahişe vahşi bir cinsel ilişki sırasında ölmüş. Erkek Wendell'miş, kasıt olmadan adam öldürme suçlamasını kabul edip yakayı sıyırmış. Olay örtülmüş ama çok çirkinmiş. Geçmişinde böyle bir şeyle avukatlık yapmak imkânsızdır Perdido çok küçük bir yerdir"

"Başka bir yere gidebilirdi."

"O aynı fikirde değildi herhalde."

"Çok garip. Onu şiddete başvuracak biri olarak düşünmemiştim. Peki oradan dolandırıcılığa nasıl geldi?"

"Wendell Jaffe'nin kurnazlığı bir değil ki. Yüzme havuzu ve tenis kortuyla bin metrekarelik bir evde yaşayan biri değildi. İyi bir orta sınıf mahallesinde üç yatak odalı güzel bir ev satın aldı, Karısı da kendisi de ekonomik Amerikan otomobilleri sürerlerdi ve onlar da yeni değildi. Wendell'in ki altı yıllıktı. İki oğlu da devlet okullarına gittiler. Bu tür dolandırıcılığa kalkanlar genellikle göze batacak kadar savurgan olurlar ama Wendell onu da yapmadı. Öyle ünlü markalar giymezdi. Dana ile pek sık seyahate çıkmazlar; evlerinde zengin davetler vermezlerdi. Yatırımları açısından önemli olan - ki, kendisi de bu konuda onlara güvence verirdi-kazandığı her kuruşu yine işe yatırırmıştı."

"Peki püf noktası neydi? Bu işi nasıl yaptılar?"

"Senin geleceğini duyunca biraz araştırma yaptım. Anladığım kadarıyla her şey yasalara uygunmuş. Herbiri yirmi beş bin ila elli bin dolar koyan iki yüz elli kadar yatırımcı bulmuşlar CLS ücretini ve kârını peşinen almış."

"Bir broşüre dayanarak mı?"

"Evet. Jaffe'nin ilk işi bir şirket satın alıp CSL Ltd. olarak yeni bir ad vermek olmuş."

"Nasıl bir şirket?"

"Bir yatırım şirketi. Sonra yüz iki milyon dolarlık bir emlak satın alarak manşetlere geçmiş; altı ay sonra bunu yüz seksen dokuz milyon dolara sattığını ilan etmiş. Aslında satmamış ama bunu da kimse bilmiyormuş. Wendell ortaklarına yirmi beş milyon dolarlık kâr gösteren ve resmi olmayan bu bilançoğu göstermiş. Ondan sonrası çorap söküğü gibi gelmiş işte. Bir emlak alıp kendi şirketlerinden birine satarak kâğıt üzerinde kar göstermişler ve bu arada da emlâkin değerini sürekli yükseltmişler"

"Tanrım" diye mırıldandım.

"Tipik bir Ponzi dolandırıcılığıydı, ilk başta yatırım yapanlar büyük paralar kazandılar Yatırdıkları paraya karşılık yüzde yirmi sekiz faiz aldılar. Bazıları bu paranın iki katını yatırdılar bunun üzerine. Herkes CSL'nin mali dehasından yararlanmaya bakıyordu. Buna kim karşı koyabilirdi ki, Jaffe namuslu, bilgili, çalışkan, samimi ve tutucu görünüyordu. Gösterişli bir yanı yoktu. Yanında çalıştırdıklarına iyi davranıyor, çok iyi paralar ödüyordu. Mutlu bir evliliği vardı, ailesine bağlıydı. Biraz işkolikti ama arada sırada tatile de çıkıyordu: Mayıs'ta iki hafta balığa gidiyor; Ağustos'ta iki hafta ailesiyle kamp kuruyordu."

"Bütün bunları ne de güzel incelemişsin. Peki, ya Carl? O bu tablonun neresindeydi?"

"Wendell vitrindi. Geri kalan her şeyi Carl yapıyordu. Wendell'in yeteneği göz boyamaktı, bunu da öyle bir içtenlikle yapardı ki, cüzdanını çıkarıp önünde boşaltmak gelirdi içinden. İki birlikte çeşitli inşaat işleri başlattılar Yatırımcılara paralarının ayrı bir hesapta tutulup, yalnızca belirli bir proje için harcanacağı söyleniyordu. Ama gerçekte bütün işlerin parası tek bir yerde toplanıyor ve yeni bir proje için alınmış paralar eski işleri tamamlamakta kullanılıyordu."

"Ve sonra bir gün foyaları ortaya çıktı."

"Tam üstüne bastın. CSL yeni yatırımcı bulmakta güçlük çekmeye başladı. Jaffe iskambil kâğıtlarından şatosunun yıkılmaya başladığını farketmiş olmalı. O sıralarda duyduğum kadarıyla Maliye de defterlerini kontrol ettireceğini bildirmiş. İşte o zaman çekip gitti. Bak sana bir şey söyleyeyim, herif o kadar ikna ediciydi ki, yatırımcıların sırtlarındaki gömleği bile kaybettikleri ortaya çıkınca yine de ona inanan, kayıp paralar hakkında bir açıklaması olduğuna inanan vardı."

"Carl Eckert onun ne yaptığını biliyor muydu?"

"Bence biliyordu. Baştan beri Wendell'in oyunların! bilmediğinde ısrar etmişse de, işi yürüten Eckert olduğu için bilmesi gerekirdi. Ama kendisini yalanlayacak kimse olmadığı için masum olduğunu söyledi durdu."

"Brian'ın şimdi yaptığı gibi."

Tommy gülümsedi. "Böyle işlerde suç ortaklarının ölmesi iyidir"

Oradan çıktığımda saat biri çeyrek geçiyordu. Otomobilime atlayıp da 101 nolu otoyola giderken hemen hemen bütün trafik ışıklarına takılmayı becerdim. Her durduğumda kadın sürücülerin bu bir anlık moladan yararlanarak makyajlarını kontrol etmeleri ve saçlarını kabartmalarını izlemek pek hoşuma gidiyordu. Ben de dikiz aynama şöyle bir bakıp süpürgemin durumunu kontra ettim. Sol kulağımın kenarındaki dikenli yerde bir büyüme olduğuna emindim.

Sonra gözüm arkamdaki araca ilişti. Birden bir elektrik teline dokunmuş gibi oldum. Direksiyonda Renata vardı, hafifçe kaşlarını çatmış, bütün dikkatini cep telefonuna vermişti. Otomobilde başka kimse yoktu. Kiralık otomobile benzemiyordu doğrusu, eğer Avis ya da Hertz, jaguar kiralamaya başlamamışlarsa. Ben güneye doğru uzanan iki şeritli yolun iç kısmındaydım. Renata sağıma daldı ve beni sağımdan geçerek gaza bastı.

Sağ dönüş lambasının yanıp sönmekte olduğunu gördüm Ben de o şeride geçtim, arkasına yerleştim ve ne yapacağın kollamaya başladım. Sağımızda büyük bir alışveriş merkezi belirdi. Onun dönüp girdiğini gördüm ama ben kendisini izleyemeden bir araba önümü kesti. Aniden frene basıp herifin kuyruğunu kıl payıyla sıyırdım. Renata sola dönmüş, sonra alışveriş merkez boyunca uzanan ikinci koridora girmişti. Ben de arkasından döndüğümde tam bir dakika kaybetmiştim. Ona paralel koridorda, yola konmuş hız kesici yükseltilere aldırmandan gaza bastım. Onun park edeceğini sandım ama durmuyordu ve aramızda sıra iki araba vardı. Bir an kendisini gördüğümde hâlâ telefonda konuşuyordu. Her ne konuşmuşsa alışverişten vazgeçmiş olmalıydı. Sağa uzanıp telefonu yerine koyduğunu gördüm. Ondan sonra ani bir hareketle park yerinden çıkıp sola döndü ve yine trafiğe karıştı. Ben de arkasına düştüğümde iki araba gerideydim. Beni gördüğünü sanmıyordum, ayrıca son gördüğünden bu kadar farklı haldeyken beni tanıyacağından da emin değildim.

Renata 101 nolu otoyol rampasından çıkınca birden hızını artırdı. Önümdeki araba ise yavaşlamaya başlamıştı. "Yürü be, yürü be" diye söyleniyordum. Ama adam yaşlı ve çok dikkatliydi, köşedeki benzinciye girmek için sağa dönmeden önce iyice sola yaklaşmıştı. Onu geçip de rampaya çıktığımda Renata'nın Jaguarından eser yoktu. Kadın gördüğü her boşluğa dalan sürücülerdendi ve şimdi de zigzaglar çizerek kaybolup gitmiş olmalıydı. Yirmi beş mil daha gittim ama izine rastlayamadım. Plaka numarasını almadığım da o sırada aklıma geldi. Ancak bir şeyden emindim: Renata buralardaysa Wendell Jaffe de fazla uzakta olamazdı.

12

Santa Teresa'ya dönünce doğru büroma gittim, emektar Smith-Corona'mı çıkardım ve son iki günün olaylarını, konuştuğum kişilerin adlarını ve adreslerini ve edindiğim diğer bilgileri bir rapor olarak yazdım. Sonra bu iş için harcadığım zamanı hesapladım, yaptığım kilometre ve harcadığım benzini de ilave ettim: CPye saati elli dolara fatura kesecektim ama Gordon Titus'un ukalalık etmesine karşılık, her şeyin hazır olmasını istiyordum. Ta içimde, bu kırtasiyeye olan düşkünlüğün giderek artan heyecanımı bastırmanın bir yolu olduğunu da bilmiyor değildim. Wendell yakınlarda olmalıydı ama ne yapmaktaydı ve onu ortaya çıkaracak ne olabilirdi? Renata'yı görmek hiç olmazsa sezgilerimi doğrulamıştı. Eğer birbirlerinden ayrılmamışlarsa... ki, bu da pek olası değildi. Wendell'in burada bir ailesi vardı. Kadının da ailesinin olup, olmadığını bilmiyordum. Telefon rehberine baktım ama Huff soyadında kimseye rastlamadım. Herhalde kadının adı da takmaydı. Herifi görmek için çok şey vermeye hazırdım ama bu da bir UFO görmekten farksızdı sanırım'. Araştırmanın bu aşamasında her zaman sabırsızlığıma yenik düşerim. Hep aynı şeyi hissedirim: Bu iş, sonunda benim canıma okuyacaktı. Şimdiye kadar aldığım bir işi yüzüme gözüme bulaştırmış değilim. Hep umduğum biçimde başarılı olmam ama bir olayın sonunu getirmediğim de vaki değildir. Özel detektifliğin sorunu belirli kuralları olmayışıdır Ne bir elkitabı, ne bir yöntem ne de belirli bir strateji vardır. Her olay farklıdır ve her özel detektif kendi bildiğini okur. Eğer bir kimsenin, geçmişini araştırıyorsanız tapu kayıtlarına, doğum ve ölüm kayıtlarına, evlenme: ve boşanma kayıtlarına, kredi bilgilerine, sabıka dosyalarına bakarsınız. Her becerikli dedektif bürokratik ormanda dolaşan bir vatandaşın arkasında bıraktığı kâğıt kırıntılarını izlemeyi kısa zamanda öğrenir Kayıp bir insanın bulunmasındaki başarı zekâyâ, ısrara ve talihe bağlıdır. Ancak özel ilişkilere dayanarak ipuçları geliştirebilirsiniz ve insan doğasını bilmeniz gerekir. Ben de oturup o zamana kadar öğrendiklerimi şöyle bir gözlerimin önünden geçirdim. Fazla bir şey bilmiyordum ve bildiklerimle Wendell Jaffe'ye yaklaşmakta olduğumu hissedemiyordum. Notlarımı kartlara yazmaya başladım. Hiçbir şey yapamazsam bari bunları bir güzel karıştırıp fal açardım. Bir daha başımı kaldırdığımda saat dört buçuk olmuştu. İspanyolca kursum, Salı öğleden sonraları beşten yediye kadardı. Daha on beş dakika oynanabilirdim ama gayet kısıtlı olan kâtiplik becerilerim sona ermişti artık. Yazdıklarımı bir dosyaya doldurup dosyayı da dolaba kilitledim. Oda kapısını da arkamdan kilitledikten sonra yan kapıdan çıkıp aşağı indim. Nerede park ettiğimi hatırlamak için köşebaşında tam bir dakika durup düşündüm. Tam aklıma geldiğinde de Alison'un pencereden bana seslendiğini duydum.

"Kinsey!"

İkinci güneşinde elimi gözüme siper ederek başımı kaldırdım. Alison, John Ives'in üçüncü kattaki bürosunun yanındaki balkondaydı, san saçları çağımız Rapunzel'i gibi aşağı sarkıyordu. "Teğmen Whiteside telefonda. Söyleyeceğin bir şey var mı?"

"İsterse telesekreterimi arayıp bir mesaj bıraksın. Ben kursa gidiyorum ama saat yedi buçukta evde olacağım. Benim onu aramamı istiyorsa bir numara bıraksın."

Alison başını sallayıp içeri çekildi.

Otomobilimi aldım, iki mil ilderdeki yetişkinler eğitim kurumuna gittim. Vera Lipton da benden hemen sonra gelip parka girdi. O sağındaki yan dolu sıraya sapmıştı. Bense soldaki ikinci sıraya, sınıfa daha yakın yere park etmiştim. İkimiz de İspanyolca dersi biter bitmez oradan kimin daha önce uzaklaşacağı konusunda denemeler yapıyorduk. Binadaki bütün derslikler bu işe ayrılmıştı ve dersler sona erdiğinde yüz elli iki yüz öğrenci arabalarına koşardı.

Ben not defterimi, kağıtlarımı ve yeni İspanyolca Fiil kitabımı aldım, kapıyı kilitleyip çapraz yürüyerek Vera'nın yolunu kestim. Vera ile ben, California Fidelity Sigortacılık hesabına iş yaparken tanışmıştık. Böyle bir ilişkinin neleri kapsadığını her ne kadar bilmiyorsam da, Vera benim sahip olabileceğim en iyi arkadaştı. Artık odalarımız yanyana olmadığı için ilişkimiz ancak karşılaştığımız anlarda devam ediyordu. Birlikte aynı kursa yazılmak fikri de o yüzden bu kadar çekici gelmişti. Ders aralarında son görüştüğümüzden bu yana olanları birbirimize anlatırdık. Kimi zaman dersten sonra beni evine davet ederdi ve geç saatlere kadar çene çalıp gülerdik. Vera, otuz yedi yıllık kararlı bekarlıktan sonra, bir yıl önce bana ayarlamaya çalıştığı Neil Hess adında bir aile doktoruyla evlenmişti. Benim çok hoşuma giden şey, adamı bana tanıştırdığı sırada bile kendisinin ona vurgun olduğunu anlamamdı. Vera adamdan neredeyse on beş santim uzun olmasını aralarında bir ilişki doğmasının engeli olarak görüyordu. Sonunda aşk kazanmıştı. Ya da Neil ökçelerini yükseltmişti.

Dokuz aydır evliydim ve Vera'yı hiç bu kadar iyi görmemiştim. Vera bir kere iri bir kadındır: Boy bir yetmiş beş, iri bir vücutta yetmiş beş kilo. Bu cömert boyutları onu hiç rahatsız etmiş değildi. Aslına bakılırsa erkekler onu bir tür tanrıça olarak görürler, gittiği her yerde kendisiyle tanışmaya çalışırlardı. Şimdi Neil ile koşturmak ve tenis oynamaya başladıklarından bu yana sekiz on kilo vermişti. Bir zamanlar kızıla boyanmış saçları artık bal rengi olan doğallığına dönüşmüş olup, omuzlarına kadar iniyordu. Ama hâlâ bir pilot gibi giyinirdi: Vatkalı omuzlu pilot ceket, pilot güneş gözlüğü ve kimi zaman sivri topuklar Ama bu akşam çizmeliydi.

Beni görünce gözlüklerini alına kaldırdı, neşeli bir İspanyol sesiyle, "Hola!" diye seslendi. Bu ana kadar gerçekten öğrendiğimiz tek İspanyolca kelime buydu ve onu da birbirimize her fırsatta kullanırdık. Çimleri biçmekte olan bir adam Vera'nın kendisine seslendiğini sanarak umutla başını kaldırdı.

"Hola!" dedim. "İDonde eston los gatos? "Hâlâ o bir türlü ele geçmeyen karakedilerin peşindeydim.

"En los arboles."

"Muy bueo" dedim. "Ne esaslı konuşuyoruz, değil mi?"

"Öyle, şu adamın bizi İspanyol sandığından hiç kuşku yok."

Vera sırtarak adama el salladıktan sonra bana döndü. "Bugün erkencisin. Genellikle on beş dakika geç gelirdin."

"Kırtasiye işleriyle uğraşıyordum ve kurtulmak için bir bahane arıyordum. Sen nasılsın? İyi görünüyorsun."

Sınıfa girdik ve öğretmen gelene kadar çene çalıp dedikodu yaptık. Patty Abkin-Quiroga ufak tefek, heyecanlı ve bizim dildeki beceriksizce çabalarımız karşısında çok hoşgörülüydü. Yabancı bir dilde gerizekâllık kadar insanı küçülten bir şey olamaz ve eğer kadının o merhameti olmasaydı, iki haftada bütün şevkimiz kırılırdı. Kadın her zaman yaptığı gibi İspanyolca olarak o gün yaptıklarını anlatmaya başladı: Anladığımız kadarıyla ya sabah tostado yemişti ya da küçük oğlu Eduardo biberonunu tuvalete atmış ve kadın da tesisatçı çağırmak zorunda kalmıştı.

Dersten sonra eve döndüğümde telesekreterin ışığının yanıp sönmekte olduğunu gördüm.

Düğüme bastım ve küçücük odamda ışıkları yakıp iş yaparken mesajları dinledim.

"Merhaba Kinsey, ben Santa Teresa Emniyeti'nden Teğmen Whiteside. Bu sabah Los Angeles Pasaport Dairesi'nden bir faks aldım. Dean DeWitt Huff diye biri yok ama Perdido'da Renata Huff adında bir kadının adresi var." Whiteside konuşurken hemen bir kâğıt kalem alıp adresi not ettim.

"Bir şey bulunca bana haber ver. Yarın izinliyim ama Perşembe günü burada olacağım."

"Yaşasın!" diye bağırarak yumruklarımı havaya kaldırdım. Odanın içinde dansederek böyle küçük lütufları için Tanrı'ya şükrettim. Rosie'de yemek yeme planlarım uçup gitmişti. Kendime fıstık ezmeli ve turşulu bir sandviç yaptım, sandviçi mumlu kâğıda sardıktan sonra teyzemin bana öğrettiği gibi naylon bir torbaya koydum. Sandviçleri taze tutmak dışında elimden gelen bir başka şey de -o da teyzemin garip fikirleri sonucudur- yapışkan bant kullanmadan her türlü armağan paketi yapabilmektir. Teyzem bunu yaşam için en önemli hazırlıklardan biri olarak gördü. Yeniden 101 nolu otoyola çıktığımda saat sekizi on geçiyordu ve ortalık hâlâ aydınlıktı. Bir elimle direksiyonu tutarken diğeriyle sandviçimi yedim, tatlar dilimde karışırken şarkılar mırıldandım. Radyom günlerdir sessizdi, içinde bir yerde, bir sigortanın ruhunu teslim ettiğini tahmin ediyordum. Yokluğumda her nasılsa kendi kendini tedavi etmiştir diye düğmeye bastım ama talihim yoktu. Radyoyu kapatıp Perdido/Olvidado'nun ruhsuz bir resmi geçit, yiyecek standlarının kuruluşu ve yerel halkın ruhsuzca dolaşıp P/O tişörtlerinin önlerine ketçap ve hardal dökerek sosisli sandviç yemekten oluşan yıllık törenlerini hatırlayarak kendimi eğlendirmeye koyuldum.

Alta California Misyonerliği'nin ilk başkanı olan Peder Junipero Serra California'nın San Diego ve Sonoma arasında uzanan altı yüz elli millik kıyısı boyunca dokuz misyonerlik kurmuştu. Serra'nın ölümünden bir yıl sonra 1785'te liderliğe getirilen Peder Fermin Lausen de buna dokuz misyonerlik daha ilave etmişti. Daha başka pek çok gölgede kalmış olan sayısız keşiş ve peder vardır Bunlardan Peder Prospero Olivarez 1781 'de Santa Clara Nehri üzerinde iki küçük kardeş misyonerlik kurmak için başvurmuştu. Peder Olivarez, bu iki yerin hem Santa Teresa'da kurulması düşünülen misyonerliği koruyacağını, hem de buralarda yetiştirilecek ve eğitilecek kızılderililerin inşaat işlerinde kullanılabileceğini iddia ediyordu. Peder Junipero Serra, fikri heyecanla benimsedi. Kapsamlı planlar hazırlandı ve inşaat alanı kutsandı! Ancak bir dizi gecikme nedeniyle inşaat Serra'nın ölümüne kadar ertelendi ve ondan sonra da plandan vazgeçildi. Peder Olivarez'in ikiz kiliseleri asla inşa edilemedi. Bazı tarihçiler Olivarez'i hem dünyevi hem de hırslı bir insan olarak gösterip, projesinin hasıraltı edilmesinin nedeninin yakışıksız dünyevi hevesleri olduğunu belirtirler. Daha sonra ortaya çıkan dini bilgiler Soledad, San Jose, San Juan Bautista ve San Miguel'de misyonerlikler kurulmasını savunan Peder Lausen'in Olivarez'i kendi amaçları için bir tehdit olarak gördüğü için girişimlerini baltaladığını göstermişti. Onun iktidar yolunda yükselmesi Olivarez'in hayalleri için ölüm çanlarıydı. Gerçek her ne olursa olsun, daha sonraki muzip gözlemciler Prospero Olivarez'in adından yola çıkarak bu iki yere Perdido/Olvidado adını vermişler ki, bunun da anlamı Kayıp ve Unutulmuş'tur

Bu defa kasabanın merkezinden geçmemiştim. Kasaba mimarisi, aralarına Viktoryen yapıların karıştığı kutu gibi modern binalardı. 101'in öte yanında, otoyol ile deniz arasında asfalt kaplı büyük alanlar, süpermarketler için otoparklar; benzin istasyonları ve fast-food kuruluşları uzanıyordu, insan bir sokağa çıkmadan bloklar boyunca birbirine bağlı asfalt alanlardan geçebilirdi. Ben Seacove çıkışından Perdido Keys'e doğru yola devam ettim.

Okyanusa yaklaştıkça evler de küçük bir kıyı kasabası havasına bürünüyorlardı: önlerinde geniş verandaları olan ahşap, deniz mavisine ya da griye boyanmış binalar; inanılmaz derecede parlak mor, sarı ve turuncu çiçeklerle dolu bahçeler Önünden geçtiğim bir evin ikinci kat balkonuna kurmak üzere o kadar çok ıslak mayo asılmıştı ki bir kokteyl partinin konukları hava almak için dışarı çıkmışa benziyordu.

Aradığım sokağı bulduğumda hava da iyice kararmış, sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Bu dar sokağın iki yanındaki evler uzun parmaklar gibi karaya girmiş olan denize bakıyorlardı. Evlerin hepsinin arkalarında geniş bir ahşap verandadan bir iskeleye iniliyordu ve su epey iri teknelerin bile kıyıya yanaşabileceği kadar derindi.

Ev numaralarına bakarak ağır ağır giderken, Whiteside'in verdiği adresi buldum. Renata Huff'ın evi iki katlı lacivert sıvalı bir binaydı. Binanın çatısı ahşaptı ve arazinin arkası sokaktan beyaz bir ahşap duvarla saklanmıştı. Ev karanlıktı ve önünde bir SATILIK yaftası asılıydı.

Karşı kaldırımın önüne park edip uzun ahşap bir rampadan sokak kapısına yürüdüm. Sanki bekleniyordum gibi zili çaldım. Emlak şirketinin kâğıdını görmediğime göre Renata hâlâ burada oturuyor olabilirdi. İki yanındaki evlerden biri karanlıktı, ötekini arkasında ışık yanıyordu.

Evlere karşıdan bakmak için geri döndüm. Görebildiğim kadarıyla beni gözetleyen yoktu ve ortalıkta vahşi köpekler de görünmüyordu. Bunu genellikle bir yere gizlice girmek için bir davet olarak kabul edersem de, sokak kapısının iki yanındaki dar pencerelerden birinden kurulmuş bir

alarm sisteminin varlığını belirten kırmızı ışığı görmüştüm. Doğrusu Renata hiç de nazik bir davranış içinde değildi.

Şimdi ne yapacaktım? Otomobilime atlayıp Santa Teresa'ya dönebilirdim ama bu kadar yolu boşa gelmiş olmak istemiyordum. Renata'nın sağındaki eve baktım. Yan pencereden mutfakta bir kadının çalıştığını görebiliyordum. Rampadan indim, çiçeklere basmamaya çalışarak komşu kapıya yürüdüm. Zilli çaldığım sırada Renata'nın ön verandasına bakıyordum. Birden hırsızaldatan ışıklan yandı. Şimdi boş ev anlamsızca yanan lambaların ışığıyla dolmuştu.

Biri ışığı yakıp kapıyı zincirini çekmeden açtı. "Evet?" Kadın kırk yaşlarında vardı. Yalnızca bir on yedinci yüzyıl züppesinin perukası gibi omuzlarının altına kadar inen kıvrıkcık kara saçlarını görüyordum. Kadın pire sabunu kokuyordu. Bunu ilk önce ünlü s bir markanın parfümü sandıysam da sonra kolunun altında havlulara sarılı köpeği gördüm. Hayvan o bir somun boyundaki kahveli siyahlı köpeklerden biriydi. Hani adları Muffin, Buffy ya da Prenses olanlardan.

"Merhaba" dedim. "Yandaki satılık ev hakkında bir iki şey sormak istiyordum. Kapısına rampayla çıkıldığını gördüm. Evin sakatlara göre kolaylıkları olup olmadığını biliyor muydunuz acaba?"

"Evet, öyledir."

Benim aradığım biraz bilgiydi, "içi de mi?"

"Evet. Kocasını on yıl önce felç geçirmişti... ev inşa edilmeye başladıktan bir ay sonra. Kadın tekerlekli sandalye için düzenlemeler yaptırttı, ikinci kata çıkan bir de asansör koydurttu."

"Ne şans" dedim. "Kızkardeşim de tekerlekli sandalyede yaşar ve ona uygun bir yer arıyorduk."

Kadının yüzünü göremediğim için beni gayet dikkatle dinlediğimi gördüğüm köpeğe hitap ediyordum:

"Sahi mi?" dedi kadın. "Nesi var?"

"İki yıl önce denize dalarken bir kaza geçirdi, şimdi belden aşağısı tutmuyor."

"Yazık." Kadının sesinde bir yabancıнын anlattığı hikâyeye yapmacık bir ilgi vardı. Onun sormayacak kadar nazik olduğu sorulan aklından geçirmekte olduğunu görebiliyordum.

Aslında ben bile kızkardeşim için epey üzülmeye başlamıştım. "Ama şimdi kendini idare ediyor"

dedim. "Bugün yolumuz buraya düştü. O kadar uzun zamandır ev arıyoruz, burasını beğendi gibi, ben de gelip bir sorayım dedim. Kaç para istediklerini biliyor musunuz?"

"Dört yüz doksan beş diye bir rakam duymuştum."

"Sahi mi? Eh, pek de pahalı değilmiş. Bizim emlakçıya gideyim de evi görmemiz için bir randevu yapsın öyleyse. Malsahibi gündüzleri evde midir?"

"Buna cevap vermek çok güç işte. Son zamanlarda sık sık kent dışına çıkıyor"

"Adı neydi?" diye sordum sanki daha önce söylemişim gibi.

"Renata Huff."

"Ya kocası? Kadın yoksa emlakçım kocasını arayabilir mi?"

"Dean öldü. Bay Huff yani. Onun kalp krizi geçirdiğini söylemişti galiba." Kendisini ilgilendirmeyen bu konulardan sıkılmış olan köpek kıpırdanmaya başlamıştı.

"Yazık" dedim. "Ne zaman öldü?"

"Bilmem. Beş altı yıl oldu sanırım."

"Kadın bir daha evlenmedi mi?"

"Öyle bir istek göstermedi ki, bu aslında şaşırtıcı bir şeydi Henüz genç, kırkında falan ve çok parası vardır En azından benim duyduğum bu." Köpek dilini yukarı doğru uzatarak kadının ağzına erişmeye çalıştı. Bu bir köpekçe işaret olabilirdi ama ne demek olduğunu bilemiyordum. Öpmek mi, acıkma mı, aşağı indirilme isteği mi?

"Neden satıyor acaba? Yoksa buralardan ayrılıyor mu?"

"Bilemeyeceğim ama numaranızı bırakırsanız bir daha gördüğümde geldiğinizi söylerim."

"Çok memnun olurum."

"Bir dakika, bir kâğıt kalem alayım."

Kadın kapıdan holdeki sehpayı gitti. Döndüğünde elinde bir zarfla bir kalem vardı.

Uydurma bir numara verdim. Hazır uyduruyorken bütün zenginlerin yaşadığı Montebello kodunu da yazdırmıştım. "Emlakçıda olmaması ihtimaline karşılık bana Bayan Huff'ın numarasını verebilir misiniz?"

"Bende numarası yok, rehberde olduğunu da sanmıyorum."

"Eh, emlakçıda vardır herhalde. Bu arada pencerelerden şöyle bir içeri bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Sanmam. Aslında güzel evdir"

"Öyle görünüyor Bir de iskelesi olduğunu gördüm. Bay Huff'ın teknesi var mı?"

"Evet, epey büyük bir yelkenli... on beş metrelik. Ama çoktandır görmedim. Belki onarımda falandır. Zaman zaman karaya çektiğini biliyorum. Her neyse, köpek üşütmeden gideyim ben."

"Tamam. Çok teşekkür ederim. Gerçekten yardımcı oldunuz."

"Bir şey değil."

13

İki antika taklidi araba lambası, ön verandayı içice geçmiş iki ışık dairesiyle aydınlatıyordu. Kapının yanında iki pencere vardı. Sağdaki cama ellerimi siper edip baktım. Holden bir koridorla arka taraftaki büyük odaya gidiliyordu. Evin zemini cilalı parkeydi.

Tekerlekli sandalyenin rahat geçmesi için kapı kasaları çıkartılmıştı.

Arka taraftaki iki balkon kapısının ötesinde arka ahşap veranda görülüyordu.

Büyük odaya düşen ışıktaki yerin silme halı kaplı olduğunu gördüm. Sağ tarafında bir merdivenle ikinci kata çıkılıyordu. Komşu, asansörden söz etmişse de öyle bir şey göremedim. Belki de Bay Huff öldükten sonra Renata mekanizmayı kaldırtmıştı. Wendell Jaffe'nin adamın pasaportunu mu kullanmakta olduğunu merak ediyordum. Soldan sağa doğru yürüyerek pencerelerden içeri baktım. Odalar derli toplu, düzenli, her yer pırıl pırıldı. Ön tarafta bir çalışma odasıyla herhalde bir de banyosu olan bir misafir yatak odası görülüyordu.

Verandadan çıkıp evin sol tarafına geçtim. Garaj kilitliydi ve herhalde o da alarm sistemiyle korunmaktaydı. Arka bahçe kapısı kilitli değildi. Sürgüyü çekip içeri girerken, kapının da sisteme bağlı olduğunu düşünerek soluğumu tuttum. Ama kapının menteşeleri üzerindeki gacırtısı dışında çit çıkmadı. Kapıyı arkamdan kapatarak garajla parmaklık arasındaki dar yolda yürüdüm. Kurutma makinesinin egzoz borusunu görünce çamaşırılığın o yanda olduğunu anladım.

Veranda iki yüz mumluk ampullerle gündüz gibi aydınlatılmıştı. Evin arkasına geçerek balkon kapılarından içeri baktım. Büyük oda, yanında yemek odası ve onun ötesinde bir kısmı görünen mutfak. Renata'nın yalnızca dekoratörlerin güzel bulacağı tipten bir duvarkağıdı seçmiş olduğunu görüyordum: Sarmaşıklı, çiçekli, zehirli bir Çin sarısı. Ona uygun pahalı kumaş döşeli koltuklar ve perdeler deseni devam ettiriyorlardı. Sanki bir odaya bir mikrop girmiş ve her köşeyi doldurana kadar çoğalmıştı. Bir bilim dergisinde buna benzeyen resimler gömüştüm, gerçek boylarının bin dokuz yüz katına büyütülmüş küf sporları.

Verandaya dönüp rampadan marinanın karanlık sularına yürüdüm, sonra dönüp arkama baktım. Evin dışında merdiven olmadığı için ikinci kat yatak odalarına erişmenin bir yolu yoktu. Bahçeden çıktım, gelen bir araç olmadığından emin olmak için sokağa baktım. Renata Huff'ın farına yakalanmak, doğrusu isteyeceğim en son şeydi.

Kaldırım kenarındaki posta kutusunun yanından geçeri kötülük meleğim omzuma dokunarak ABD posta yasaları çiğnememi söyledi. "Kafama böyle şeyler sokma" dedim. Ama daha bunu söylerken bile elimi uzatıp kutunun kapağını açmışım, O gün gelmiş olan bütün postayı aldım. Sokak, mektupları ayıramayacak kadar karanlık olduğundan tomarı olduğu gibi çantama soktum. Tanrım, ne kadar da kötüydüm ama. Kimi zaman yaptıklarına ben bile inanamıyordum. İşte şimdi de komşuya yalan söylüyor, Renata'nın mektuplarını çalıyordum. Daha ne kadar alçalacaktım ki? Bir ara postaya müdahale cezasının olay başına mı yoksa parça başına mı verildiğini düşündüm. Eğer ikincisi ise yıllarımı hapiste geçirirdim bundan sonra.

Eve dönmeden, bir kere de Dana Jaffe'nin evinin çevresini dolaştım. Farlarımı kapayıp evinin karşısında durdum, anahtarı üstünde bırakıp sessizce karşıya geçtim. Alt katın bütün ışıkla" yanıyordu. O saatte trafik yok denecek kadar azdı. Ne komşular vardı ortalıkta ne de sokaklarda köpeklerini gezdirenler

Dana, yüzü evin ön tarafındaki pencereler arasında duran televizyonu izlemekteydi. Program devam ettikçe değişen ışıklar yüzünde dalgalanıyordu. Bir sigara yaktı. Yanındaki sehpanın üzerinde duran kadehinden beyaz şarap yudumladı. Evde Wendell'in ya da başka birinin olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Zaman zaman duvarda titreşimlerini hissettiğim kahkahalarla birlikte o da gülümsüyordu. Kadının da kocasıyla işbirliğinde olduğu, bu kadar zamandır ve şimdi nerede olduğunu bildiği kuşkusunu içimde taşıdığımı farkettim. Onu yalnız görünce bu fikrimden vazgeçiyordum. Onun bile, Wendell'in oğullarını terkinde suçortaklığı yapacağına inanmıyordum. Her iki oğlu da son beş yıl içinde çok çekmişlerdi.

Otomobilime dönüp motoru çalıştırdım, yasadışı bir U dönüşü yaptıktan sonra farlarımı açtım. Santa Teresa'ya varınca Milagro Caddesi'ndeki McDonalds'a uğrayıp bir hamburgerle bir kutu patates aldım. Eve gidene kadar otomobilin içi soğan ve sıcak turşu, erimiş peynir içinde köfte koktu. Park edip gecikmiş ikinci akşam yemeğimi alarak arka bahçe kapısına yollandım. Henry'nin ışıkları sönmüştü. Evime girdim. Köpük kutuyu mutfak tezgâhının üstüne dayadım. Kapağını çıkarıp patatesleri içine boşalttım, ketçap paketini patateslerin üzerine sıktım. Sonra tabureye oturup yemeğimi yerken, aşırıdığım zarflara bakmaya başladım. İşlediğim suçlar bana böyle bilgi sağladıkça kronik hırsızlıktan vazgeçmem çok güçtü. Posta kutusundan aldıklarım arasında Renata'nın sağ köşesinde numarasının yazılı olduğu telefon faturası da vardı. Son otuz gündür bu numaranın hesabına yazdırdığı bütün telefonlar da oradaydı. Kocasıyla ortak olduğu anlaşılan Visa kartı faturası da "Dean DeWitt'le" kaldığı yerlerin küçük bir yol haritasını oluştuyordu. Doğrusu kocası ölü bir insan olarak gayet iyi vakit geçiriyordu. Bazı kredi kartı makbuzlarında onun elyazısının da örnekleri bulunuyordu. Viento Negro masrafları henüz gelmemişti ama San Diego'da bir otele başlayarak La Paz ve Cabo San Lucas'a uzanan yollarını gayet rahat izleyebiliyordum. Bütün bu liman kentlerinin bir tekneyle kolaylıkla erişilebilecek yerler olduğu gözümünden kaçmamıştı.

Saat on buçukta yattım, derin bir uyku çektim ve çalar saatimin çalmasına yarım saniye kala altıda uyandım. Hemen kalkıp eşofmanımı giydim, yüzümü yıkadıktan sonra kendimi sokağa attım. O saatte bir serinlik varsa da, başımızın üzerindeki bulutlardan dolayı sıcak hava sıkışıp kalmıştı. Gece rüzgârlarıyla kumları buruşup sonra dalgalarla düzelen kumsal, gri bir deri parçası kadar zarif ve yumuşak görünüyordu. Soğuk alınlığım hızla yokolmaktaysa da, henüz üç mil koşmaya hazır değildim. Ciğerlerimin durumunu ve bacaklarımdaki gacırtılı protestoyu yakından izleyerek kâh yürüdüm kâh koşar gibi yaptım. O saatte beklenmedik bir şeye karşı dikkatli olurdum. Zaman zaman otlar; arasında uyuyan evsiz barksız, kadın mı erkek mi olduğu anlaşılmayan birini, bir piknik masasının başında, yanında alışveriş arabasıyla yaşlı bir kadını görürdüm. Özellikle de görünmeyen dostlarıyla ellerini kollarını sallayarak konuşup gülen garip adamlara karşı hep tetikteydim. O garip ve ürkütücü sahnelerin birine katılmak istemezdim. Başka insanların hayallerinde ne roller oynadığımızı kim bilebilir ki?

Duş yaptım, giyindim, kahvaltımı ederken gazeteye göz gezdirdim. Sonra büroya gittim ve tam yirmi dakika, ardından bir ceza getirmeyecek bir park yeri aradım. Sonunda pes edip belediye parkını denemeye karar vermişken sokağın tam karşısında bir yeri boşaltan bir kadın canımı kurtardı.

Bir gün öncesinin postasını gözden geçirdim. Sonra Renata'nın rehberde olmayan numarasını çevirdim ve bir sonuç alamadım. Aklımın köşesini tırmalayan bir şey vardı ve bunun ne Wendell Jaffe ne de Renata Huff'la bir ilgisi yoktu. Lena Irwin'i dün Lompoc'ta yaşayan Burton Kinsey ailesinden söz etmiş olmasını bir türlü unutamıyordum. Bu ad kafamın içinde hafif bir vızıltı yaratmıştı, insanın başının üstündeki elektrik tellerini hemen hemen işitilmeyen vızıltısı gibi. Bir bakıma benim bütün varlığım, annemle babamın ben beş yaşındayken bir otomobil kazasında ölmeleri içine kazınmıştı. Dik bir yamaçtan yuvarlana bir kaya parçasının ön cama çarpmasıyla babamın direksiyon hakimiyetini kaybettiğini biliyordum. Ben arka koltuktaydım, darbenin etkisiyle öne fırlamış ve itfaiyeciler beni .çıkarmaya çalışırlarken dört saat orada sıkışıp kalmıştım. Annemin umutsuz çığlıklarını ve ardından gelen sessizliği hatırlıyordum. Elimi uzatıp öldüğünü bilmeden babamın avcunun içine parmağımı soktuğumu hatırlıyorum. Kazadan sonra beni yanına alan Virginia teyzemin yanına gidişimi hatırlıyorum. Ona Gin Gin ya da Gin Teyze derdim. Aile tarihçemizin kazadan öncesi ya da sonrası hakkında bana hemen hemen hiçbir şey anlatmazdı. Anababamın öldükleri o gün Lompoc'a gitmekte olduklarını biliyordum ama bu yolculuğun nedenini hiç düşünmemiştim. Teyzem bundan hiç söz etmemiş, ben de bir şey sormamıştım. Benim o doymak bilmeyen merakım ve burnumu beni ilgilendirmeyen işlere sokma huyumla, kendi geçmişime bu kadar az ilgi göstermiş olmam gerçekten çok garipti. Bana söylenenleri kabullenmiş ve kendi özel mitolojimi bu çok eften püften gerçekler üzerine kurmuştum. O peçeyi neden sıyırmamıştım ki?

Kendimi, beş altı yaşındayken nasıl yalnız ve içine kapanmış bir çocuk olduğumu düşündüm. Anababamın ölümünden sonra kendime içine battaniyeler ve yastıklar doldurduğum ve altmış mumluk bir abajurla aydınlanan bir karton kutuda küçük bir dünya yaratmıştım. Yediklerim konusunda çok titizdim. Kendime peynirli ve turşulu ya da Kraft zeytinli ve peynirli sandviçler

yapar, ekmek dilimlerini dört uzun parçaya bölüp bir tabağa dizerdim. Her şeyi kendim yapardım ve hepsinin belirli bir biçimde yapılması gerekirdi. Teyzemin çevremde dolaştığını hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar onun kaygısının farkında değildim ama şimdi görüntüsünü hatırlayınca neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Yiyeceğimi alıp kutumun içine girer; yerken resimli kitaplara bakar, sonra kutunun tavanına bakarak uyurdum. Dört ay hatta belki de beş ay o yaz kozası içine, o yapay sıcaklık küresine çekilmiştim. Kendi kendime okumayı öğrenmiştim. Resimler çizer, yuvamın duvarlarında, parmaklarımla gölge yaratıklar oynatırdım. Ayakkabılarımla bağcıklarını bağlamayı kendi kendime öğrendim. Belki de. annemle babamın, yakın zamanlara kadar küçük ailesinin güvencinde olan beni almaya geleceklerini düşünürdüm. Kutumdan dışarı çıktığımda karavanın ne kadar soğuk olduğunu hâlâ hatırlarım. Teyzem bana hiç müdahale etmemişti. Sonbaharda okula başladığımda, ininden çıkan küçük bir hayvan gibi çıkmıştım dışarı. Anaokulu ürkütücü bir yerdi. Öteki çocuklara alışkın değildim Gürültüye ya da kurallara alışkın değildim. Gözlerinde hem acıma hem hoşnutsuzluk okuduğum öğretmen Bayan Bowman'dan hoşlanmazdım. Garip bir çocuktum. Utangaçtım. Sürekli olarak heyecanlıydım. O günden sonra karşılaştığım hiçbir şey o anaokulu kadar korkunç gelmemiştir bana. Şimdi her neyse hikâyemin benim ardımdan geldiğini görebiliyorum: Sicilimi geçmiş, dosyama eklenmiş, öğretmenden öğretmene, sınıftan sınıfa... bu kızı ne yapacağız? Gözyaşları ve bu taş gibi inatıyla nasıl başedeceğiz? O kadar zeki, narin, inatçı, içedönük, asosyal....

Telefon çaldığında adrenalin vücuduma bir kova soğuk dökülmüş gibi yayılınca havaya fırladım. Kalbim boğazıma kadar çıkmış olarak açtım. "Kinsey Millhone Özel Detektiflik Bürosu."

"Merhaba, Kinsey. Ben Perdido İlçe Cezaevi'nden Tommy Brian Jaffe'nin avukatı az önce bize senin istediğin takdirde Brian'la konuşabileceğini bildirdi. Pek mutlu görünmüyordu ama sanırım bayan Jaffe ısrar etmiş."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı gizleyememiştim.

Tommy güldü. "Belki de senin kendisinden yana olacağını ve cezaevinden kaçışla çatışmada vurulup ölen o küçük kız olayını kapattıracağını düşünüyor"

"Herhalde" dedim. "Ne zaman gelebilirim?"

"Ne zaman istersen."

"Bu işin yöntemi nedir? Resmen sana mı başvuracağım?"

"Kıdemli memuru iste. Adı Roger Tiller. Okuldan kaçanlar yakalardı. Brian Jaffe'yi çocukluğundan beri tanır. Onunla konuşmak işine yarar diye düşündüm."

"Çok iyi."

Tommy'ye doğru dürüst teşekkür edemedim telefon kapandı. Çantamı alıp kapıya yönelirken kendi kendime gülümsedim. Polislerin iyi bir yanı vardı: Senin zararsız olduğuna bir kere karar verdiler mi, onlardan daha cömert kimse olamazdı.

Memur Tiller'le birbirimizinkine uyuşmayan adımlarla koridoru geçerken belindeki anahtarlar şakırdıyordu. Köşedeki kamera da bizi izlemekteydi. Tiller, tahminimden yaşlıydı, elli beş altmış yaşlarında, iriyarı, uzun boylu biriydi. Onu mesai saatinin sonunda korsesinden sıyrılan bir kadın gibi üstündekileri çıkarırken rahatlarken düşündüm. Vücudunda herhalde kemer tokalarının ve taşıdığı onca aletin izi kalırdı. Kumlu saçları iyice gerilemişti, yine kumlu bir bıyığı, yeşil gözleri, boksör burnu ve yirmi iki yaşında bir çocukta çok daha uygun duracak bir yüzü vardı. Kalın meşin kemerinden gacırtılı sesler çıkıyordu. Bir mahkûma yaklaştığı zaman duruşunun ve tavırlarının değiştiğini farkettim. Mahkûmlardan beşi, arasında tel olan camın ardında, dışarı çıkmak için bekliyorlardı. Hepsi de yirmili yaşlarında olan Latin asıllı gençlerdi, üzerlerinde cezaevinin mavi tulumları vardı, elleri arkalarında birleştirilmişti ve konuşmuyorlardı.

"Çavuş Ryckman sizin eskiden, okul kaçakları devriyesi olduğunuz zamanlardan Brian Jaffe'yi tanıdığınızı söylemişti" dedim. "Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Beş yıl oldu. O zaman on iki yaşındaydı. Bir gün içinde onu üç kere yakalayıp okula teslim ettiğimi hatırlarım. Okul aile birliğiyle sayısız görüşmeler yapmıştık. Okul psikologu sonunda pes etmişti. Annesine çok acıdım, Kadının neler çektiğini hepimiz bilirdik. Oğlan kötüdür. Zeki, yakışıklı ve konuşkan." Memur Tiller başını salladı.

"Babasını hiç görmüş müydünüz?"

"Evet, Wendell'ı tanırdım." Tiller gözgöze gelmeden yürüyordu.

Bu konunun bir yere varmayacağını anladığımdan başka bir yola başvurdum. "Bu işe nasıl geldiniz?"

"İdari bir iş istedim. Terfi için herkesin bir yıl cezaevinde çalışması gerekli. En berbat yer burası. İnsanları severim ama burada gününüzü yapay ışık altında geçirirsiniz. Mağarada yaşı; yormuşsunuz gibi. Filtre edilmiş hava. Aslında sokaklarda olmayı tercih ederim. Biraz tehlikenin fazla zararı yoktur İnsanı diri tutar. Yük asansörü boyunda bir asansörün önünde durduk

"Brian'ın ıslahaneden kaçtığını duydum. Suçu neydi?"

Memur Tiller bir düğmeye basıp, asansörle ikinci kata çıkmak istediğimizi söyledi. Asansörlerin içinde düğme olmadığından mahkûmlar tarafından ele geçirilmeleri mümkün değildi: "Hırsızlık, silah gösterme ve çekme, tutuklamaya direnme. Aslında tam güvenli olan Connaught'taydı. Bugünlerde ıslahhaneler de tam güvenli."

"Epey değişiklik olmuş, değil mi? Ben ıslahhanelerin denetimden çıkmış küçükler için olduğunu sanırdım."

"Artık değil. Şimdi ıslahhaneler çocuklar için cezaevlerine dönüştü. Çocuk suçlular çok fazla. Cinayet, adam öldürme, karışıklık çıkarma, çetelerle ilişkili bir sürü suç."

"Ya Jaffe?"

"Onda ruh diye bir şey yok. Bunu gözlerinde göreceksiniz. Bomboş bakışlar. Zeki ama vicdansız. Tam bir sosyopat. Haber aldığımız kadarıyla kaçışı planlayan, İspanyolca bilen birine ihtiyacı olduğu için Meksikalıları da kandıran oymuş. Sınırı geçince dağılacaklarmış. Onun nereye gittiğini bilmiyorum ama diğerleri öldü."

. "Üçü de mi? Bir tanesinin yaralı olduğunu sanıyordum."

"Dün gece kendine gelemeyen öldü."

"Ya kız? Onun ölümünden kim sorumlu?"

"Bir tek Jaffe sağ kaldığına göre bunu ona sormanız gerekecek. Bu ölüm işi ona yaradı ve bundan yararlanacaktır." İkinci kâttaki görüşme odasına varmıştık. Tiller, anahtarlığını çıkarıp kilide soktu. Brian'la konuşacağım boş odanın kapısını açtı. "İşimizi gerektiği gibi yaparsak bu çocukların kurtarılabileceklerini sanırdım. Ama şimdi onları sokaktan uzak tutarsak talihli sayılıyoruz." Tiller başını sallarken acı acı gülümsedi. "Bu iş için yaşıyorum artık. Bir masabaşı görevine gitme zamanım geldi. Oturun. Oğlan bir dakika sona gelir"

Görüşme odası, penceresi olmayan iki metreye üç metrelik bir yerdi. Duvarlar yan mat beje boyanmıştı. Lateks boyanın sinmiş kokusunu hâlâ alabiliyordum. Tek işi duvar boyamak olan bir ekip olduğunu duymuştum. Bunlar dördüncü katın boyasını bitirdiklerinde birinci kata iner ve yeniden işe başlarlarmış. Ortada küçük ahşap bir masa, oturacak yerleri yeşil vinileks kaplı iki madeni iskemle vardı. Yer karoları kahverengiydi. Odada tavana yakın bir köşeye yerleştirilmiş bir kamera dışında başka bir şey yoktu. Açık kapıya dönük olan iskemleye oturdum.

Brian odaya girdiğinde önce boyu poşu, sonra da güzelliği karşısında şaşırıp kalmıştım. On sekiz yaşına göre ufak tefekti ve çekingen görünüyordu. Onunki gibi masmavi ve masumiyet dolu gözleri daha önce de görmüştüm. Eski kocam Daniel'in de böyle bir özelliği vardı ve bir bakıma çok tatlı bir insandı. Ama Daniel uyuşturucu bağımlısıydı. Aynı zamanda yalana ve sahtekârdı, akli başındaydı, doğru ile yanlışın arasındaki farkı bilirdi. Bu çocuksa bambaşkaydı. Memur Tiller onun sosyopat olduğunu söylemişti ama bundan şimdilik pek emin değildim. Michael'ın zarif hatlarına sahip ama ağabeyi esmer bu sarışındı. Michael daha uzun boylu ve daha iri yapılyısa da, ikisi de uzundular

Brian oturdu, ellerini dizlerinin arasından sarkıttı. Utangaç görünüyordu ama bu belki benimsediği bir pozdu... yetişkinlere yaranmak için. "Annemle konuştum. Beni görmeye gelebileceğinizi söyledi."

"Sana ne istediğimi söyledi mi?"

"Babam hakkında bir şeyler söyledi. Sağ olabilirmiş falan gibi. Doğru mu bu?"

"Bu noktada emin değiliz. Beni bunu öğrenmek için tuttular."

"Babamı tanıy mıydınız? Yani kaybolmadan önce?"

Başımı salladım. "Onunla hiç karşılaşmadım. Bana bir fotoğrafını verip en son nerede görüldüğünü söylediler. Ona çok benzeyen birini gördüm ama yine ortadan kayboldu. Onun izini bulmaya çalışıyorum ama şu anda elimde hiç ipucu yok. Şahsen gördüğümün o olduğundan eminim."

"İnsanın inanası gelmiyor, değil mi? Onun yaşıyor olabileceği yani. Bunun nasıl bir şey olacağını düşünemiyorum bile." Dolgun bir ağzı, yanaklarında gamzeleri vardı. Böyle bir içtenliğin sahte olabileceğini düşünmek çok güçlü.

"Çok garip olmalı."

"Beni böyle görmesini istemezdim."

Omuzlarını silkti. "Eğer kasabaya gelirse başına iş açar sanırım."

"Annem de öyle dedi. Çok mutlu görünmüyordu. Çektiklerinden sonra onu suçlayamam. Bu kadar zamandır babam sağ ise, ona büyük kazık attı demektir."

"Babanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum denemez. Michael hatırlar ama. Onu gördünüz mü?"

"Bir anlığına. Annende."

"Yeğenim Brendan'ı gördünüz mü? Çok esaslı çocuktur Onu gerçekten özledim."

Bu kadar sohbet yeterdi. Giderek huzursuzlanıyordu. "Sana Mexicali'yi sormamın bir sakıncası var mı?" dedim.

Huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. Elini saçlarının içinden geçirdi. "Çok kötüydü. Düşündükçe fena oluyorum. Yemin ederim ben kimseyi öldürmedim. Zaten tabanca Julio ile Ricardo'daydı."

"Ya kaçış? O nasıl oldu?"

"Avukatım o konuda konuşmamı istemiyor"

"Bir iki sorum var... aramızda kalacak Olup bitenleri anlamaya çalışıyorum yalnızca. Bana söyleyeceklerin burada kalacaktır"

"Konuşsamam daha iyi" diye mırıldandı.

"Kaçma fikri senden mi çıkmıştı?"

"Hayır. Herhalde beni buna razı olduğum için aptal sanıyorsunuz... bunu şimdi görebiliyorum... ama o sırada dışarı çıkmaktan başka bir düşündüğüm yoktu. Çaresizlik içindeydim. Siz hiç ıslahhanede bulundunuz mu?"

Başımı salladım.

"Talihiniz varmış."

"Bu kimin fikriydi?" diye sordum.

Bir havuz kadar berrak mavi gözlerini yüzüme çevirdi. "Plan Earnesto'nundu."

"Kendisiyle iyi arkadaş mıydın?"

"Yok canım! Connaught'ta aynı barakadaydık, hepsi o kadar Julio kendilerine yardım etmezsem beni öldüreceğini söylemişti. Ben karışmayacaktım. Onlara katılmak istemiyordum... ama çok iri bir insandı... beni döveceğini söyledi."

"Seni tehdit mi etti?"

"Evet, Ricardo'yla ikisinin içimi dışarı çıkaracaklarını söyledi."

"Cinsel taciz mi yani?"

"Hem de en kötüsünden."

"Peki, neden seni seçtiler?"

"Neden mi?"

"Evet. Onların bu girişimleri için sen neden bu kadar önemliydin? Meksika'ya gideceklerse neden başka bir İspanyol asıllıyı seçmediler?"

Brian omuzlarını silkti. "Bu insanlar sapıktır. Ne düşündüklerini kim bilebilir ki?"

"Dillerini bilmediğin halde Meksika'da sen ne yapacaktın?"

"Öylesine dolaşacaktım. Saklanacaktım. Yine gizlice Texas'a girecektim. Benim tek istediğim California'dan uzaklaşmaktı. Buradaki mahkeme sistemi benden yana çalışmıyor"

Gardiyan kapıyı vurup vaktin dolduğunu bildirdi.

Brian'ın gülümseyişi beni oradan koparmış gibiydi. Ben doğuştan yalancıyım, yalancılık küçük bir yeteneğim ama bunu sürekli geliştirmeye çalışırım. Yalan hakkında dünyadaki herkesten daha fazla şey bilirim herhalde. Eğer bu oğlan gerçeği söylüyor olsaydı konuşması kulağa bu kadar içtenmiş gibi gelmezdi.

14

Büroma dönerken Santa Teresa Adliyesi'nin bir kanadındaki Kayıt Bürosu'na uğradım. Adliye Binası 1925 depreminde eski Adliye Binası'yla kent merkezindeki pek çok ticari binanın yıkılmasından sonra yapılmış. Kayıt Bürosu'nun kapısındaki piring levhalarda California eyaletinin tarihçesi yazılıdır. Kapılardan geçip ortadan bir tezgâhla bölünmüş olan geniş bir alana girdim.

Sağdaki küçük resepsiyon bölümünde iki masif meşe masa ve deri kaplı iskemleler vardı. Yerler cilalı kırmızı taş, yüksek tavanlar soluk mavi ve yaldızlı süslerle bezeliydi. Belirli aralıklarla İyon tipi başlıklı zarif ahşap sütunlar yükseliyordu. Pencereler kemer biçimindeydi. Bölümün işleri teknolojinin yardımıyla yürütülmekteydi: İş merkezleri, telefonlar, bilgisayarlar; mikrofilm göstericileri. Günümüze diğer bir katkı olarak duvarlara ses geçirmez panolar yerleştirilmişti. Ben yapacağım araştırmaya karşı içimdeki o garip direnmeyle mücadele ederken bir şey düşünmemeye çalışıyordum. Tezgâhın başında birkaç kişi vardı ve kısa bir an işimi başka bir güne ertelemeyi düşündüm. O sırada uzun boylu, gömleğinin kolları sıvanmış, gözlüğünün bir camı mat olan bir memur yanıma yaklaştı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"1935 Kasım'ında verilmiş bir evlenme izni için kayıtlarınıza bakmak istiyordum."

"Kimin adına?" diye sordu.

"Millhone, Terence Randall. Kadının adını da ister misiniz?"

Adam not aldı. "Bu kadarı yeter"

Bana uzattığı kâğıdın boş yerlerini doldurdum, devlete sormaktaki amacım konusunda güvence verdim. Aslında doğum, ölüm, nikâh ve tapu kayıtları kamuya açık olduğu için bence budalaca bir formaliteydi bu. Dosyalama sistemine Soundex adı veriliyordu: Buna göre soyadındaki sesli harfler atılıyor ve bu harflere sayısal değerler veriliyordu. Memur, Millhone adının Soundex karşılığını bulmama yardımcı olduktan sonra beni eski sistem bir kartoteksin başına gönderdi. Burada anababamın adları evlenme tarihleri, kaydın düğüldüğü defterin cilt ve sayfa numaraları vardı. Bilgileri toplayıp memura döndüm, o da binanın derinliklerinde, işi gerekli kayıtları kasetlere yüklemek olan birine telefon etti.

Sonra beni mikrofilm makinesinin önüne oturttu, yarısını kaçırdığım bir dizi talimat sıraladı. Ama bana nasıl yapacağımı anlatırken kaseti makineye takıp düğmesine bastığı için zaten dinlememe de gerek kalmamıştı. Adam yanımdan ayrılınca ben de makineyi hızlandırarak aradığım kayıtları buldum. Birden hepsi karşımdaydı işte: Elli yıl önceki bir kayıtlı adlar ve gerekli kişisel bilgiler. Santa Teresa'lı Terence Randall Millhone ile Lompoc'lu Rita Cynthia Kinsey 18 kasım 1935'te evlenmişlerdi. Adam o sırada otuz üç yaşındaydı ve mesleğini postacı olarak vermişti, Babasının adı Quillen Millhone'du. Annesinin kızlık soyadı Dace'ti. Rita Kinsey evlendiğinde on sekiz yaşındaydı, mesleği belirtilmemişti, Burton Kinsey ile Cornelia Straith LaGrand'ın kızıydı. Santa Teresa'da söz konusu gün saat dörtte Perdido temyiz yargıcı Stone tarafından nikâhları kıyılmıştı. Tanık benim Gin teyzem olan Virginia Kinsey'di. Üçü orada durup yargıç önünde defteri imzalarken, yirmi yıla kalmadan karı kocanın ölecekleri hiçbirinin aklına gelmemişti. Bildiğim kadarıyla nikâhtan ne bir resim ne de bir anı eşyası vardı. Babamla annemin birlikte çekilmiş bir iki fotoğrafını yıllar sonra görmüştüm. Bir yerde bebekliğim ve çocukluğuma ait bir tomar resim olacaktı ama annemle babamın ailelerine ait bir tek fotoğraf yoktu. Nasıl bir boşluk içinde yaşadığımı farkettim birden. Başka insanların geçmişe ait hikâyeleri, fotoğraf albümleri, mektupları, aile geleneğini yaratan binbir türlü şeyleri varken benim hiçbir şeyim yoktu. Annemin ailesi Burton Kinsey'lerin hâlâ Lompoc'ta yaşıyor olmaları içimde k ilginç çelişkili duygular uyandırıyor. Ya babamın ailesi! Millhone'lardan söz edildiğini hiç işitmemiştim.

Birden perspektifimde bir değişiklik olduğunu hissettim. Kimseyle akraba olmamak bana garip bir zevk vermişti. Bu tecrit edilmişliğimde üstünlük hissetmeyi başarmıştım. Bunu bir tür kendi kendini takdire dönüştürmüştüm. Orta sınıfın sıradan bir ürünü değildim. Karmakarışık aile dramlarının bir oyuncusu değildim: Kırgınlıklar; sözsüz anlaşmalar; gizli ittifaklar gibi şeyler benden çok uzaktı.

Evet, iyi şeylerin de bir parçası değildim ama o kimin umurundaydı ki? Ben farklıydım. Ben özeldim.. Kendi kendimi yaratmıştım ya da teyzemin küçük kızların nasıl yetiştirileceği fikirlerinin talihsiz uygulama alanıydım. Her ne olursa olsun kendimi yapayalnız biri, dışardan biri olarak görüyordum ve bu da bana uyuyordu. Şimdi bilinmeyen bir aile birimi olasılığını düşünmek zorundaydım... onları benimseyecek miydin ya da onlar beni benimseyecekler miydi?

Filmi başa sararak, kaseti götürüp memura bıraktım. Oradan çıkıp otomobilimi bıraktığım üç katlı otoparka yürüdüm. Sağımda kütüphane vardı ve eğer istersem orada Lompoc telefon rehberini bulacağımı biliyordum. Ama bunu istiyor muydum? istemeye istemeye durup düşündüm. Bu yalnızca bir bilgi dedim kendi kendime. Bir karar vermek zorunda değilsin, yalnızca bilmen yeter. Sağa döndüm, dış merdivenlerden çıkıp binaya girdim. Yine sağa dönüp kitap hırsızlarını yakalamak için konulan turnikelerden geçtim. Eyaletin bütün kentlerinin rehberleri birinci katta

başvuru masasının solundaydı. Lompoc rehberini bulup ayakta karıştırmaya başladım. Oturup da araştırarak kadar hevesli görünmek istemiyordum.

Bir tek "Kinsey" vardı, o da Burton değil, Cornelia'ydı. Anneannem yani. Telefon numarası vardı ama adresi yoktu. Telefon numaralarının sırayla yazılı olduğu Lompoc ve Vandenberg Hava Kuvvetleri Polk Rehberini buldum. Cornelia, Willow Caddesi'nde bir adresteydi. Burton da onun yanında yazılıydı, Bu da bu yılın sayımıyla geçen sayım arasında bir tarihte dul kaldığını gösteriyordu. Müthiş bir şeydi bu. Bu yaşımda bir büyükbabam olduğunu öğreniyordum ve o da ölü çıkıyordu. Adresi çek defterimin arkasına yazdım. Sonra defteri çantama geri koydum ve unutmaya karar verdim. Ne yapacağımı daha sonra düşünürdüm.

Şirkete dönüp yan kapıdan içeri girdim. Odamın kapısını açtığımda telesekreterin mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Düğmeye bastım, mesajı dinlerken gidip pencereyi açtım.

"Bayan Millhone, ben Harris Brown. Emekli polis teğmeniyim. Teğmen Whiteside az önce telefon edip Wendell Jaffe'yi bulmaya çalıştığınızı söyledi. Sanırım size emniyetten ayrılmadan önce en son o dosya üzerinde çalıştığımı söylemiş, beni ararsanız sizinle ayrıntıları memnuniyetle konuşabilirim. Bu öğleden sonra dışarı çıkıp geleceğim, ama saat iki ile üçü çeyrek geçe bu numaradan...."

Kalemimi alıp adamın söylediği numarayı yazdım. Saatile baktım. Tüh! Henüz bire çeyrek vardı. Yine de şansına numarayı çevirdim. Ama açan olmadı. Renata Huffı aradım, o da evde yoktu. Telefon çaldığında elim hâlâ ahizenin üstündeydi, "Kinsey Millhone Özel Detektiflik Bürosu" dedim. "Bayan Millhone ile konuşabilir miyim?" dedi hoş sesli bir kadın.

"Benim." Kadın mutlaka bir şey satacaktı.

"Bayan Millhone, ben Telemarketing Şirketi'nden Patty Kravitz. Nasılsınız?" Sesinin sıcak ve dostça çıkması için bu noktada gülümseme talimatı almış olmalıydı.

Dilimi yanağımın içinde dolaştırarak, "iyiyim, ya siz?" dedim,

"Çok iyi. Meşgul bir insan olduğunuzu biliyoruz, ama çok heyecan verici yeni bir ürün için bir araştırma yapıyoruz ve bir iki soruyu yanıtlamanızı rica edeceğiz. Eğer bize yardımcı olursanız sizin için ayırdığımız güzel bir ödülün sahibi olacaksınız. Yardım edecek misiniz?"

Kadının arkasından başka sesler de geliyordu. "Ürün nedir? " diye sordum.

"Özür dilerim ama onu açıklamamıza izin yok. Ama bunun ay ilişkin bir servis olduğunu ve birkaç ay içinde hava yolculuklarında yepyeni bir kavramın sunulacağını söyleyebilirim. Acaba yoğun işleriniz arasında bize birkaç dakikanızı ayırabilir miydiniz?"

"Elbette, neden olmasın ki?"

"Çok güzel. Bayan Millhone, evli mi, boşanmış mı yoksa dul musunuz? "

Kadının önündeki karttan okurken takındığı bu doğaçlama tavırdan pek hoşlanmıştım. "Dulum" dedim.

"Çok üzüldüm" diyerek devam etti. "Evinizde kiracı mısınız, malsahibi mi?"

"Eh, iki evim vardı" dedim. "Biri burada Santa Teresa'da, diğeri Florida'da Fort Myers'de. Ama John ölünce oradaki evi sattım. Şimdi yalnızca New York City'de bir dairede kiraliyorum."

"Sahi mi?"

"Biraz fazlaca dolaşırım ben. Zaten bu araştırmanıza da o yüzden yardımcı oluyorum." Kadının yöneticisine çılgıncasına el işaretleri yaptığını görür gibiydim. Büyük bir balık takılmıştı oltaya, yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Yıllık gelirim konusuna gelince, o ilave gelecek milyon dolarla epey yüklü görüneceğinden emindim. Yalan söylemeye devam ederek, uydurma yeteneğimi sınırına kadar kullandım. Sonunda kazandığım dokuz parçalık markalı bavul setini -ki, perakende satış fiyatı altı yüz dolardı- almak için 39.99 dolarlık bir çek yazmaya sıra geldi.

Kuşkulu davranma sırası bendeydi şimdi. "Şaka ediyorsunuz" dedim. "Bu bir oyun değil, değil mi? Yalnızca otuz dokuz doksan dokuz ödeyeceğim, ha? İnanmıyorum."

Kadın teklifin gerçek olduğunu söyledi. Bavullar bedavaydı. Benden yalnızca gönderme parasını istiyorlardı. Eğer istersem kredi kartıyla da ödeyebilirdim. Çeki almak için bir saate kadar birini gönderecekti, ama ben kartla ödemenin benim için daha uygun olduğunu söyledim. Sonra bir rakamlar dizisi uydurarak kredi kartı numaramı yazdırdım. Kadının ses tonundan talihine inanmakta güçlük çektiğini anlıyordum. O gün telefonu suratına kaparken kulağının zarını patlatmayan ilk kişi ben olmalıydım. Gün sona ermeden o yazdırdığım sahte hesap numarasıyla alışveriş yapmaya çalışacaklardı.

Öğle yemeği olarak yağsız bir kutu yoğurt yedim, sonra da koltukta arkama yaslanarak biraz kestirdim. Biz özel detektiflerin araba kovalamacaları ve silahlı çatışmalar arasında böyle günlerimiz de vardır Saat ikide uyandım, Harris Brown'un numarasını çevirdim.

Telefon dört kere çaldıktan sonra açıldı. "Harris Brown" dedi yaşlı ve soluk soluğa bir ses.

Ayaklarımı masadan indirip kendimi tanıttım.

Sesi birden değişti, ilgisi arttı. "Telefon ettiğimize sevindim. Herifin ortaya çıktığını duyduğumda çok şaşırdım doğrusu."

"Henüz kesin teşhis yapılmadı ama bence kesine yakın, bu olay üzerinde ne kadar çalışmıştınız?"

"Yedi ay falan. Öldüğüne bir an bile inanmamıştım ama kimseyi ikna edemedim. Eski bir sezginin doğrulanması iyi oluyor doğrusu. Her neyse, siz benden nasıl bir yardım istediğinizi söyleyin bakalım."

"Henüz emin değilim. Fikir değiş tokuşu yaparız diye düşünmüştüm. Birlikte olduğu kadının adı Renata Huff, Perdido Keys'de bir evi var."

Bu bilgi adamı şaşırtmış gibiydi, "Onu da nasıl buldunuz?"

"Açıklamak istemiyorum, benim de kendime göre bazı yollarım var diyelim."

"İyi bir iş başarmışsınız sanırım."

"Henüz üzerinde çalışıyorum. Sorun şu: Elimdeki tek ipucu o kadın ve Wendell'in yardım için başka kime başvurabileceğim bilemiyorum."

"Ne için?"

Wendell hakkındaki kuramlarımı dile getirmekten rahatsızlık duyacağımı hissettim. "Pek emin değilim ama bence Brian'ı duydu ve..."

"Kaçış ve silahlı çatışmayı."

"Evet. Bence oğluna yardıma geliyor"

Bir sessizlik oldu. "Nasıl bir yardım arayabilir ki?"

"Şimdilik bilemiyorum. Buraya gelme tehlikesini göze alması için başka bir neden göremiyorum."

Harris Brown bir süre düşündükten sonra, "Bunu kabul edebilirim" dedi. "Demek yakın ailesiyle ya da eski dostlarıyla irtibat kuracağını düşünüyorsunuz."

"Evet. Eski karısını bulup konuştum, ama onun da herhangi bir fikri yok."

"Buna inandınız demek?"

"İnanmak istiyorum. Bence dürüst davranıyor."

"Devam edin, sözünüzü kestiğim için özür dilerim."

"Her neyse, Wendell konusunda yalnızca ortaya çıkmasını bekleyerek oturuyorum ve o da ortaya çıkmıyor. Belki sizinle bir araya gelirse başka olasılıklar saptayabiliriz diye düşünmüştüm. Acaba bana zaman ayırabilir miydiniz?"

"Ben emekliyim, Bayan Millhone. Zamandan bol bir şeyim yok. Ama ne yazık ki bu öğleden sonra bir işim var. Eğer sizce uygunsa yarın görüşebiliriz."

"Bence çok iyi olur Yemek yiyelim mi? O saatlerde boş musunuz?"

"Olabilir" dedi. "Siz neredesiniz?" Büro adresimi verdim.

"Ben Colgate'teyim, ama kentte bir işim vardı. Nerede buluşabiliriz?"

"Sizin için uygun olan her yerde."

Brown, State Caddesi'nde bir kafeteryayı söyledi; her ne kadar yemek için en iyi yer değilse de, hiç olmazsa önceden yer ayırtmak zorunda kalmayacaktık. Telefonu kapayınca takvimime bir not aldım. Sonra Renata'nın numarasını çevirdim.

İki kere çaldıktan sonra kadın açtı.

"Bay Huff'la konuşabilir miyim?"

"Şu anda burada değil. Bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Bayan Huff'la mı konuşuyorum?"

"Evet."

Gülümsemeye çalıştım. "Bayan Huff ben Telemarketing Şirketinden Patty Kravitz. Nasılsınız?"

"Bir şey satmak mı istiyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır, Bayan Huff. Sizi temin ederim. Pazar araştırması yapıyoruz. Çalıştığım şirket sizin boş zamanlarınızı değerlendirmeniz ve keyif harcamalarınızla ilgilenmektedir. Bu yanıtlar numaralı formlara kaydedildiğinden kimliğiniz tümüyle gizli kalacaktır, işbirliğinize karşılık şimdiden size güzel bir armağan hazırladık."

"Hiç kuşkum yok."

Tanrım, bu kadın da kimseye güvenmiyordu galiba. "Değerli zamanınızın yalnızca beş dakikasını alacağım." Sonra ağızımı kapadım ve düşünmesine fırsat tanıdım.

"Pekâlâ ama kısa kesin, eğer bir şey satmaya çalışırsanız çok kızacağım."

"Anlıyorum. Bayan Huff bekar mı, evli mi, boşanmış mı yoksa dul musunuz?" Bir kalem alıp kâğıda bir şeyler çiziktirirken kadından ne öğrenmeyi umduğumu düşünüyordum.

"Evliyim."

"Oturduğunuz evde kiracı mısınız, malsahibi mi?"

"Bunun seyahatle ne ilgisi var"

"Oraya geliyorum. Bulduğunuz yer tatil eviniz mi, yoksa sabit adresiniz mi?"

Sakinleşti. "Şimdi anladım. Sabit adresim."

"Son altı ayda kaç kere yolculuk yaptınız? Hiç, bir ila üç, üçten fazla?"

"Bir ila üç."

"Son altı ayda yaptığınız seyahatlerden kaçısı işinizle ilgiliydi?"

"Lütfen sadede gelir misiniz?"

"Peki, tamam, bazı soruları atlayalım. Sizin ya da kocanızın önümüzdeki birkaç hafta için seyahat planlarınız var mı?"

Ölüm sessizliği. "Alo?" dedim.

"Neden soruyorsunuz?"

"Aslında bu sorularımın sonuncusuydu, Bayan Huff. Size özel bir teşekkür olarak San Fransiscoya gidiş dönüş iki kişilik bilet veriyoruz, bizim hesabımıza Hyatt Regency Oteli'nde kalacaksınız. Bedava biletleri almak için kocanız ne zaman evde olur acaba? Sizin bir yükümlülüğünüz yok ama araştırma onun adına yapıldığı için biletleri onun teslim alması gerek. Biletleri ne zaman gönderelim?"

"Bu iş olmayacak" dedi kadın hafif sinirli bir sesle. "Kentten kısa bir süre sonra ayrılmak zorundayız... ne zaman evde olacağımızı bilmiyorum ve zaten böyle bir şeyle ilgilenmiyoruz." Telefonu kapattı.

Ben de telefonumu çarparak kapadım. Adam neredeydi ve Perdido'dan "kısa bir süre sonra" ayrılmasını gerektirecek ne yapmaktaydı? Ondan haber almış tek kişi yoktu. En azından benim tanıdıklarım arasında. Carl Eckert'le konuşmuş olduğunu sanmıyordum. Böyle bir şeyi yapmışsa ancak son yarım gün içinde yapabilirdi. Ve bildiğim kadarıyla Dana ya da Brian'la da ilişki kurmamıştı. Michael'dan emin değildim, onu araştırmam gerekecekti.

Wendell ne yapıyordu? Ailesine bu kadar yaklaştığı halde neden ilişkiye girmemişti? Tabii, üçüyle de konuşmuş olabilirdi ve eğer bu olmuşsa, hepsi de benden iyi yalancıydılar demekti. Belki de polislerin Renata Huff'ın ardına birini koymaları zamanı gelmişti. Bu arada yemek saati gelince bir Perdido seferim daha vardı.

15

O akşam, yemekten sonra Perdido'ya doğru yola çıktım. O saatte attın rengini almış güneye bakan dağlar seyrederek otomobil kullanmak gerçekten zevkliydi. Rincon Burnu'nu geçerken denizde hâlâ yapanlar vardı. Çoğu, sörf tahtalarının üzerinde oturmuşlar umutla büyük bir dalga beklerken çene çalıyorlardı. Dalgalar o anda epey hafifse de gazetedeki hava haritasında California Baja açıklarında bir doğu Pasifik fırtınası göstermişti ve fırtına sisteminin kıyı boyunca ilerleyeceği söyleniyordu. O sırada ufkun bir dizi fırçayı andıran kara bulutlarla dolu olduğunu ve bunların da bize doğru zamansız bir karanlık getirdiklerini farkettilim. Denizden yükselen kayaları ve açıklara kadar uzanan sığıllıklarıyla Rincon, fırtınalı havayı bir mıknaş gibi kendine çekiyordu.

Rincon, denize uzanan bir kara parçasının oluşturduğu koya verilen İspanyolca bir addir. Kıyı burada bir sürü koylarla bezenmişti ve okyanus bir noktada yola kadar gelirdi. Deniz yükseldiğinde, dalgalar duvarı aşmış yola beyaz bir su duvarı indirirdi. Solumdaki tarlalarda çiçek yetiştiriliyordu. Zinyaların kızıl, sarı ve macentaları alaca karanlıkta sanki alttan aydınlatılmış gibi parlıyordu.

101 nolu otoyoldan çıkıp Perdido Sokağı'na girdiğimde, saat yediyi birkaç dakika geçiyordu.

Kavşaktaki trafik ışığını durmadan geçip Boulevards'a doğru saptım. Median Caddesi'nde sola sapıp altı ev aşağıda kaldırım kenarında durdum. Michael'ın san VW'i evin önünde park edilmişti. Ön taraftaki pencereler karanlıktı ama mutfakla iki yatak odasının birinin olduğunu tahmin ettiğim arka tarafta ışık vardı.

Zili çalıp Michael açana kadar ön verandada bekledim. İş elbiselerini çıkarmış, taş yıkama blucin kumaşından bir tulum giymişti. Tesisatçıların evin altına girerken giydiklerinden. Brian'la çok

yakında görüşmüş olduğumdan benzerliklerine şaşmışım doğrusu. Biri sarışın, biri kumraldı ama ikisinde de Dana'nın ihtiraslı ağzı ve zarif hatları vardı. Michael beni bekliyor olmalıydı ki, karşısında görünce hiç şaşmadı.

"İçeri girebilir miyim?"

"İsterseniz. Çok dağınık da."

"Önemli değil" dedim.

Arkasından yürüdüm, evin arka tarafına geçtik. Oturma odasıyla mutfak açılmış ve henüz boşaltılmamış kutularla doluydu, buruşturulmuş gazeteler yerlere saçılmıştı.

Michael ile Juliet, iki küçük yatak odasının büyüğüne sığınmışlardı. Üç metreye dört metrelik odada geniş bir yatak ve Los Angeles'te oynandığını tahmin ettiğim bir beyzbol maçını gösteren büyük bir renkli televizyon vardı. Konsolun üzeri pizza kutuları ve meşrubat tenekeleriyle doluydu. Mekânda, teröristlerin isteklerini yerine getiren polislerin yiyecek gönderdikleri rehine durumu havası vardı. Her yer dağınıktı, ıslak havlu, kızarmış patates, sigara dumanı ve erkek çorabı kokuyordu. Plastik çöp kutusu kullanılmış çocuk bezleriyle doluydu.

Dikkati televizyona dönük olan Michael, Juliet'in elinde Cosmopolitan dergisiyle uzanmış olduğu yatağın kenarına ilişti. Kadının yanında yarısı dolu bir kül tablası duruyordu. Ayakları çıplaktı, üzerinde kısıcık bir şortla küpeçiceği rengi bir göğüslük vardı. On sekiz on dokuz yaşından fazla olamazdı ve hamilelikte almış olabileceği fazla kiloları vermişti. Saçları sıradan bir erkekte yıllardır görmediğim kısıklıkta kesilmişti. Kendisini tanımasaydım askere yeni alındığını ve acemi er kampına gönderilmek üzere olduğunu sanabilirdim. Yüzü çilliydi, mavi gözleri sürmeli, kirpikle rimelliydi. Göz kapaklarına mavi ve yeşil boya sürmüştü. Kulağındaki kocaman sallantılı plastik küpeler herhalde göğüslüğüne uysun diye alınmıştı. Televizyon sesinden rahatsız olmuş bir tavırla dergiyi bir kenara bıraktı. Televizyonda yerel bir araba acentesinin ucuz görünümlü reklamı başlamıştı. Kulakları yırtarcasına yüksek sesle söylenen jingle'ı şirket başkanının karısı tarafından özellikle yazılmış olabilirdi. "Michael, Tanrı aşkına şu lanet şeyi küssana. Sağır mısın nesin?"

Michael uzaktan kumandanın ses düğmesine bastı. Ses ultrason beyin ameliyatları için gereken düzeyin biraz altına indi. İkisi de gelişime bir tepki göstermemişlerdi. Fazla bir dikkat çekmeden yatakta yanlarına uzanabileceğimi düşündüm. Sonunda Juliet benden yana baktı ve Michael de istemeye istemeye bizi birbirimize tanıştırdı. "Bu Kinsey Millhone. Babamı arayan özel detektif." Kansından yana başını salladı. "Bu da karım Juliet."

"Nasılsınız?" diye mırıldandım.

"Tanıştığımıza memnun oldum" derken gözleri yine dergisine kaydı. İyi bir dinleyici olmak konulu bir yazı okuduğuna dikkat etmekten kendimi alamadım. Yanındaki sigara paketine uzandı, paketi alıp içine baktı. Boş olduğunu görünce canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. O denizci tıraşı ile küpe takıp, gözünü boyamış bir oğlan çocuğuna benziyordu. Michael! ayağıyla dürttü. "Benim için köşebaşına gideceğini söylemiştin. Sigaram bitti, bebeğe de Pampers çocuk bezi almak gerek. Bir gidip gel haydi. Lütfen lütfen lütfen."

Ekranda beyzbol maçı yine başlamıştı. Michael'ın koca olarak görevi, sigara ile Pampers almaktan ibaret görünüyordu. Bu evlilik bence on ay ancak sürerdi. O zamana kadar kız evde geçirilen bu gecelerden sıkılırdı. Garip olan, Michael'ın gençliğine rağmen bana bu evliliği sürdürebilecek gibi gelmesiydi. Aksi ve şikâyetçi olan Juliet olacak ve ilişki kopana kadar sorumluluklarından kaçacaktı. Sonunda herhalde bebeğe Dana bakacaktı.

Dikkati hâlâ ekrana dönük olan Michael, ayağa kalkmadan bir şeyler mırıldandı. Bir yandan da annesinin kendisine verdiği Cottonwood Akademisi sınıf yüzüğünü parmağında çevirip duruyordu.

"Michael, Brendan bir daha işerse ne yapacağım, lütfen söyler misin? Sonuncu bezi az önce kullandım."

"Bir dakika sevgilim, tamam mı?"

Juliet'in yüzü asıldı, gözlerini yuvarladı.

Michael karısının kendisine kızdığını hissederek ondan yana baktı. "Bir dakika sonra giderim.

Bebek uyuyor mu? Annem onun oğlanı görmesini istiyordu."

Bu "onun"un ben demek olduğunu anlayınca şaşırdım.

Juliet ayaklarını yere indirdi. "Bilmiyorum. Bakarım. Az önce yatırdım. Televizyon böyle cıyak cıyak bağırırken uyuyamıyor ki," Kız kalkıp yatak odalarının arasındaki dar koridora yürüdü. Klişe bir bebek komplimanı düşünmeye çalışarak ben de ardına düştüm.

"Ben biraz uzakta durayım, bu nezleyi oğlana geçirmek istemem" dedim. Anneler kimi zaman bebeklerini kucağınıza almanızı gerçekten isterler de.

Juliet küçük yatak odasının kapısından içeri başını uzattı, Odaya hepsi dolu askılıklı kartonlardan bir duvar örülmüş gibiydi. Bebeğin yatağı bu buruşmuş pamuklular ve kışık giysiler kalesinin tam ortasına yerleştirilmişti. Bundan aylar sonra bile odanın aynen böyle olacağını düşündüm. Bu eski paltolar ormanı daha sakın gibiydi ve Brendan naftalin ve keçeleşmiş yün kokusuna kısa zamanda alışacaktı. Daha sonraki yaşamında bir koku duyduğunda kendini Marcel Proust gibi hissedirdi artık. Parmaklarımın ucunda doğrulup Juliet'in omzunun üzerinden baktım.

Brendan yatağında oturuyor ve annesinin kendisini almaya geleceğini bilirmiş gibi kapıya bakıyordu. Dergilerdeki reklamlarda görülen o sevimli bebeklerden biriydi: Tombul, mavi gözlü, alt çenesinde iki diş, yanaklarında gamzeler Üzerinde ayak tabanları lastikli, mavi pamuklu uyku tulumu vardı, dengesini bulmak için kollarını iki yana açmıştı. Elleri küçük dijital antenler gibi rastgele sallanarak dış dünyadan sinyal alır gibiydi. Juliet'i görünce yüzü gülümsemelerle aydınlandı, kollarını sallamaya başladı. Juliet'in yüzündeki aksi ifade kayboldu, bebeğini özel bir ana diliyle selamladı. Oğlan tükürükler saçıyor, agucuklar yağıdırıyordu.

Annesi kucağına alınca sevincini belirtmek için yüzünü omzuna dayadı, dizlerini yukarı çekti. Yazılı tarihte ilk kez olarak, böyle bir şey olmasını istedim.

Juliet bana gülerek döndü. "Güzel, değil mi?"

"Çok sevimli" dedim.

"Bugünlerde Michael kucağına bile alamıyor Bu döneminde birden benim üstüme düşmeye başladı. Bir hafta önce hiç ses çıkarmadan giderdi babasına. Şimdi onu birine vermeye kalkıştığımda yüzünü göreceksiniz. Ağzını büzüyor, çenesi titremeye başlıyor. Ve o ağlama, Tanrım. İnsanın yüreği parçalanıyor Oğlan anasını seviyor işte." Brendan tombul elini uzatıp bir iki parmağını annesinin ağzına soktu. Juliet oğlanın elini ısırır gibi yapınca çocuk gülmeye başladı. Juliet'in yüz ifadesi birden değişti, burnunu kıvırdı. "Bu çocuk altına doldurmuş." Parmağını çocuğun külotunun arasına sokup aralıktan baktı. "Michael?"

"Ne?"

Juliet yatak odasına döndü. "Bir kere olsun senden istediğimi yapmayacak mısın? Bebek bezini doldurmuş ve elimde bir tek bez bile kalmadı. Sana iki kere söyledim."

Michael gözlerini televizyon ekranından ayırmadan ayağa kalktı. Bir reklam daha başlayınca büyü bozulmuş gibi oldu.

"Bu gece alırsın umarım" dedi Juliet.

Michael yerdeki yığın arasından montunu çekip aldı. Ortaya, "Hemen geliyorum" dedi. Ceketi giyerken bunun onunla konuşmak için kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu gördüm.

"Ben de geleyim" dedim.

"Bana göre hava hoş," Juliet'e baktı. "Başka istediğin var mı?"

Kız başını sallayarak ekranda bir yemek tabağını tertemiz eden komik karakterlere baktı. Henüz bulaşık yıkamasını beceremediğine bahse girendim.

Sokağa çıktığımızda Michael başı önde, elleri ceplerinde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Benden rahatça otuz santim daha uzundu. Yaklaşan fırtına göğü iyice karartmış, tropik bir esinti kaldırım kenarlarındaki yaprakları savurmaktaydı. Gazete sistemin zayıflamaya yüz tuttuğunu ve bize sadece sağanak getireceğini yazmıştı. Hava şimdiden değişken ve rutubetli, göğün soluk olması gereken yerleri lacivertti.

Michael'a yetişmek için koşmak zorunda kalıyordum. "Biraz yavaşlayabilir miydin?" dedim.

"Özür dilerim" deyip hızını üçte bir oranında kıstı.

Stop'n'Go iki blok ileride, köşebaşıdaydı. Sokak karanlıksa da, ilerde ışıklarını görebiliyordum. Geçtiğimiz üç dört evden birinde kapı önündeki ışıklar yakılmıştı. Düşük voltajlı ampuller kapının önündeki yolu belirliyordu. Serin akşam havasında hâlâ yemek kokuları vardı: fırında patates ve üzeri soslu köfte, fırında kızarmış tavuk, domuz pirzolası. Ben akşam yemeğimi yemiştim ama hâlâ açtım. "Babanın buraya doğru geliyor olabileceğini biliyorsun."

"Annem söyledi."

"Eğer gelirse ne yapacağını biliyor musun?"

"Konuşacağız herhalde. Neden? Ne yapmam gerekiyor ki?"

"Kendisi için çıkarılmış bir tutuklama emri var"

"Hah, babamı ihbar mı edeyim yani? Adamı yıllardır görmemişsin ve ilk işin polis çağırmak olsun."

"Kulağa kötü geliyor; değil mi?"

"Kulağa kötü gelmek değil. Kötü bir şey zaten."

"Onu hatırlıyor musun?"

Michael omuzlarından birini kaldırdı. "Gittiğinde on yedi yaşındaydım. Annemin çok ağladığını ve iki gün okula gitmediğimizi biliyorum. Gerisini düşünmemeye çalışırım. Ama şunu söyleyebilirim: 'Babam kendini öldürmüş, ama ne büyük şey' derdim kendi kendime. Sonra oğlum doğdu ve davranışım tümünden değişti. O küçük yavruyu bırakamam. Bunu ona yapamam ve şimdi de 'Babam bunu bana nasıl yaptı' diye düşünmeye başladım. Ne adilik ama, bilmem anlatabiliyor muyum? Ben ve Brian. Yemin ederim ki ikimiz de çok iyi çocuklardık."

"Brian yıkılmış sanırım."

"Doğru. Brian hep hiç önemli değilmiş gibi davranırdı ama bunun onu çok etkilediğini biliyordum."

"Kardeşin on iki yaşında mıydı?"

"Evet. Ben lisedeydim, o da altıncı sınıftaydı. Çocuklar o yaşta çok kalpsiz oluyolar"

"Çocuklar her yaşta kalpsizdirler Annen Brian'ın başının o zaman betaya girmeye başladığını anlattı."

"Öyle oldu sanırım."

"Neler yapardı?"

"Bilmem, ufak tefek şeyler işte... okuldan kaçmak, sprey boyayla duvarlara yazı yazmak, kavgalar. Ama aslında bunlarda kötü bir şey yoktu. Doğru olduğunu söylüyor değilim ama herkes piyeyi deve yaptı. Sanki büyük bir suç işlemiş gibi ve o daha bir çocuktur. O yaşta pek çok oğlanın başı dertten kurtulmaz, bilmem anlatabildim mi? Ama o yakalandı. Tek fark bu işte. Onun yaşındayken ben de aynı şeyleri yapardım ve kimse bana 'çocuk suçlu' dememişti. Ve bana 'yardım çağırısı' palavralarını atmaya kalkmayın."

"Ben ağzımı bile açmadım, yalnızca dinliyorum."

"Her neyse, ona acıyorum aslında. İnsanlar bir kere kötü olduğunu düşündüler mi kötü olmaktan başka çaren yoktur, iyi olmaktan çok daha eğlencelidir"

"Brian'ın olduğu yerde pek eğlendiğini sanmıyorum."

"Orasını pek bilemiyorum. Brian, Guavera adında birinden söz etmişti. Gerçekten berbat biri. Bir ara aynı ekipteymişler, Brian herifin hep gardiyanlarla başını belaya sokmaya çalıştığını anlatmıştı. Kaçmak için onu kandıran da oymuş."

"Biri dün öldüğünü söyledi."

"İyi olmuş."

"Brian geri getirildikten sonra onunla konuştuğun anlaşılıyor. Annen de ziyarete gitmiş, ben de gittim."

"Yalnızca telefonda konuştuk, o yüzden fazla bir şey söyleyemedi. Kendi ağzından duyana kadar hiçbir şeye inanmamamı söyledi. Çılgına dönmüş. Yargıç kaçmak, hırsızlık, oto hırsızlığı ve cinayetle suçluyormuş kendisini. İnanabiliyor musunuz? Cezaevinden kaçmak bile onun fikri değildi."

"Neden kaçmış öyleyse?"

"Kendisini ölümle tehdit etmişler. Eğer birlikte kaçmazsa ırzına geçip öldüreceklermiş. Tıpkı rehine gibi."

"Bunu bilmiyordum" dedim. Michael kardeşini öyle bir savunuyordu ki, sesimdeki kuşkuyu sezemedi.

"Gerçek bu. Brian yemin ediyor. Yoldaki kadını Julio Rodriguez'in öldürdüğünü söyledi. Brian kimseyi öldürmedi. Heriflerin böyle bir şey yapacakları aklına bile gelmemiş. Taammüden cinayetmiş. Hah!"

"Michael, o kadın bir suç işlenirken öldürüldü. Bu da birinci dereceden cinayettir Kardeşin tabancaya el sürmemiş olsa bile suç ortağı sayılır"

"Ama bu onun suçlu olduğu anlamına gelmez ki! O yalnızca kaçmaya çalışıyordu."

Bir tartışmaya girmemek için kendimi güç tuttum. Sinirlendiğini görüyordum ve benimle işbirliğine yanaşmasını istiyorsam fazla zorlamamalıydım. "Bunu avukatı halletmeye çalışacak artık" dedim. Sonra konuşmaya daha tarafsız bir bölgeye çekmeye çalıştım. "Ya sen? Sen ne iş yaparsın?"

"Ben inşaat işinde çalışıyorum ve iyi para kazanıyorum. Annem koleje gitmemi istiyor, ben bunu anlamsız buluyorum, Brendan bu kadar küçükken Juliet'in işe girmesini istemiyorum. Zaten ne iş

yapabilir ki? Liseyi bitirdi ama asgari ücretten fazlası kazanacağı bütün para da bebek bakıcısına gittikten sonra bir anlamı yok."

Fluoresan ışıklarla parıl parıl olan köşebaşındaki markete Michael, rafların arasında dolaşıp istenenleri alırken, ben de dergi rafında durup en son kadın dergilerini gözden geçirdim. Kapaklarda sıralanan yazı başlıklarına bakılırsa hepimiz kilo vermek, seks ve ucuz ev dekorasyonu ile ilgileniyorduk. Bir Home and Hearth dergisinde "Yirmi Beş Dolar ya da daha Azıyla yapılacak Yirmi Beş Şey" yazısını gördüm. Önerilen işlerden biri eski çarşaplardan madeni portatif iskemlelere kuşaklı elbiseler yapmaktı.

Başımı kaldırıncı Michael'ın kasanın önünde olduğunu gördüm. Aldıkları paketlendiğine göre parasını ödemiş olmalıydı. Nasıl olduğunu bilemeyeceğim ama birden birinin daha onu gözetlemekte olduğunu hissettim. Normal bir tavırla dönüp çevreme bakındım. Solumda bir kıpırtı görür gibi oldum. Girişin karşısındaki duvara yaslı duran buzdolaplarının camlarına akseden bir gölge. Görmek için döndüm ama yüz kaybolmuştu.

Kapıya gidip soğuk gece havasına çıktım. Park yerinde kimse yoktu. Sokakta trafik de yoktu. Ne bir yaya ne de bir köpek. Ama duygu kaybolmamıştı, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Michael'ın da, benim de herhangi bir kimsenin dikkatini çekmemiz akla yatkın bir şey değildi. Eğer karşımızdaki Wendell ya da Renata değilse. Rüzgâr hızlanıyor, sokağı hafif bir sisle dolduruyordu.

"Ne oldu?"

Dönüp bakınca Michael'ın kucağında paketlerle kapıda durduğunu gördüm. "Kapıdan birinin sana baktığını sandım."

Başını salladı. "Ben kimseyi görmedim."

"Belki de hayal ettim ama böyle şeyler başıma pek sık gelmez." Ürperdiğimi hissediyordum.

"Babam mı diyorsun yani?"

"Seninle ilgilenecek başka birini tanımıyorum."

Başını bir hayvan gibi kaldırdı. "Çalışan bir araba motoru sesi duyuyorum."

"Sahi mi?" Ben de dikkatle dinledim ama ağaçlar arasındaki rüzgârın hışırtısından başka bir şey duymadım. "Ses nereden geliyor?"

Başını salladı. "Şimdi kesildi. Şuradandı sanırım."

Gösterdiği karanlık tarafa baktım ama herhangi bir hayat belirtisi göremedim. Epey seyrek olan sokak lambaların solgun ışığı aralarındaki derin gölgeliği daha da koyulaştırıyordu. Ağaçların tepesinden dolaşan rüzgâr deniz dalgaları gibiydi. Hışırtı gizli ve çekingen bir şey iletliyordu sanki. Üst yapraklara vuran yağmur duyuyordum. Yine de uzaktan bir ayak sesi duyar gibi oldum, biri karanlığa doğru kararlı adımlarla ilerliyordu. Geri döndüm. Michael yüzümü görünce gülümsemesi hafifçe soldu. "Gerçekten korkmuşsun sen."

"Gözetlenmek fikrinden nefret ederim."

Arkamızda market tezgâhtarının bize bakmakta olduğunu gördüm. Davranışımıza şaşırmış olmalıydı. Michael'a baktım. "Her neyse, gidelim artık. Juliet neden bu kadar kaldığımızı merak edecektir"

Hızlı adımlarla yürümeye başladık. Bu defa Michael'ı yavaşlatmak için bir girişimde bulunmadım. Zaman zaman arkama bakıyordum ama sokak hep boş görünüyordu. Benim deneyimlerime göre karanlığa doğru yürümek karanlıktan uzaklaşmaktan daha kolaydı. Sokak kapısı arkamızdan kapanana kadar da rahatlamadım. Derin bir soluk koyverdim. Michael paketleriyle mutfağa doğru yürümüşü ama kapıda durup arkasına döndü. "Hey, sağ salım geldik işte."

Mutfaktan elinde Pampers kutusu ve sigara kartonu olduğu halde çıkıp yatak odasına gitti. Ben de arkasından, "Baban seni ararsa bana haber verirsen çok sevinirim. Sana kartımı vereceğim, istediğin saatte arayabilirsin."

"Olur"

"Juliet'i de uyarsan iyi olur"

"Peki."

Ben çantamda bir kartvizit ararken durup bekledi. Kaldırdığım dizimi masa olarak kullanıp kartın arkasına telefon numaramı yazdım. Kartı aldı, ilgisizce bakıp ceketinin cebine soktu. "Teşekkür ederim."

Sesinden beni aramaya niyeti olmadığını anladım. Wendell kendisini ararsa herhalde memnun olurdu.

Televizyonda beyzbol maçının sürdüğü yatak odasına girdik. Juliet bebekle banyoya gitmişti ama kapalı kapının ardından sesleri geliyordu. Michael'ın dikkati yine ekrana yönelmişti. Yere oturmuş, sırtını yatağa dayamış, sağ elindeki Wendell'ın yüzüğünü çeviriyordu. Pampers kutusunu alıp banyo kapısını tıklattım.

Juliet başını uzattı. "Aldınız demek. Teşekkür ederim. Banyosuna yardım etmek ister misiniz? O kadar pislenmişti ki yıkamaya karar verdim."

"Ben gideyim" dedim. "Yağmur her an başlayacak gibi."

"Sahi mi? Yağmur mu yağacak?"

"Talihimiz varsa."

Duraksadığını görebiliyordum. "Size bir şey sorabilir miyim? Michael'ın babası dönerse bebeği görmek ister mi acaba? Brendan tek torunu ve bir daha buna fırsat bulamayabilir"

"Hiç şaşmam. Yerinde olsam dikkatli olurum."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Banyo kapısını kapadığımda Brendan yıkanma bezini kemiriyordu.

16

Otoyola çıktığımda damlalar ön camımı süslemeye başlamıştı. Evimden yarım blok ilerde bir park yeri bulduğumdaysa sağanak yağıyordu. Arabayı kilitledim, kaldırımda biriken sulara basmamaya çalışarak Henry'nin arka verandasına bakan kapıya doğru yürüdüm. Evinde ışıklar yanıyordu. Açık mutfak kapısından, yağmurun ve ıslak çimenlerin kokusuyla karışınca dayanılmaz olan zengin bir vanilya ve kakao kokusu yükseliyordu. Aniden çıkan bir rüzgâr ağaçları sallayınca yeniden bir de yaprak yağmuru başladı. Başımı eğerek Henry'ye doğru koştum.

Henry kocaman bir tepsideki keki paralel dilimler halinde kesiyordu. Ayakları çıplaktı, üzerinde beyaz şort ve parlak mavi bir tişört vardı. Onun gençlik resimlerini görmüştüm -elli altmış yaşlarındayken yani- ama seksenli yıllarında elde ettiği o yakışıklılığı tercih ederdim, ipek beyaz saçları ve mavi gözleriyle yıllar geçtikçe daha da yakışıklı olmayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu. Kapısını vurdum. Başını kaldırdı, beni görünce gözlerinin içi güldü. "Gerçekten çok çabuk geldin, Kinsey" dedi. "Telesekreterine daha şimdi mesaj bırakmıştım." İçeri girmem işaret etti.

İçeri girdim, ıslak ayakkabılarımı paspasa iyice sürttükte sonra çıkarıp kapının yanına bıraktım.

"Işığını görüp geldim. Perdido'daydım, daha eve girmedim. Bu yağmur da nereden çıktı böyle?"

"Jane Kasırgası'nın ucuymuş diyorlar. İki gün yağışlı geçecekmiş. Fincanları alırsan taze çay demledim."

Fincanlarla birlikte buzdolabından sütü de aldım. Henry bıçağını çalkalayıp kuruladı ve tepsi içindeki keki mutfak masasına taşıdı. Santa Teresa'da güneş batınca ısı hep sekiz on derece düşerdi ama bu gece fırtınanın etkisiyle tropikal bir sıcaklık vardı.

Evin içi de kuluçka makinesinden farksızdı, Henry siyah ispatlı eski vantilatörünü çıkararak yere koydu, o da kendi fırtınasını yaratarak odayı taramaya başladı.

Kek tepsiyi aramızda olduğu halde masaya karşılıklı oturduk. Kekin üstü açık kahverengiydi ve kurumuş tütün yaprağı kadar ince görünüyordu. Henry'nin bıçağı zigzaglı bir çizgi bırakmış, kekin bir parçası kabuğun kenarından yükselmişti. Sert yüzeyin hemen altı toprak kadar kara ve nemliydi, içinde çakıltaşları kadar iri cevizler ve küçük çikolata parçaları vardı. Henry ispatulasıyla bir parça çıkartıp bana uzattı. Bu kibarlık gösterisinden sonra ikimiz de tepside yemeğe başladık. Birer fincan çay doldurup benimkine süt kattım. Kek parçasını ikiye, sonra dörde böldüm. Bu benim kalorileri kısıma yöntemimdi. Ağzım sıcacık çikolatayla dolunca yüksek sesle inlediysem de Henry bunun üzerinde durmayacak kadar kibardı. "Garip bir keşifte bulundum bugün" dedim.

"Buralarda bir ailem olması mümkün."

"Ne ailesi?"

Omuzlarımı silktim. "Aynı soyadını taşıyan, birbirleriyle akraba olduğunu iddia eden insanlar, kan bağları falan işte."

Mavi gözleri merakla yüzüme çevrildi. "Sahi mi? Vay canına. Nasıl insanlar peki?"

"Bilmem. Henüz görmedim."

"Ben gördüğün sanmıştım. Peki, varlıklarını nereden öğrendin?"

"Dün Perdido'da kapı kapı dolaşıyordum. Bir kadın bana yüzümün yabancı gelmediğini söyleyip adımları sordu. Sonra Lompoc'taki Burton Kinsey'lerinin akrabası olup olmadığını sordu. Hayır dedim ama ardından gidip anababamın nikâh kayıtlarına baktım. Annemin babası Burton

Kinsey'miş. Beynimin gerisinde bunu biliyordum sanırım ama o anda aklıma getirmek istememiştim. Garip, değil mi?"

"Ne yapacaksın şimdi?"

"Henüz bilemiyorum. Düşüneceğim. Bir pantolon kutusu gibi."

"Pandora'nın kutusu."

"Çok doğru. Baş belası."

"Diğer yandan, olmayabilir de."

Yüzümü buruşturdum. "Bu fırsatı kullanmak istemiyorum. Benim hiç ailem olmadı. Şimdi bir aileyle ne yaparım ki?"

Henry kendi kendine gülümsedi. "Ne yapacağını sanıyorsun?"

"Bilemiyorum. Bence baş belası olur. William'a bak. Seni çıldırtıyor"

"Ama onu severim. Zaten işin aslı da bu değil mi?"

"Öyle midir?"

"Eh, anlaşılan sen aklına yatanı yapacaksın, ancak akrabalar için söylenecek çok şey vardır" Bir süre sustum. Kekin Utah eyaletine benzeyen parçasını yedim. "İşi oluruna bırakacağım. Bir kere ilişki kurmaya kalkarsam bir daha kurtulamam."

"Onlar hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Hayır."

Henry güldü. "En azından olasılıklar konusunda heyecanlısın."

Huzursuzca gülümsedim ben de. "Daha bugün öğrendim. ayrıca kesin olarak bildiğim tek kişi anneannem Cornelia Kinsey'dir Büyükbabamın öldüğünü sanıyorum."

"Anneannen dul demek. Bu ilginç işte. Onun benim aradığım mükemmel kadın olmayacağını nasıl bilebilirsin?"

"Bak bu fikir hiç de fena değil."

"Haydi haydi, seni tasalandıran nedir, onu söyle?"

"Tasalandığımı da kim söyledi?"

"Öyleyse neden ilişki kurmuyorsun?"

"Ya nefret edilecek bencil biriye?"

"Ya akıllı ve zarıfse?"

"Tamam. Eğer o kadar... neden yirmi dokuz yıldır beni aramadı?"

"Belki de meşguldü."

Konuşmanın duraklamaları ilerlediğini görüyordum. Birbirimizi bu duraklamaları bir kenara atacak kadar iyi tanırdık. Yine de zekâ derecemizin hızla düşmekte olduğunu hissediyordum. "Ayrıca bunu nasıl yaparım ki? Ne yapmam gerekir?"

"Ona telefon et. Merhaba de. Kendini tanıt"

Oturduğum yerde büzüldüğümü hissediyordum. "Bunu yapmayacağım. Olduğu gibi bırakacağım."

"Bırak öyleyse." Henry hafifçe omuz silkti.

"Öyle yapacağım. Hem bak, annemle babamın ölümünden bu yana ne kadar zaman geçti. Şimdi ilişki kurmaya kalkışmak çok garip olurdu."

"Bunu az önce de söyledin."

"Ama gerçek bu!"

"Öyleyse ilişki kurma. Yerden göğe kadar haklısın."

"Kurmayacağım" dedim sinirli bir sesle. Her söylediğimi onaylamasını gayet sinir bozucu buluyordum. Beni aksini yapmam için ikna etmeye çalışabilirdi. Bir eylem planı önerebilirdi. Bunu yapacağı yerde benim ona söylediklerimi o bana söylüyordu. Ben söyledikimde her şey o kadar mantıklı geliyordu ki. Ama onun bana tekrarladıkları iddiacı ve inatçıydı.

Konu William ve Rosie'ye döndü. Yeni bir şey yoktu. Spor ve politika bir tek cümleyle geçiştirildi. Ben de az sonra keyfim kaçmış olarak evime gittim. Henry iyi adamdı, hoş adamdı ama sanki aramızda müthiş bir tartışma geçmiş gibiydi. O gece pek de iyi uyuyamadım.

Sabah beş elli dokuzda yağmur hâlâ sürdüğü için koşmaktan vazgeçtim. Soğuk algınlığı belirtileri geçmişti ama bu sağanak altında koşmak akıllı bir davranış olarak görünmüyordu. Daha bir hafta önce Meksika'da, havuzun yanında vücuduma doğal olmayan maddeler sürerek yattığıma inanmak çok güçtü. Yatakta oyalanarak çatı penceresine baktım. Bulutlar eski galvaniz boruların rengini almıştı ve gün insanı ciddi bir kitap okumaya çağırıyordu. Kolumu uzatıp şimdi açık

şeftaliye dönüşmüş olan kolumdaki yapay güneş yanığına baktım. Çıplak bacağını kaldırıncaya bileğimin çevresindeki izleri ilk kez gördüm. Tıraş olma zamanı gelmişti. Sanki dizboyu çoraplar giymeye başlamışım gibiydi. Sonunda kendimi araştırmaktan bıkararak kalktım. Duş yaptım, bacaklarımı tıraş ettim, Harris Brown'la yemek yiyeceğim için temiz bir blucinle pamuklu bir kazak giydim. Sonra kahvaltıya inip doğanın antidepresanları olan yağları ve karbonhidratları bol bol yedim. Ida Ruth geç geleceğini, onun park yerini kullanabileceğini söylemişti. Saat tam dokuzda büroya girdim.

Alison telefonda konuşuyordu. Bir mesajı olduğunu bildirmek için trafik polisi gibi el kaldırdı. Konuşmasına ara vermesini bekledim. "Tamam, acele yok" dedi ve karşı taraftaki kişi herhalde bir şeyle meşgul olduğu sırada ağızlığı eliyle kapattı. "Odana birini soktum. umarım kızmazsın. Telefonlarını not alırım."

"Neden ki?"

Ama Alison yine telefona döndü. Ben de omuzlarımı silkerek koridordan kapısı açık olan odama yürüdüm. Sırtı bana dönük bir kadın pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu.

Masama geçip çantamı koltuğuma bıraktım. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın dönüp bana ünlü kişilere yöneltilen bir merakla baktı. Ben de ona aynı şekilde baktığımı farkettim. Kızkardeş olacak kadar birbirimize benziyorduk. Yüzü bir rüyadaki yüzler kadar tanıdık, aşınaydı ama çok yakından tetkike de gelmiyordu sanki. Yüz hatlarımız benzer değildi aslında. O bana benzemiyordu da, başkalarının beni nasıl gördüklerini sandığım kişiye benziyordu. Daha dikkatle bakınca benzerlik büsbütün kayboldu. Birbirimize benzemeyen yanlarımızın daha çok olduğunu farkettim o kısacık an içinde. Ben bir altmış beş boyundaydım, o bir elli beşti. Zengin yiyecekler yiyip idman yapmadığını belirten bir topluluktaydı. Ben yıllardır koşardım ve kimi zaman koştuğum o millerin vücudumun temel yapısını değiştirdiğini hissederdim. O iri göğüslüydü, kalçaları da daha genişti. Aynı zamanda çok daha bakımlıydı. İyi bir kuaföre gitmiş olsaydım makyaj yapmasını öğrenip zevkle giyinseydim ona benzeyebilirdim. Üzerindeki giysiler krem rengi yıkanır ipekli kumaştandı: Uzun bir etek, ona uyan hırka biçimli bir ceket, altında mercan rengi kısa bir bluz. Modanın tilsimiyle tombulluğunun bir kısmı kaybolmuştu, insanın gözü giysilerinin o uzun çizgileriyle aldanıyordu.

Kadın gülümseyerek elini uzattı. "Merhaba, Kinsey. Seninle tanıştığıma çok sevindim. Ben kuzenin Liza'yım."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum. "Buralarda akrabalarım olabileceğini ben daha dün öğrendim."

"Biz de dün öğrendik. Dün gece Lena Irwin, kızkardeşim Pam'a telefon etti ve hemen bir araya geldik Lena senin akrabamız olduğundan emindi. Her iki kızkardeşim de seni bir an önce görmek için gelmek istediler ama bunun senin aklını iyice karıştıracasına karar verdik sonra. ayrıca Tasha'nın San Francisco'ysa dönmesi gerekiyordu, Pam ise her an doğuracak kadar hamile." Bir anda üç kız kuzen. Bu kadarı da fazlaydı. Konuyu değiştirdim. "Lena'yı nereden tanıyorsunuz?" Liza'nın eliyle boşver dercesine yaptığı hareketi ben yüzlerce kere yapmıştım. "Ailesi Lompoc'ta oturur. Seninle tanıştığını söylediği anda buraya gelmemiz gerektiğini anlamıştık. Grand'a bir şey söylemedik ama onun da seninle tanışmak isteyeceğini biliyorum."

"Grand mı?"

"Kusura bakma, anneannemiz Cornelia. Kızlık LeGrand'dı ve biz de ona öyle demeye alıştık. Ona herkes Grand der zaten. Çocukluktan beri takma adı olmuş:"

"Benim hakkımda neler biliyor?"

"Fazla bir şey değil. Adını biliyorduk elbette ama nerede olduğunu bilmiyorduk. Skandal o kadar saçma bir şeydi ki. Yani olduğu zaman değil. Duyduğum kadarıyla kızkardeşleri birbirlerinden parçalarcasına kopartmış. Sana engel olmuyorum ya? Bunu daha önce sormalıydım."

"Yok canım." Saate baktım. Öğle yemeği randevuma daha üç saat vardı. "Alison telefonlarımı bağlamayacağını söylemişti ama ben bu kadar önemli ne olacağını düşünememiştim doğrusu. Bana kızkardeşlerden söz et."

"Beş kızkardeşmişler. Bir de oğlan varmış ama o bebekken ölmüş. Grand ile Rita Teyze arasındaki kavgayla birbirlerinden tümüyle kopmuşlar Bu hikâyeyi gerçekten bilmiyor musun?"

"Hiç duymadım" dedim. "Ve şu anda senin gerçekten doğru kişiyi bulup bulmadığını merak ediyorum."

"Bulmasına buldum" dedi. "Annen Kinsey'di. Rita Cynthia, değil mi? Kızkardeşi Virginia'ydı. Biz ona Gin Teyze ya da Gin Gin derdik"

"Ben de." Oysa ben bu adı benim uydurduğumu sanırdım.

"O ikisiyle Grand arasındaki kopukluktan dolayı onu pek iyi tanımazdım" diye devam etti Liza.

"Grand bu yıl seksen sekizine girecek ve aklı başında. Gözleri hemen hemen kör ve sağlığı çok iyi değil ama yaşına göre iyi sayılır. Rita ile Grand'ın bir daha konuştuklarını sanmıyorum ama Gin Teyze ara sıra gelirdi ve böylece bütün kızkardeşler bir araya gelirlerdi. En büyük korkuları Grand'ın bunu duyacağı idi ama duyduğunu sanmıyorum. Her neyse bizim annemizin adı Susanna ve ailenin en küçüğü de oydu. Oturabilir miyim?"

"Özür dilerim. Lütfen. Kahve içer misin?"

"Teşekkür ederim, istemem. Gelip de senin üstüne bunca şeyi yüklediğim için üzgünüm aslında. Ne diyordum. Ha, evet. Senin annen en büyükleri, benimki de en küçükleriymiş. Halen yalnızca ikisi hayatta: benim annem Susanna... ki, elli sekiz yaşındadır. Ve onun bir büyüğü olan altmış bir yaşındaki Maura. Sarah beş yıl kadar önce öldü. Tanrım, bütün bunları böyle bir ağızda söylediğim için gerçekten çok üzuldüm. Senin bunları bildiğini anıyorduk."

"Ya Burton... Büyükbaba Kinsey yani?"

"O da öldü. Geçen yıl, ama uzun yıllardır hastaydı tabii." Bunu sanki adamın hastalığını bilmem gerekirmiş gibi söylemişti.

Üstünde durmadım. Genel tabloyu kavramakta bu kadar güçlük çekerken, ince noktalar üzerinde durmak istemiyordum. "Kaç kuzen var?"

"Biz üç kişiyiz, Maura'nın iki kızı var, Delia ve Eleanor. Sarah'ın dört kızı vardı."

"Hepiniz Lompoc'ta mısınız?"

"Hayır: Sarah'ın dört kızından üçü Doğu Kıyısında. Biri evli, ikisi kolejde, ötekinin ne yaptığını bilmiyorum. Ailenin kara koyunudur o. Maura'nın iki çocuğu da Lompoc'ta. Doğrusunu istersen Maura ile annem birbirlerine yakın oturuyorlar Grand'ın büyük planının bir parçası olarak." Güldüğü zaman dişlerimizin eş olduğunu gördüm, çok beyaz ve dört köşe. "Bunu küçük dozlar halinde vermeliyiz, yoksa şoktan öleceksin."

"Şu anda buna çok yakınım."

Yine güldü. Bu kadında sinirime dokunan bir şey vardı. O çok eğleniyordu, bense hiç. Ben verdiği bilgileri hazmetmeye, önemiyle başa çıkmaya, kibar olmaya çalışıyor, gerekli sesleri çıkarıyordum. Ama kendimi aptal gibi hissediyordum ve doğrusunu söylemek gerekirse onun bu kıpır kıpır ve biraz da kendini beğenmiş tavrı bana pek de yardımcı olmuyordu. Koltuğumda kıpırdanarak sınıfta bir öğrenci gibi el kaldırdım. "Senden durup da başa dönmeni rica edebilir miyim?"

"Özür dilerim. Kafan iyice karışmış olmalı. Bu işi Tasha'nın yapması daha iyi olurdu. Uçak biletini iptal etmeliydi. Ben yüzüme gözüme bulaştıracağımı biliyordum ama başka seçenek de yoktu. Rita Cynthia'nın kocaya kaçtığını biliyor olmalısın. Hiç olmazsa onu söylemişlerdir artık." Bunu sanki dünya yuvraklıdır dermiş gibi söylemişti.

Yine başımı sallarken kendimi bir araba camına konmuş sinek gibi hissettim. "Trafik kazasında anababam öldüğünde ben beş yaşındaydım. Ondan sonra Gin Teyze beni büyüttü ama aile tarihçesinden asla söz etmedi. Benim bu konuda tam bir cahil olduğuma hükmederek başlayabilirsin."

"Acaba ben hepsini hatırlayacak mıyım bakalım. Ben aklıma geldiği gibi anlatacağım, anlamadığın bir şey olursa sözümü kesmekten kaçınma. Büyükbabamız Kinsey'in çok parası vardı, Ailesinin diatomit madeni vardı. Diatomitin ne olduğunu bilir misin?"

"Bir tür filtre ortamı, değil mi?"

"Evet. Lompoc'taki diatomit rezervleri dünyanın en büyük ve en saf rezervidir. Kinsey'ler uzun yıllardır bu şirketin sahipleriydi. Anneannem pek fazla sözünü etmezse de, o da zengin bir ailenin kızı olmalıydı. Kızlık soyadı LeGrand'dı. Kendimi bildim bileli herkes ona Grand der. Bunu zaten söylemiştim. Her neyse, büyükbabamla anneannemin altı çocukları oldu. Önce, daha sonra erken yaşta ölen oğlan ve ardından beş kız. En büyükleri Rita Cynthia'ydı. Birbirlerine çok benzedikleri için olacak Grand'ın en sevdiği oydu. Onun çok şımartıldığını tahmin ediyorum, en azından öyle söylerler. Grand'ın beklentilerine uymayı reddetmişti. Bu nedenle Rita Teyze bu ailenin efsanesi oldu. Kurtuluşun koruyucu azizi. Bizler; yani bütün kız ve erkek yeğenler, onu bağımsızlık ruhunun sembolü olarak kabul ettik. Annelerimizin olmak istedikleri özgür kişi. Rita Cynthia, Grand'la alay ederdi ki. bu o günlerde çok büyük bir olaydı. Grand bütün kızlarını kibarlık robotları olarak yetiştirmişti. Beni yanlış anlama sakın. Çok cömert olabilirdi ama her şeyin bir bedeli vardı. Sana koleje gitmen için para verirdi ama ya olduğun yerde kalacaktın ya da onun söylediği yere

gidebilirdin. Ev konusu da öyleydi. Sana evin avansını verir hatta kefil olarak da imzalardı, ama alacağın ev onunkine çok yakın olmalıydı. Rita Teyze çekip gittiğinde kalbi kırılmıştı."

"Ne olduğunu hâlâ anlamadım."

"Tamam. Peki, canalıcı noktaya geleyim. Rita 1935'te sosyeteye tanıtıldı. Beş temmuz..."

"Annem sosyeteye mi tanıtıldı? Yani böyle bir şey oldu ve sen de bunun tarihini söyleyebiliyorsun, ha? Müthiş bir belleğin olmalı."

"Hayır hayır; bu hikâyenin bir parçasıdır. Bunu ailede herkes bilir. Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı gibi. Grand on iki tane gümüş peçete tutacağı yaptırttı ve üzerine Rita'nın adını ve sosyeteye takdim tarihini yazdırdı. Bunu bir gelenek haline dönüştürüp bütün kızlarına uygulayacaktı. Ama öyle olmadı. Bu büyük partiyi verip Rita'yı sosyetenin bütün kaymak tabakasının bekarlarıyla tanıştırmak amacındaydı."

"Lompoc'tan mı?"

"Ne münasebet. Her yerden geleceklerdi. Marin County, Walnut Creek, San Francisco, Atherton, Los Angeles... aklına neresi gelirse. Grand Rita'nın 'iyi' bir evlilik yapmasını istiyordu. Oysa Rita partide servis yapan babana âşık oldu."

"Garson muydu?"

"Evet. Bir arkadaşı ikram servisinde çalışıyordu ve kendisinden yardım etmesini istemişti. Rita Teyze, Randy Millhone'la gizlice görüşmeye başladı. Bu iş ekonomik bunalımın tam ortasında oluyordu ve babanın gerçek işi Santa Teresa postanesindeydi. Aslında garson falan değildi."

"Şükürler olsun" dedim ama Liza sesimdeki alayı farkedemedi. "Postanede ne yapıyordu?"

"Postacıydı. Anneannem için yoksul bir beyazdan başka bir şey değildi... Rita için çok yaşlıydı ve aşağı sınıftandı. Buluştuklarını öğrenince çılgına döndü ama elinden bir şey gelmezdi. Rita on sekiz yaşındaydı ve çok inatçıydı. Grand'ın itirazları arttıkça daha çok direnmeye başladı. Kasım ayında da evden kaçıp kimseye bir şey söylemeden babanla evlendi."

"Virginia'ya söyledi ama."

"Söyledi mi?"

"Evet. Gin Teyze nikâh şahitlerinden biriydi."

"Bunu bilmiyordum, ama mantıksız değil. Grand durumu öğrenince Rita'yı mirasından çıkardı, gümüş peçetelikleri bile almasına izin vermedi."

"Ölümünden beter bir kader desene."

"Eh, o zaman öyle görünmüş olmalı. Anneannem diğerlerini ne yaptı bilmiyorum ama aile toplantılarında hepimizin elde etmek için yarıştığı bir tane vardı. Grand'da çeşitli peçeteliklerden büyük bir koleksiyon vardı. Hepsi gümüş, üzerlerinde değişik monogramlar falan. Yemekten önce bir yaramazlık ya da itaatsizlik falan yapmışsan, seni Rita Cynthia peçeteliğini kullanmaya zorlardı. Bunu kötü bir şey olarak yapardı. O kişiyle alay etmek için falan. Ama sonunda biz onu kullanmak için yarışır olduk. O peçeteliğin verilmesi bizim için büyük başarı sayılırdı. Rita Cynthia aileden kaçabilen tek kişiydi ve onu gözümüzde büyüttük. Bu yüzden gizlice bir araya gelir ve Rita Cynthia'yı almak için bir mücadele verirdik. Kim en büyük yaramazlığı yaparsa Grand bir cadı gibi tepesine biner ve Rita Cynthia peçeteliğini kullandırır. Onca bu ayıpların en büyüğüydü ama biz çok sevinirdik."

"Peki size itiraz eden olmaz mıydı?"

"Grand bilmezdi. O sıralarda artık gözleri iyi görmüyordu, biz de çok dikkatli davranırdık. Oyunun en iyi yanı da buydu. Annelerimizin bile fark ettiklerini sanmıyorum. Olayı öğrenmişlerse bile herhalde gizlice bizi takdir etmişlerdir Rita hepsinin gözdesiydi, onun hemen ardından da Virginia gelirdi. Rita Teyze'nin kaçmasının en kötü yanı da buydu işte. Sadece onu değil. Gin'i de kaybetmiştik." -

"Vay vay vay" dedim ama sesimi ben bile duyamamıştım. Sanki bir tokat yemiş gibiydim. Liza hikâyenin beni nasıl etkilediğini tahmin bile edemezdi. Annem onlar için gerçek bir insan bile değildi. Bir semboldü, bir kemik peşindeki yaramaz köpekler gibi mücadele edilecek bir şeydi.

"Neden Lompoc'a gidiyorlardı?" diye sordum.

Bu defa şaşıranın Liza olduğunu gözlerimden okuyordum.

Bir yabancıya tercüme eder gibi tane tane, "Annemle babam otomobille Lompoc'a giderken öldüler" dedim. "Aileyle kavgalıysalar neden oraya gidiyorlardı?"

"Bunu düşünmemiştim. Sanırım bu Gin Teyze'nin hazırladığı buluşma içindi."

Yüzüne çok dikkatle bakmış olmalıyım ki, birden yanakları pembeleşti. "En iyisi Tasha'nın dönüşünü beklemek" dedi. "İki haftada bir ziyarete gelir. bunları sana benden daha iyi anlatabilir" "Peki, o günden bu yana neden kimse benimle temas kurmadı?"

"Bunu denediklerine eminim. Yani bunu istediklerini biliyorum. Gin Teyze'yle telefonda sık sık konuştuklarından senin burada olduğunu biliyorlardı. Her neyse, olan oldu. Annem, Maura ve Walter Enişte'nin tanıştığımıza sevineceklerini biliyorum. Mutlaka gelmelisin."

Yüzüme garip bir şeyler olduğunu hissediyordum. "Gin Teyze öldüğünde hiçbiriniz buraya gelmediniz."

"Tanrım, şimdi kızdın işte. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bir randevum olduğunu hatırladım." Saat henüz dokuzu yirmi beş geçiyordu. "Bu konuşmayı başka bir gün tamamlarız artık."

Kadın birden çantasıyla ve elindeki haritayla meşgul olmaya başladı. "Ben gideyim o halde. Önce telefon etmem gerekirdi ama bunun hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştüm. Her şeyi berbat etmediğimi umarım. İyi misin?"

"Gayet iyiyim."

"Lütfen telefon et. Ya da ben telefon ederim, yine görüşürüz. Tasha benden büyüktür. Hikâyeyi daha iyi biliyor; sana daha çok şey anlatabilir. Herkes Rita Cynthia'yı çok severdi. Gerçek bu." Kendime geldiğimde kuzenim Liza gitmişti. Arkasından kapıyı kapayıp pencereye gittim. Arka taraftaki beyaz duvardan aşağı macenta bir yığın halinde bugenviller sarkıyordu. Kuramsal olarak kocaman bir aile kazanmıştım ki, yaşlı kadın dergilerine göre bu sevinilecek bir olaydı. Gerçekte ise birinin değer verdiğim her şeyi çaldığını hissediyordum.

Harry Brown'un seçtiği kafeterya, ortasında kocaman bir meşe ağacı olan birbirlerine bağlı odalardan bir labirentti. Ben yan tarafa park ederek T kapısından girdim. Bir koridorun iki yanına sıralar yerleştirilmiş, burası insanların masaların boşalmasını bekleyecekleri bir yer olarak düşünülmüştü. Ancak şimdi işler kesat olduğu için koridor, bir ucunda bir masa ve kenarlarında çiçek saksıları olan boş bir mekândı. İki yandaki pencerelerden lokantanın iki yanında yemek yiyen müşteriler görünüyordu.

Ben hostese adımı verip bekledim. Kadın altmış yaşlarında bir zenciydi ve gördüğü eğitimi boşa harcıyormuş gibi bir havası vardı. Bu kentte iş bulmak güç olduğundan, herhalde bu işe girdiğine şükrediyordu. Yanına yaklaşırken elinin mönüye gittiğini gördüm.

"Adım Kinsey Millhone. Harris Brown adında biriyle yemek randevum var ama önce tuvaletin yerini öğrenmek istiyorum. Ben gelmeden gelirse kendisini bir masaya oturtur musunuz?"

"Elbette. Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bulurum" dedim ama çok geçmeden ne kadar yanıldığımı anladım.

Elimde küçük bir harita olmalı ya da arkamdan ekmek kırıntısı dökmeliydim. Önce süpürge dolu bir odaya daldım, sonra da arka sokağa çıkıyordum. Geri dönüp de yeniden başlayınca duvarda bir ok gördüm: "Telefon. Tuvalet." Aman ne güzel. Üzerinde topuklu bir kadın ayakkabısı olan kapıyı buldum, işimi kısa zamanda tamamlayıp tekrar giriş kapısına gittim, Ben yaklaşırken hostes de yerine dönüyordu. Lokantanın girişe paralel kanadındaki yemek salonunu gösterdi. "Sağdan ikinci masa."

Pencereden bakarken Harris Brown'un ayağa kalkıp spor ceketini çıkardığını gördüm. Güdüsel bir hareketle bir adım gerileyerek büyükçe bir saksı bitkisinin arkasına saklandım. Hostese bakarak adamdan yana parmağımı salladım. "Harris Brown, o mu?"

"Kinsey Millhone'la buluşacağını söyledi."

Saksının ardından adama baktım. Hayır, yanılmamıştım Özellikle de salondaki tek erkek olduğu için. Emekli polis teğmeni Harris Brown bir haftadan kısa bir süre önce Viento Negro'daki otel balkonunda gördüğüm "sarhoş"tu. Bu ne demek oluyordu? Adamın dolandırıcılık olayı üzerinde çalıştığını biliyordum ama bu yıllar öncesindeydi. Wendell Jaffe'nin izini nasıl bulmuştu ve Meksika'da ne işi vardı? Daha da önemlisi, o da bana aynı şeyi sormayacak mıydı? Benim o fahişe oyunumu hatırlayacaktı; aslında bu pek utanılacak bir şey değilse de, bunu ona nasıl açıklayacaktım? Neler olup bittiğini anlayana kadar adamla konuşmak bana pek akıllıca bir davranış gibi gelmiyordu.

Hostes, yüzünde neşeli bir bakışla beni seyrediyordu. "Sizin için fazla mı yaşlı buldunuz? Bunu ben de söyleyebilirdim size."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Emniyette çalışırken sürekli buraya gelirdi. Her Pazar kiliseden sonra karısını ve çocuklarını getirirdi."

"Burada ne kadardır çalışıyorsunuz?"

"Yavrum, ben buranın sahibiyim. Kocam Samuel'le 1965'te satın aldık."

Kadın her ne kadar nedenini bilemeyecekse de yüzümün kızardığını hissettim.

Kadının yüzünde gamzeler belirdi. "Anlıyorum. Bu işi para sıkıntısı olduğu için kabul ettiğimi düşündün."

Aklımdan geçenlerin bu kadar kolay okunması karşısında utanarak gülümsedim. "Sizin bir iş bulduğunuza seviniyor olduğunuzu düşünmüştüm."

"Çok haklısın, gerçekten mutluyum, işler biraz hızlansa daha da mutlu olurum. Neyse ki içerde Bay Brown gibi eski dostlar var. Hoş, onu da eskisi kadar çok görmüyorum ya. Durum nedir? Biri tanımadığın bir adamla seni buluşturmaya falan mı çalışıyor?"

Bir anlığına şaşaladım. "Evli olduğunu söylemiştiniz."

"Eh, karısı ölene kadar evliydi. Ben de biri seninle onun arasını yapmaya çalışıyor ve sen de adamdan hoşlanmadın sanmıştım."

"Durum ondan biraz daha karışık aslında. Acaba bana bir iyilik yapabilir miydiniz? Ben şu dışardaki telefon kulübesine gidiyorum. Size telefon edip de onu çağırırsam bu telefona gelmesini sağlar mısınız?"

Kadın yüzüme baktı. "Onun duygularını incitmeyeceksiniz, değil mi?"

"Söz veriyorum. Bunun öyle özel flörtle falan ilgisi yok."

Kadın kalın kâğıda basılı bir mönü uzattı. "Telefon numarası üstte."

"Teşekkür ederim."

Lokantadan çıkıp köşedeki telefona gittim. Mönüyü kenara dayadım, cebimden bir çeyrek çıkarıp deliğe attım. İki çalıştan sonra kadın açtı.

"Alo" dedim. "Lokantanızda Harris Brown diye biri..."

"Çağırıyorum" diye sözümü kesti.

Bir süre sonra Brown telefona geldi. Sesi ilk konuştuğumda olduğu gibi sert ve sabırsızdı. Bu tavrı bir tahsildar için kusursuz olurdu doğrusu. "Evet?"

"Merhaba, Teğmen Brown. Ben Kinsey Millhone."

"Adım Harris'tir" dedi.

"Kusura bakma, Harris. Bu sabah evden çıkmadan sana erişebilirim sanmıştım ama yanılmışım. Beklenmedik bir şey çıktı, yemeğimizi başka bir güne ertelemek zorundayım. Seni hafta içinde arayabilir miyim?"

Tavrı birden düzeldi, ki önceden haber vermeden bir yemek randevusunu iptal etmeme bakılırsa bu gerçekten kaygı verici bir şeydi. "Önemi yok" dedi. "Vaktin olunca bir telefon et."

Kafamın içinde bir uyan zili çaldı ama ben konuşmayı sürdürdüm. "Teşekkür ederim. Çok özür dilerim, seni gerçekte rahatsız ettim."

"Hiç önemi yok, kaygılanmaya değmez. Ama bak ne diyeceğim, Wendell'in eski ortağıyla bir konuşmayı düşünüyordum. O bir şey bilebilir. Ona erişebildin mi?"

Az daha ağızımdan kaçıracaktım ama kendimi tuttum. Tamam, anlamıştım şimdi. Bu herif beni safdışı edip Wendell'a kendisi ulaşmaya çalışıyordu. Sesimi yükselttim, "Alo?" iki saniye bekledim.

"Alooo."

"Alo?" dedi. "Orada mısın? Alo?"

"Buradayım" diye bağırdı.

"Biraz yüksek sesle konuşabilir misin? Sesini alamıyorum. Bağlantı berbat. Bu telefonun da nesi var böyle? Beni duyabiliyor musun?"

"Çok iyi duyuyorum. Sen beni duyuyor musun?"

"Ne dedin?"

"Carl Eckert'i nerede bulacağımı biliyor muydun diye sordum, bugünlerdeki adresini bulamıyorum da."

Telefon kulübesinde küçük rafı yumrukladım. "Alloooo! Duyamıyorum! Alo?" Sonra canım sıkılmış gibi, "İlanet olsun!" diyerek telefonu kapattım.

Bağlantı kesilince telefonu bir daha kaldırdım ve gözlerimi lokanta kapısından ayırmadan, konuşuyormuşum gibi yaptım. Brown birkaç dakika sonra çıktı, park yerine gidip hurda bir Ford'a bindi. Onu izleyebildim ama ne yararı olurdu ki? Şu noktada ilginç bir yere gideceğini

sanmıyordum. Adamla bir daha bağlantı kurmak o kadar güç olmayacaktı. Özellikle bende elde etmek istediği bir bilgi varken.

Otomobilimin kapısını açarken hostesin camın ardından bakmakta olduğunu gördüm. Adama durumu anlatmasını önlemek için içeri gidip bir şeyler uydurmayı düşündüm. Ama diğer yandan olayı olduğundan fazla büyütmek istemiyordum. Brown herhalde oraya ancak birkaç ayda bir giderdi. Kadının unutmamasını istediğim bir olaya dikkatini neden çekecektim ki?

Ben de büroma döndüm, bir park yeri bulana kadar epey dolaştım. Herhangi bir gün park yeri arayarak ne kadar vakit kaybettiğimi hesaplamaya korkarım. Kimi zaman benim gibi araçlarını sokacak bir yer arayan Alison'la avukat yardımcısı Jim Hicket'i görürüm. Lonnie büyük bir dava kazanıp da bize özel bir park yeri tutsa ne iyi olurdu. Sonunda pes edip kütüphanenin yanındaki belediye garajına girdim. Şimdi de gözümü saatten ayırmamalı ve bedava olan ilk doksan dakika sona ermeden arabayı oradan çıkarmalıyım. Gereksiz yere saatine bir dolar park ücreti vermeye hiç niyetim yoktu doğrusu.

Hazır oralardayken markete girip öğle yemeği için bir iki şey aldım. Radyoda bir sürü meteorolojik deyimlerle dolu konuşma yapılmış, alçak ve yüksek basınçlardan ve yüzdelere söz edilmişti. Bundan da hava tahmini yapanın ne olacağı konusunda benden fazla bir şey anlamadığını farketmiştim. Adliye binasına gidip, üstü kapalı dış koridorun altında boş bir yer buldum. Gökyüzü kapalı, hava hafif serindi, dallardan hâlâ yağmur damlıyordu.

Beyaz saçlı bir kadın rehber bir grup turisti büyük kemerli taş kapıdan sokağa çıkarttı. "Aşk" günlerimizde Jonah'la burada yemek yedim. Şimdiyse birbirimizde ne bulduğumuzu merak ediyordum. Yemeğimi yedim, buruşturduğum ambalaj kâğıtlarıyla boş Pepsi kutusunu en yakın çöp kutusuna attım. Ve sanki randevulaşmışız gibi Jonah'ın ıslak çimenler üzerinden bana doğru yürüdüğünü gördüm. Pek mutlu olmayan bir adam için doğrusu iyi görünüyordu: Uzun boylu, ince yapılı, kulaklarının üzerindeki kumral saçlarında gümüş teller. Beni görmemişti. Başı yerde yürüyordu. Elinde bir kesekâğıdı vardı. İçimden kaçmak geliyorsa da, benim orada durduğumu görmesi ne kadar sürecek diye merak ederektten yerimden kıpırdamadığımı farkettim. Başını kaldırdı ve tanımadan yüzüme baktı. Garip bir huzursuzluk hissederek öylece bekledim. Üç metre yaklaşınca birden zınk diye duruverdi. Ayakkabılarına yapışmış olan ıslak çimenleri görüyordum.

"İnanmıyorum" dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Ya sen?"

Gülümsemesi hafifçe buruk ve biraz da safçaydı. "Bunu bir iki gün önce telefonda konuştuk sanırım."

"Eh, o kadarı olur. Burada ne işin var?"

Sanki şaşırılmış gibi elindeki kesekâğıdına baktı. "Camilla ile yemek için bulaşacaktık"

"Doğru ya, onun burada çalıştığını unutmuştum. Eh, senin yerin de yarım blok ilerde olduğuna göre en uygun yer burası."

"Sen hiç Camilla'yla tanışmadın, değil mi? Neden biraz daha kalmıyorsun? Mahkeme tatil olur olmaz gelecek."

"Teşekkür ederim ama yapacak bir iki işim var. Hem onun pek memnun olacağını sanmam. Belki başka bir zaman." Jonah, anla artık, diye düşündüm. Camilla'nın ona hep kızgın olmasına şaşmamak gerekirdi. Hangi kadın evliliklerindeki ayrılıklar sırasında kocasının yattığı kadınla tanışmak isterdi ki?

"Neyse, seni gördüğüme memnun oldum, iyi görünüyorsun" dedi.

"Jonah, sana bir şey soracağım. Belki de bana yardımcı olabilirsin."

Gidecekken durup bekledi. "Sor bakalım."

"Teğmen Brown hakkında ne biliyorsun?"

Konu onu şaşırtmış gibiydi. "Bir iki şey bilirim elbette. Senin öğrenmek istediğin neydi?"

"Sana CF'nin beni Meksika'da görülen Wendell Jaffe'y1 araştırmak için tuttuğunu söylemiştim, hatırladın mı?"

"Evet,"

"Harris Brown da oradaydı. Jaffe'ninkine bitişik odada."

"Emin misin?"

"Bana inan, Jonah. Bu yanılabileceğim bir konu değil. Oydu. Ona bu kadar yakındım." Elimi yüzümün önünde tutarak burun burna olduğumuzu gösterdim. Onu öptüğüm gerçeğini dile getirmemişim ama. O konu şimdi düşününce hâlâ beni ürpertecek kadar canlıydı.

"Eh, kendi hesabına bir araştırma yapıyor olabilir" dedi. "Bu olmayacak bir şey değil. Aradan çok yıl geçti ama esaslı bir av köpeği olarak ün salmıştı."

"Diğer bir deyişle ısrarcı" dedim.

"Evet. Bir kimsenin suç işlediğini çok uzaktan bile görse yakalanana kadar peşini bırakmaz."

"Emekli olsa bile teşkilatın bilgisayarını kullanabilir mi?"

"Teknik olarak kullanamaz herhalde ama istediği takdirde ona yardım edecek dostları vardır hâlâ. Neden sordun?"

"Sisteme girmeden Wendell'ı bulmasını aklım almıyor"

Jonah etkilenmemiş bir tavırla omzunu silkti., "Bizde böyle bir bilgi yok, yoksa adamı yakalardık. Herif hâlâ yaşıyorsa ona soracak çok şey var"

"Bu bilgiyi bir yerden almış olmalı."

"Brown, otuz beş kırk yıl detektiflik yapmıştır Bilgi toplamasını bilir Kendi kaynakları vardır Belki biri haber vermiştir"

"Ama bu onu neden ilgilendirsin ki? O kişi bu bilgiyi neden hâlâ teşkilatta çalışan birine vermesin?"

Jonah bana bakarken zihin çarklarının döndüğünü görebiliyordum. "Bunu araştırmadan söyleyemem. Aslında bence bu işi biraz fazla büyütüyorsun ama araştırabilirim."

"Kimseye belli etmeden."

"Kesinlikle" dedi.

Yavaş adımlarla geri geri yürümeye başladım. Sonra dönüp yoluma devam ettim. Tekrar Jonah'ın yörüngesine girmek istemiyordum. Zaten aramızdaki kimyayı gerçekten anlamış değildim, ilişkimiz şimdilik ölü görünüyorsa da, ilk başta kıvılcımı neyin ateşlediğini bilemiyordum. Belki de birbirimize yakın olmak her şeyi yeniden başlatırdı. Adam benim için iyi değildi ve uzakta kalmasını istiyordum. Arkama döndüğümde bana bakmakta olduğunu gördüm.

Saat ikiyi çeyrek geçe bürodayken telefon çaldı. "Kinsey? Ben Jonah."

"Çok hızlı davrandın."

"Bildirecek fazla bir şey yok da ondan. Kişisel ilişkisi çalışmasıyla içice geçtiği için o olaydan alındığı söyleniyor. Bütün emekli parasını CSL'ye yatırmış ve sırtındaki gömleğe kadar kaybetmiş. Parasını kaybettiği için çocukları aleyhine dönmüş. Karısı terketmiş ve sonra da hastalanmış. Daha sonra kanserden ölmüş. Çocukları hâlâ onunla konuşmuyor. Gerçekten berbat bir durum."

"Çok ilginç" dedim. "Olayı araştırması için izin verilmiş olabilir mi?"

"Kim verecek ki?"

"Bilmem. Emniyet müdürü? C1A? FBI?"

"Olmaz. Böyle bir şey duymadım. Emekliye ayrılmış bir yıl olmuş. Bizim, kâğıtlarımıza kıstırmaç alacak paramız yoktur. Parayı nereden buluyor ki? inan bana, Santa Teresa Emniyet Müdürlüğü beş altı yıl önce işlenmiş bir suçtan suçlu olabilecek birini kovalamak için para ayıramaz. Eğer herif ortaya çıkarsa kendisiyle konuşuruz ama aramak için fazla çaba harcamayız. Jaffe kimin umurunda ki? Tutuklanması için müzekkere bile çıkarılmamıştı."

"Sen öyle san, şimdi çıkarıldı" dedim.

"Bence bu Brown'un kendi başına kalkıştığı bir iştir."

"Yine de haberi nereden aldığını insan merak ediyor"

"California Fidelity'ye söyleyen adamdan öğrenmiş olabilir. Belki birbirlerini tanıyorlardır,"

Bu aklıma gelmemişti işte, "Dick Mills'den mi sözediyorsun? Haklı olabilirsin. Brown'un bu işle ilgilendiğini biliyordysa sözünü etmiş olabilir. Bir kere de işi o açıdan araştırayım."

"Öğrendiklerini bana da bildir. Neler olup bittiğini duymak isterim."

Jonah telefonu kapar kapatmaz CF'yi arayıp Mac Voorhies'i istedim. Onun başka bir konuşmasını sona erdirmesini beklerken yalancılığımın ne kadar kötü olduğunu düşünüyordum. Aslında pişman değildim ama bütün ters etkileri hesap etmek zorundaydım. Örneğin Mac'a, Harris Brown'la Viento Negro'da karşılaştığım hakkında bir şeyler söyleyecektim ama bunu günahlarımı itiraf etmeden nasıl yapabiliirdim? Mac beni ara sıra kuralları çiğnediğimi bilecek kadar tanırdı ama bunları bilmek istemezdi. Çoğumuz gibi o da sonuçlarına katlanmadan, başka insanların karakterlerinin renkli yanlarından zevk alırdı.

"Mac Voorhies" dedi.

O anda henüz ne yalan kıvracağıma karar vermiş değildim. Bu da, gerçeğin ancak bir kısmını anlatma eski numarama başvuracağım anlamına geliyordu. Burada en iyi strateji, destekleyecek malzemeniz olmasa bile gayet güçlü erdemlilik ve namusluluk duyguları uyandırmaktır Bir şeye

daha dikkat etmişimdir: İnsanlara sırlarını açıyor gibi görünürseniz, açıkladığınız şeyleri daha bir gerçekmiş gibi kabul ederler

"Merhaba, Mac. Ben Kinsey. Bilmen gereken ilginç bir gelişme oldu. Beş yıl önce Wendell'in kaybolduğu ortaya çıkınca olaya Santa Teresa Emniyeti'nden Harris Brown diye biri el koymuş."

"Adı yabancı gelmedi. Kendisiyle bir iki kere iş yapmış olmalıyım. Adamla başın dertte mi?"

"Düşündüğün gibi değil. Bir iki gün önce ona telefon ettim ve benimle işbirliğine yanaştı. Bugün öğle yemeğinde buluşacaktık. Oraya gittiğimde adamı Viento Negro'da, Wendell Jaffe ile aynı otelde gördüğümü farkettim."

"Ne yapıyordun?"

"İşte şimdi bunu öğrenmeye çalışıyorum. Ben öyle rastlantılara inanmam. Aynı kişi olduğunu anladığımda lokantadan çıkıp randevuyu iptal ettim. Beni görmedi. Bu arada tanıdığım bir polise sorduğumda, Wendell battığı zaman Brown'un yüklüce bir para kaybettiğini öğrendim."

"Hah" dedi Mac.

"Bu polis, Brown ile Dick Mills'in belki de tanıyor olacaklarını söyledi. Dick, Harris Brown'un para kaybettiğini biliyorsa sana söylediği gibi ona da Wendell işini anlatmış olabilir"

"Dick'e sorabilirim."

"Bunu yapar mısın? Çok sevinirim, ben onu pek tanımıyorum çünkü. Oysa sana daha rahat açılabilir"

"Tamam. Peki ya Wendell? Onun izini bulabildin mi?"

"Giderek yaklaşıyorum. Renata'nın nerede olduğunu biliyorum, o da fazla uzakta olamaz."

"Çocuğu hakkındaki son haberleri duydun herhalde."

"Brian'ı mı? Hiçbir şey duymadım."

"O zaman buna bayılacaksın. Yemekten dönerken otomobilin radyosunda duydum. Perdido Cezaevi'nde bir bilgisayar arızası olmuş. Jaffe bu sabah salıverilmiş ve o andan sonra da onu gören olmamış."

18

Yine yola düştüm. Artık cehennemin Santa Teresa ile Perdido arasındaki bu sonsuz döngü olduğunu düşünüyordum. Dana Jaffe'nin köşesine saptığımda evinin önünde Perdido Şerifliği'nin bir aracını gördüm. Bir iki kapı ileri karşıya park ettikten sonra evi gözetlemeye koyuldum. Aradan ancak on dakika geçmişti ki, Dana'nın komşusu Jerry Irwin'in öğleden sonra koşusundan dönmekte olduğunu gördüm. Üzerinde Bermuda şortu, beyaz tişört, siyah çoraplar, ayağında da koşu ayakkabıları vardı. Rengi kızarmış, kır saçları terden yapış yapış olmuştu. Son yarım bloku küçük bir hız patlamasıyla bitirirken, çıplak ayakla sıcak asfalt üstünde koşan biri gibi zıplıyordu. Uzanıp yanımdaki koltuğun camını indirdim.

"Hey, Jerry, nasılsın? Ben Kinsey Millhone."

Adam soluk soluğa öne eğildi, soluğunu toplamaya çalışırken ellerini incecik dizlerine dayadı.

Camdan içeri bir ter kokusu doldu. "İyiyim. Bir dakika." Bu işi yaparken asla bir atlete benzemeyecekti. Ölümüne yakın bir insana benziyordu. Ellerini beline dayayıp arkaya yaslandı, "Hoh!" dedi. Hâlâ sık sık soluyordu ama kendini biraz olsun toplamış gibiydi. Gözlükleri de buğulanmıştı. "Sana telefon edecektim. Wendell'i gördüm galiba."

"Sahi mi" dedim. "Atlasana." Uzanıp kilidi kaldırdım, kapıyı açıp içeri süzüldü.

"Emin değilim ama ona benziyordu, ben de polise haber verdim. Şimdi içerdelers. Gördün mü?"

Dana'nın kapısının önü hâlâ boştu. "Görüyorum. Brian'ı duydun mu?"

"Tılsımlı bir hayatı var sanırım. Sence eve mi geliyor?"

"Bilemem. Aptallık olur. Polis ilk önce evine bakacaktır. Ama başka seçeneği de olmayabilir."

"Annesinin buna dayanacağını sanmam."

İkimiz de bir hareketlilik umarak Dana'nın evine baktık. Tabancaların patlamasını, pencerelerden dışarı vazoların uçuşmasını bekliyorduk. Ama hiçbir şey olmadı. Ölüm sessizliği, koyu gri evin soğuk ve bomboş cephesi. "Ben Dana'yı görmeye gelmişim ama polisin gitmesini beklemem daha doğru olur. Sen Wendell'i ne zaman gördün? Az önce mi?"

"Bir saat önce falan. Gören Lena'ydı. Hemen beni çağırdı. O olup olmadığını tam olarak kestiremedik ama ben yine de polise bildirelim dedim. Birini göndereceklerini sanmıyordum."

"Brian ortadan kaybolduktan sonra bir memur göndermiş de olabilirler. Haberi ben duymadım. Siz duymuş muydunuz?"

Jerry terli alnını tişörtünün eteğiyle silerken başını salladı. Otomobil, soyunma odası gibi kokmaya başlamıştı. "Belki Wendell onun için geldi" dedi.

"Bunu ben de düşündüm."

Jerry koltuk altını kokladı ve burnunu kıvrıracak kadar kibarlık gösterdi. "Ben içeriyi iyice kokutmadan gidip bir duş alayım. Onu yakalarlarsa bana da haber verirsin."

"Elbette. Belki bir de Michael'ın evinin önünden geçerim. Polislerin onu da yataklık etmeye karşı uyaracaklarını tahmin ederim."

"Sanki bir işe yararmış gibi."

Jerry çıktıktan sonra camları açık bıraktım. On dakika daha geçti, şerif yardımcısı Dana'nın evinden çıktı. Kadın adamı izledi, kapı önünde durup konuşmaya devam ettiler. Memur sokağa bakıyordu. O kadar uzaktan bile yüzündeki taş gibi ifade görülüyordu. Dana, kısa bir blucin etek, lacivert bir tişört ve düz ayakkabılarla uzun bacaklı ve ipincekti. Saçları arkaya taranmış, parlak kırmızı bir eşarpla örtülmüştü. Memurun tavrı bu etkiyi gözden kaçırmadığını gösteriyordu. Konuşmaları sona eriyor gibiydi, her ikisinin de vücut dilleri dikkatli ve biraz da düşmancaydı. Kadının telefonu çalmış olmalıydı ki, o yana doğru baktığını gördüm. Adam kadını başıyla selamlayıp merdivenden inerken Dana da sinek telli kapıyı çarparak kapatıp içeri girdi. Memur uzaklaşır uzaklaşmaz ben aşağı inip karşıya geçtim. Kapının kenarına vurdum ama beni duymadı. Onun başını yana eğmiş, telefonu boynuna sıkıştırmış bir halde odanın içinde dolaştığını görebiliyordum, "istersen fotoğrafları o çeksin, ama bunu bir profesyonel yapsa daha iyi olur" diyordu. Karşı taraf sözünü kesmiş olmalı ki, alnının kırıştığını gördüm. Dilinden bir tütün kırıntısı çıkardı. Öteki telefonu çalmaya başladı. "Doğru, az para değil. Ama..."

Öteki telefon bir daha çaldı.

"Debbie, ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum... Anlıyorum ve sana katılıyorum, ama kuruşlardan tasarruf bir işe yaramaz. Bob'la konuş bakalım ne diyecek. Öteki telefon çalıyor Tamam. Güle güle. Ben seni biraz sonra ararım."

Dana öteki hattın düğmesine bastı. "Gelin Butik" dedi. Tel kapının ardından tavrının değiştiğini görebiliyordum. "Merhaba." Sırtını kapıya döndü, sesini duyamayacağım kadar alçalttı. Dudakları arasındaki yarım sigarayı küllüğün kenarına dayadı, masanın yanındaki duvar aynasında görüntüsüne baktı. Saçlarını düzeltti, gözündeki rimelin bıraktığı lekeyi sildi. "Yapma sakın" diyordu. "Bunu yapmanı gerçekten istemiyorum..."

Kapıyı bir daha vurmamın doğru olup olmadığını düşünürken dönüp sokağa baktım. Brian ya da Wendell bir yere saklanmış olsalar bile göremedim. Tel kapının ötesine bakınca Dana'nın konuşmasını bitirip telefonu kapattığını gördüm.

Telin ardında beni görünce birden irkildi, elini kalbine götürdü. "Aman Tanrım. Ödümü patlattın."

"Telefonda konuştuğunu görünce rahatsız etmek istemedim. Brian olayını duydum. Gelebilir miyim?"

"Bir dakika." Kapıya gelip anahtarı çevirdi, kapıyı açtı, sonra girmem için geri çekildi. "Onun için çok kaygılanıyorum. Nereye gidebileceğini bilemiyorum ama teslim olması gerekir. Yakında ortaya çıkmazsa cezaevinden kaçmakla suçlayacaklar. Az önce bir memur geldi, sanki onu yatağın altında saklıyormuşum gibi davrandı. Bunu her ne kadar söylemediyse de nasıl davrandıklarını bilirsin."

"Brian'dan haber almadın mı?"

Kadın başını salladı. "Avukatı da bir haber almamış, ki bu gerçekten hoş değil. Aslında hukuki durumunu bilmesi gerek" Dana oturma odasına girip kanepenin kenarına oturdu. Ben de öteki uca oturdum.

Sırf ne yanıt vereceğini öğrenmek için bir soru sordum. "Telefondaki kimdi?"

"Wendell'in eski ortağı Carl. Haberleri duydu sanırım. Bu Brian işinden bu yana telefonun susmak bilmedi zaten. Okul sıralarından beri konuşmadığım insanlar aradı."

"Onunla teması sürdürüyor musun?"

"Birbirimizden pek hoşlanmamamıza rağmen o beni arar. Ben onun Wendell üzerinde kötü bir etki yaptığını inanmışımdır."

"Bedelini ödedi ama."

"Hangimiz ödemedik ki" dedi.

"Peki, Brian'ın salıverilmesi hakkında bir şey biliyor musun? Cezaevinden nasıl çıktığını bilen var mı? Bilgisayarın bu boyutta bir yanlışlık yaptığını inanmak doğrusu çok güç."

"Bunun Wendell'in işi olduğundan hiç kuşku yok." Çevrede sigara arandığını görüyordum. Masasına gitti, tablaya bıraktığı sigarayı söndürdü. Paketiyle çakmağını alıp kanepeye döndü. Bir tane yakmaya çalıştı, vazgeçti. Elleri çok titriyordu.

"Şeriflik bürosunun bilgisayarına nasıl girebilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama onun California'ya dönme nedeninin Brian olduğunu sen söylemiştin. Wendell döndü ve Brian cezaevinden çıktı. Bunu başka nasıl yorumlayabilirsin?"

"O bilgisayarlar güvenli yerlerde durur. Sisteme böyle bir salıverme mesajını nasıl sokabilir?"

"Belki de ortadan kaybolduğu bu beş yıl içinde bilgisayar programlarını kırmayı öğrenmiştir" dedi alay edencesine.

"Michael'la konuştun mu? Brian'ın çıktığını biliyor mu?"

"İlk onu aradım. Michael işe erken gitmiş. Juliet'le konuştum ve iyice korkuttum. Brian'ı çok sever ve kafasında kuş kadar beyin yoktur ikisinden biri Brian'dan haber aldığı takdirde bana bildireceğine söz verdim."

"Ya Wendell? O Michael'ın yeni adresini bulabilir mi?"

"Elbette. İstihbarata telefon etmesi yeterli. Yeni numarası rehberde kayıtlı. Bir sır değil ki bu. Neden sordun? Brian ve Wendell'in Michael'a mı gideceklerini düşünüyorsun?"

"Bilmem. Sen ne düşünüyorsun?"

Kadın bir an düşündü. "Mümkün." Hâlâ titreyen ellerini dizlerinin arasında sıkıştırdı.

"Ben artık gideyim" dedim.

"Ben telefonun yanından ayrılmayacağım. Bir şey duyarsan bana haber verir misin?"

"Elbette."

Dana'dan çıkıp Perdido Keys'e gittim. O anda en merak ettiğim şey Renata'nın teknesinin nerede olduğuydu. Wendell, Brian'ı cezaevinden çıkartmak için bir yol bulmuşsa bundan sonraki adımı oğlanı ülke dışına kaçırmak olacaktı.

Bir McDonalds'a girip park yerindeki paralı telefonda Renata'nın rehberde olmayan numarasını aradım ama açan olmadı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamadığım için hazır oraya gelmişken bir büyük peynirli hamburger; bir Cola ve büyük bir porsiyon patates kızartması ısmarlayıp otomobilime götürdüm. Sonunda yiyecek kokusu, Jerry Irwin'in ter kokusunu silip atmıştı.

Renata'nın evine geldiğimde çift araçlık garajının kapıları açıktı ve Jaguar görünürlerde yoktu. Tahtaperdenin üstünden iskeleyle bağlı bir teknenin çifte ahşap direğini gördüm. VW'imi birkaç kapı ileri park ettim ve hamburgerimi yedim. Tam bitirdiğim sırada öğle yemeğini yemiş olduğumu hatırladım. Saate baktım. Aradan epey geçmişti. Hiç olmazsa iki saat.

Otomobilde beklemeye başladım. Radyom çalışmadığı ve okuyacak bir şey de getirmediğim için yeni aile ilişkilerimi düşünmeye koyuldum. O kadar insanı ne yapacaktım? Anneanne, teyzeler, çeşit çeşit kuzenler. Hoş, onlar beni düşünüp de uykularını kaçırmış değillerdi ya. İçimde kabarmaya başlayan hislerde huzur kaçınıcı bir şey vardı. Çoğu hiç de iyi değildi. Babamın posta dağıtıcısı olması gerçeğini düşünmüş bile değildim. Bunu biliyordum elbette ama bu bilginin bir etkisi olmamıştı ve genelde bunun önemini düşünmek için de bir nedenim yoktu. O bu dünyada haber iletmekle görevlendirilmişti: İyi ve kötü haberler, borçlar ve alacaklar, hisse temettüleri, bonolar, bebeklerin doğumunu ve eski dostların ölümünü bildiren mektuplar, nişanlan bozan Sevgili John mektupları... Anneannem bu işi çok bayağı bulmuş olmalıydı. Belki de Burton ve Grand annemin iyi bir koca seçmesinin, gerçekten kendi sorumluluk alanlarına giren bir şey olduğuna inanmışlardı. Ben babamı savunuyor durumunda kaldığımı hissediyordum.

Liza'nın açıklamalarıyla, benim hiçbir ilgimin olmadığı dramları görür gibi olmuştum: Kavgalar ve töreler, kadınların cıvıldaşmaları, bet sesli kahkahalar, mutfakta kahve içerken yapılan başbaşa sohbetler, bayram yemekleri, doğan bebekler, kuşaktan kuşağa aktarılan el işleme örtüler. Bu bir kadın dergisinin aile tablosuydu: zengin, tarçın kokulu, çam dalları ve süslemeler, oturma odasındaki renkli televizyonda futbol maçları, uyumamak için direnmekten gözleri kayan çocuklar. Buna kıyasla benim dünyam kasvetliydi ve öylesine sade bulduğum yaşam biçimim beş para etmez ve yoksul görünüyordu.

Can sıkıntısından patlayarak oturdüğüm yerde kıpırdandım.

Huff'ın geleceğine inanmak için hiçbir neden yoktu. Bir evin önünde beş altı saat oturup aynı noktaya bakmak güç bir iştir İnsanın dikkatini vermesi neredeyse olanaksız hale gelir, insan hiçbir

şeye aldırılmaz olur Ben genellikle bunun bir Zen meditasyonu olduğunu hayal eder ve mesanemle değil de kendi Ulu Gücüm'le ilişkide olduğumu düşünürüm.

Günüşiği solmaya başladı. Gökyüzünün renginin kayısıdan pembeye dönüşmesini izledim. Isı hissedilir derecede düşüyordu. Yaz akşamları genellikle serin olur ve şimdi kıyının hemen açığında dolaşan bu fırtınayla günler vakitsiz gelmiş sonbahar kadar kısa görünüyordu. Bir sis perdesinin yaklaşmakta olduğunu görüyordum. Isınmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum, koltuğa biraz daha büzüldüm. Bir saat daha geçmiş olmalıydı.

Birden irkildiğimi hissettim, uykudan uyanırken başım sert bir biçimde dikildi. Doğrulup uyku halini üstümden atmaya çalıştım. Bu bir dakika kadar sürdü. Vücudumun çeşitli organları ağrımaya başlayınca, bebeklerin yorulunca ağladıkları aklıma geldi, Vücudun dinlenmeye ihtiyacı varken uyanık durmaya çalışmak bedensel bir ıstırap olur. Ben de yana döndüm. Dizlerimi çekip ayaklarımı yan koltuğa dayadım, sırtımı kapıdaki kol dayayacak yere yasladım. Kendimi sarhoşmuşum gibi hissediyordum, açık tutmaya çalıştığım gözlerim yuvalarında dönüyordu. Bu iş böyle olmayacaktı. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Kalkıp biraz hareket etmeliydim.

Torpedo gözünden fenerimi ve maymuncuğumu aldım. Çantamı koltuğun altına itip arka koltuktan bir ceket kaptım. Arabadan indim, kapımı kilitledim, içimde gizlice gözetleme heyecanıyla, Renata'nın evine doğru yürüdüm. Aslında bu benim suçum değildi. Can sıkıntısı başladığında hareketlerimden sorumlu tutulamam. Terbiyeli davranıp önce zili çaldım. Beklediğim gibi, kapı açılmadı. Zavallı bir kız bunun üzerine ne yapabilirdi ki? Bahçe kapısından girip evin arkasına geçtim.

Doğruca altımdaki iskeleye indim. Renata'nın teknesinin adı Kaçak'tı ve ortadaki kokprti ve kamarasıyla on beş metrelik büyük bir tekneydi. İçinde altı, hatta biraz sıkışık durumda sekiz kişi barınabilirdi. Her iki tarafında ışıkları kıpırtısız kara sularda parlayan bir sürü tekne uzanıyordu. Wendell için böyle kolaylıkla denize açılmak bulunmaz bir nimet olmalıydı. Yıllardır buradan çıkıp girebilirdi ve kimsenin ruhu bile duymazdı.

Tekneye seslendimse de bir karşılık almadım. Zaten karanlık ve brandalarla örtülü olmasına bakılırsa, bunda şaşacak bir şey de yoktu.

Halatların üzerinden atlayıp tekneye girdim. Brandayı bir yerinden fermuarlarından açtım. Kamara kilitliydi. Ama lombozlardan fenerimi tutup içeri baktım. Teknenin içi ahşap ve günbatımı renkli döşemesiyle çok güzeldi. Karton kutularda konserve tenekeleri ve şişe suları yerlerine yerleştirilmeyi bekliyordu. Başımı kaldırıp iki yandaki evlere baktım. Tek bir insan bile görünmüyordu. Yolun karşısındaki evlere baktım. Çoğunun ışıklan yanıyor; zaman zaman pencerelerde biri görünüyordu ama beni gözetleyen yoktu. Teknenin ön tarafına gittim. Yatak yapılmıştı, çevrede giyim eşyaları, kitaplar ve pek seçemediğim çerçeveli fotoğraflar gibi kişisel eşyalar vardı.

Yine arkaya döndüm, güverteye oturup bacaklarımın arasındaki kilide baktım. Bu tür kilitlerin genelde yedi pimi vardır ve benim yanımdaki maymuncukla kolaylıkla açılabilirdi.

Kilit sonunda, bir iki tane de çok iyi seçilmiş küfür eşliğinde açıldı. Maymuncuğumu cebime soktum, kapağı geriye iterek aşağı indim. Kimi zaman izcilikle aramın iyi olmadığı için pişmanlık duyduğum olur doğrusu. Kilitli bir yere girip çıkmakta bayağı iyi not alabilirdim. Kamarada fenerimin yardımıyla bulabildiğim bütün çekmeceleri aradım. Ne aradığımı bilmiyordum. Pasaport, vizeler, kırmızı oklar ve yıldızlarla işaretli haritalar benim için piyango olabilirdi. Wendell'in varlığının kanıtları da. Ama ilginç bir şey yoktu. Heyecanım bittiğinde talihimin de sonuna gelmiş olmalıydım.

Feneri söndürüp merdivenden yukarı çıkarken karşıma çıktı. Bir .357 Magnum tabanca namlusuyla burun burna gelmiştim. Lanet şey kocamandı ve eski kovboy filmlerinde şerifin dizlerine kadar inen bir kılıfta taşıyacağı bir şeye benziyordu. Böyle bir silahın insanın yaşamı için çok gerekli kısımlarında açacağı deliğin çapını gayet iyi bilerek, olduğum yerde durdum. Evrensel iyiniyet ve işbirliği işareti olarak ellerimin havaya kalktığını hissettim. Renata böyle bir şeyin farkında değildi, ki tavrı düşmanca ve sesi kavgacıydı. "Kimsin sen?"

"Özel detektifim. Kimliğim dışarda arabadaki çantamda."

"Tekneme girdiğin için seni öldürebilirim."

"Bunu biliyorum. Öldürmeyeceğinizi umuyordum."

Kadın bana baktı, belki de isteyebileceği kadar saygılı olmayan sesimden bir şey çıkarmaya çalışıyordu. "Orada ne yapıyordun?"

Sanki "oraya" bakmak hatırlamama yardımcı olacakmış gibi başımı hafifçe çevirdim. Bunun yalan söyleyecek zaman olmadığını anlamıştım. "Wendell Jaffe'yi arıyordum. Oğlu bu sabah Perdido Cezaevi'nden salıverildi, buluşurlar sanmıştım." Sözün orasında durup 'Wendell Jaffe de kim oluyor?' gibi saçma bir oyuna gireceğimizi sanmıştım ama kadın oyunu benim sunduğum şekilde oynamaya hazır görünüyordu. Wendell, Brian ve Renata'nın herhalde o tekneyle kaçacakları kuşkumu dile getirmedim. "Laf aramızda, yalnızca merakımdan soruyordum, o cezaevinden salıverilmeyi ayarlayan Wendell miydi?" diye sordum.

"Olabilir."

"Bunu nasıl başardı?"

"Ben seni daha önce görmedim mi?"

"Viento Negro'da. Geçen hafta. Sizi Hacienda Grande'de bulmuştum."

Gölgede kalmasına rağmen kaşlarının kalktığını gördüm ve onları ortaya çıkaranın benim üstün detektiflik gücüm olduğu izlenimini değiştirecek bir şey söylemedim. Dick Mills'in bir şans eseri Wendell'ı gördüğünü söylemeye ne gerek vardı? Onun beni bilekliklerinden kurşunlar seken Harika Kadın olarak düşünmesini istiyordum.

"Bakın ne diyeceğim" dedim. "O tabancayı öyle bana doğru çevrili tutmanıza hiç gerek yok. Ben silahsızım ve akılsızca bir şey yapacak değilim." Ellerimi ağır ağır indirdim. Kadın ne yapacağına karar verememiş göründü. Kuşkusuz beni vurabilirdi, ama cesetleri ortadan kaldırmak gücü ve gerektiği gibi kaldırılmadığı takdirde de epey sorun yaratırdı. Şerif yardımcısının kapısında belirmesi dünyada en son isteyeceği şeydi. "Wendell'ı neden arıyorsun?" diye sordu.

"Ona hayat sigortası yapan şirket adına çalışıyorum. Karısı şirketten beş yüz bin dolar aldı, Wendell ölmemişse paralarını geri istiyorlar" Kadının elinin titrediğini gördüm ama bu korkudan değil, tabancanın ağırlığındandı. Harekete geçme zamanı gelmişti,

Korkunç bir çığlık koparıp, kollarımı filmlerdeki adamlara özenerek çekiç gibi kullanarak kadının bileğine vurdum. Elini gevşetenin o çığlık olduğuna eminim. Tabanca gözleme gibi havaya fırladı, güverteye düştü ve öteki uca doğru kaydı. Renata'yı geri iterek dengesini kaybettirip tabancayı aldım. O sırtüstü devrildi. Tabanca artık benim elimdeydi. Ayağa fırladı, ellerini havaya kaldırdı. Ne yapacağım konusunda onun kadar şaşkınsam da böylesi daha iyiydi. Saldırıya uğradığım zaman şiddete başvurabilirim ama orada durmuş yüzüme bakarken onu vuramazdım. Onun bunu bilmediğini ummak zorundaydım. Saldırgan bir tavır aldım, bacaklarımı iki yana açıp tabancayı iki elimle tutup ileri uzattım. "Wendell nerede? Onunla konuşmam gerek."

Kadının boğazından bir inilti koptu: Burnunun çevresinde bir kızarıklık belirdi, sonra ağlamaya başladığında bütün yüzü büzüldü.

"Palavrayı kes Renata ve bana istediğimi söyle, yoksa beşe kadar, sayıp seni sağ ayağından vururum." Tabancayı sağ ayağına doğrulttum. "Bir. İki. Üç. Dört..."

"Michael'da!"

"Teşekkür ederim. Çok iyisin. Tabancayı posta kutuna bırakacağım."

Renata ürperdi. "Senin olsun. Ben tabancadan nefret ederim"

Tabancayı belime yerleştirip iskeleye atladım. Geriye aktığımda kadın düşmemek için direğe yaslanmıştı.

Posta kutusuna kartımı bıraktım, bir tane de kapısının altından attıktan sonra arabaya atlayıp Michael'ın evine gittim.

19

Evin arka tarafında ışıkların yandığını görüyordum Zili çalmayıp o yana geçtim ve yürürken bütün pencerelerden içeri baktım. Mutfakta kirli tabakların yığıldığı tezgâhlardan başka bir şey yoktu. Karton kutular hâlâ mobilya yerine geçiyordu ve şimdi bir köşede buruşturulmuş kâğıt yığını bir bulutu andırıyordu. Büyük yatak odasına geldiğimde ev dekorasyonuna özenmiş olan Juliet'in pencerelere havlular asarak görmemi engellediğini gördüm. Sıradan bir insan gibi kapıyı vurmamın doğru olup olmayacağını düşünerek yine ön kapıya döndüm. Ancak kapı koluna dokununca kilitli olmadığını farkedip içeri girdim.

Oturma odasındaki televizyonda görüntü kesilmişti. Renkli bir resim yerine ekranda rengârenk ışıklar yanıp sönüyordu.. Bu olağanüstü olaya eşlik eden sesler eli tabancalı adamlar ve bir araba kovalamacası izlenimini uyandırmaktaydı. Yatak odalarına baktım ama acı fren sesleri ve Uzilerin salvo ateşlerini bastırarak bir ses duyamadım. Renata'nın tabancasını belimden çekip fener gibi önümde tutarak evin arka tarafına doğru yürüdüm.

Bebeğin odası karanlıktı ama büyük yatak odasının aralık kapısından koridora ışık vuruyordu. Kapıyı tabancanın namlusuyla ittim. Kapı gacırdayarak açıldı. Karşımda, kucağında torunuyla Wendell Jaffe oturuyordu. İrkilerek, "Sakın bebeği vurma!" dedi.

"Bebeği vuracak değilim. Neyin var senin?" Brendan beni görünce gülücükler saçmaya başlamıştı, sözsüz bir selamla kollarını sallıyordu. Üzerinde mavi tavşanlı bir uyku tulumu vardı. Sarı saçları yıkanmaktan hâlâ ıslaktı. Juliet çocuğun saçlarını tepesinde bir soru işareti gibi toplamıştı. Odadan gelen bebek pudrası kokusunu alabiliyordum. Tabancayı belime soktum. Burası silah taşınacak yer değildi ama bir yandan da kendimi kıcımdan vurma riskiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Ancak silâhı da, çıkarmasının çok daha güç olacağı çantama sokmak da istememiştim.

Göründüğü kadarıyla karşımda pek o kadar parlak bir aile topluluğu yoktu. İçlerinde eğlenenin yalnızca Brendan olduğu belliydi. Michael yüzünde kapalı bir ifadeyle konsola dayanmış duruyordu. Parmağındaki Wendell'in sınıf yüzüğünü çevirmekteydi. Konsantrasyonlarını sağlamak için tenisçilerin raketlerinin tellerine öyle daldıklarını görmüştüm. Michael'ın kirli blucini ve çamurlu çizmeleri işten sonra yıkanmadığını gösteriyordu. Kasanın altında bıraktığı çizgiyi görebiliyordum. Kapıdan girdiğinde Wendell onu bekliyor olmalıydı.

Juliet yatağın başucuna büzülmüştü. Dizleri kesik blucini ve göğüslerini örten bluzuyla çok küçük görünüyordu. Ayakları çıplaktı, bacaklarını çekmiş, kollarını dizlerine dolamıştı. Olaya karışmıyordu. Odadaki tek ışık Juliet'in evindeki bebeklik odasından getirtildiği anlaşılan bir abajurdan sağlanmaktaydı. Abajur pembe ve fırfırlı kumaştandı, altında pembe etekli, kollarını ileri uzatmış bir bebek telle ayağına bağlanmıştı. Bebeğin ağzı gül goncası gibiydi, açılıp kapanan gözleri uzun kirpiklerle çevriliydi. Ampul kırk mumluktan fazla değilse de, oda parıltısıyla ısınmıştı sanki.

"Merhaba Wendell. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Beni hatırladın mı?"

Wendell'in bakışları Michael'ın yüzüne kaydı. Başını benden yana eğerek, "Kim bu?" diye sordu. Michael gözlerini yerden ayırmadan, "Özel detektif" dedi. "Bir iki gün önce anneme senden söz etti."

Wendell'a el salladım. "Yarım milyon dolar dolandırdığın sigorta şirketi hesabına çalışıyor"

"Ben mi dolandırmışım?"

"Evet Wendell" dedim şakacı bir sesle. "Her ne kadar kulağa garip gelirse de hayat sigortası ölü olmak demektir. Sen anlaşma hükümlerine riayet etmedin."

Şaşkınlıkla bakıyordu yüzüme. "Ben seni tanımıyor muyum?"

"Viento Negro'da otele karşılaştık."

Gözgöze geldiğimiz anda beni tanıdı. "Odamıza giren sen miydin?"

Başımı sallayarak hemen o anda bir yalan kıvırdım. "Ben değildim. Harris Brown adında emekli bir polisti."

Bu adı hiç duymamış gibi başını salladı. "Polis teğmeniydi" diye devam ettim. "Hiç duymadım."

"O seni duymuş ama. Ortadan kaybolduğunda dosyanla o meşgul oluyormuş. Sonra bilinmeyen bir nedenle o işten alınmış, Bunu açıklayabileceğini sanıyordum."

"Beni aradığından emin misin?"

"Orada bulunuşunun bir rastlantı olduğunu sanmıyorum. O üç yüz on dört numaradaydı. Ben de üç yüz on altı."

"Baba, bu işi bitirebilir miyiz?"

Brendan huzursuzlanmaya başlamıştı, Wendell onu pek de başarılı olamayarak okşadı. Küçük bir oyuncak köpek alıp oğlana doğru sallarken konuşmayı sürdürdü. Brendan hayvanı kulaklarından çekip yüzüne yaklaştırdı. Yüzünde benim kızarmış tavuğa karşı gösterdiğim heveslilik olmasına bakılırsa dış çıkarıyordu.

Wendell benim gelişimden önce bıraktığı anlaşılan yerden söze başladı. "Kaçmam gerekiyordu, Michael. Bunun seninle bir ilgisi yoktu. Benim kendi yaşamımdı. İşler o kadar kötüydü ki başka bir yolu yoktu. Bunu bir gün anlayacağını umarım. Günümüzün hukuk sisteminde adalet diye bir şey yoktur"

"Haydi şimdi, nutuk atmayalım. Nedir bu, siyasal bilimler dersi mi? Palavrayı bırak ve bana kahrolası adaletten söz etme, tamam mı? Bunu öğrenecek kadar kalmadın buralarda."

"Lütfen, Michael, bırakalım bunu şimdi. Kavga etmek istemiyorum. Buna zamanımız yok. Kararımı kabul etmeni beklemiyordum."

"Söz konusu olan yalnızca ben değilim, baba. Ya Brian? Ne olduysa ona oldu."

"Onun yoldan çıktığının farkındayım ve elimden geleni yapıyorum" dedi Wendell.

"Brian'ın on iki yaşındayken sana ihtiyacı vardı. Artık çok geç"

"Sanmıyorum. Hiç de değil. İnan bana, o konuda yanılıyorsun."

Michael irkilir gibi oldu, gözlerini tavana çevirdi. "Sana inanmak mı, baba? O kadar palavracısın ki! Sana neden inanayım? Sana asla inanmayacağım."

Wendell, Michael'ın sesinin sertliğine aldırmaz görünüyordu. Kendisine itiraz edilmesinden hoşlanmıyordu. Kararlarının sorguya çekilmesine alışkın değildi, özellikle de gittiğinde on yedi yaşında olan biri tarafından. Michael yokluğunda yetişkin olmuş, hatta Wendell'in bıraktığı boşluğu doldurmuştu. Wendell belki de kendisini bu kopukluğu onaracak, eski işleri temizleyecek, her şeyi yoluna sokacak biri olarak görüyordu, belki bir açıklamanın evini terketmesini, ailesini ihmal etmesini telafi edeceğini düşünmüştü. "Seninle anlaşmamıza olanak yok" dedi.

"Neden geri dönüp yaptıklarına sahip çıkmadın?"

"Geri dönemezdim. Bunu başarmamın olanağı yoktu."

"Yani ilgilenmiyordum demek istiyorsun. Bizim için fedakârlık yapmak istemiyordun. Çok teşekkür ederim. Bu sadakatına hayranız."

"Oğlum, doğru değil bu."

"Doğrudur, isteseydin kalırdın, eğer bizim senin için bir anlamımız olsaydı. Ama gerçek bu işte. Senin gözünde hiç değerimiz yoktu."

"Elbette değerliydim. Sen benim neden söz ettiğimi sanıyorsun ki?"

"Bilemiyorum, baba. Anlayabildiğim kadarıyla sen yalnızca davranışını mazur göstermeye çalışıyorsun."

"Bunun bir yararı olamaz. Geçmişini değiştiremem. O zaman olanları değiştiremem. Brian ile teslim olacağız. Yapabileceğim en iyi şey bu ve bu yeterli değilse o zaman ne diyeceğimi bilemiyorum." Michael gözlerini babasının gözlerinden ayırıp çaresizlikle başını salladı. Onun bir yanıt düşündüğünü, sonra da söylemekten vazgeçtiğini gördüm.

Wendell boğazını temizledi. "Benim gitmem gerek. Brian'a, geleceğimi söyledim." Ayağa kalkıp bebeği omzuna yasladı. Juliet, Brendan'ı büyükbabasının kucagından almak için ayağa kalktı. Bu konuşmanın onu rahatsız ettiği görülüyordu. Burnu pembeleşmiş, ağzı duyululukla şişmişti. Michael ellerini ceplerine soktu. "O sahte saliverilmeyle Brian'a bir iyilik yapmış değilsin."

"Sonuca bakılırsa haklısın ama bunu önceden bilemezdim. Çok şey konusunda fikir değiştirdim artık. Her neyse, bu kardeşinle aramızda halledilmesi gereken bir şeydir"

"Brian'ın başı şimdi eskisinden daha büyük belada. Acele etmezsen polisler yakalayacak ve bir daha yüz yaşına kadar günışığını göremeyecek. Ve sen nerede olacaksın? Dünyada hiçbir derdin olmadan bir tekne, değil mi? Yolun açık olsun."

"Benim de bir bedel ödeyeceğim aklına hiç gelmiyor mu?"

"En azından senin başının üstünde sallanan bir cinayet suçlaması yok."

"Bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı kalmadı" diyen Wendell, Michael'ın sözlerini anlamazlıktan geldi. İkisi de boşuna konuşuyorlar gibiydi. Wendell baba otoritesini yeniden kurmaya çalışıyordu. Michael'ın ise buna kulak astığı yoktu. Onun şimdi kendi oğlu vardı babasının neleri terk ettiğini daha iyi anlıyordu. Wendell gitmek üzere döndü. Juliet'e elini uzatarak, "Benim gitmem gerek" dedi. "Tanışma fırsatı bulduğumuza memnun oldum. Daha mutlu koşullar altında görüşmemiz yazık oldu."

"Sizi bir daha göreceğiz miyiz?" dedi Juliet. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Gözleri altındaki rimelleri kurum gibi yapışmıştı. Juliet bir duvardan fışkıran su gibi kederini yayarken, Wendell bile bu açık duygu gösterisinden etkilenmişti. "Elbette, söz veriyorum" dedi.

Wendell belki de bir duygu belirtisi görmek isteyerek Michel'a baktı. "Sana acı çektirdiğim için gerçekten çok üzgünüm" dedi.

Michael ilgisiz görünme çabasıyla hafifçe omuzlarını kamburlaştırdı. "Tamam. Her neyse. Peki" dedi.

Wendell bebeği kucakladı, başını Brendan'ın boynuna gömüp çocuğun o tatlı süt kokusunu içine çekti. "Tatlı çocuk" derken sesi titriyordu. Brendan hayran hayran baktığı Wendell'in saçlarına asıldı. Bir avuç alıp ağzına sokmak istedi. Wendell yüzünü buruşturdu, bebeğin parmaklarından kurtardı saçlarını. Juliet, Brendan'ı almak için uzandı. Michael bakarken gözleri sulanır gibi oldu, başını çevirdi. Teninden dışarı doğru buhar gibi keder yükseliyordu.

Wendell bebeği Juliet'e verdi, alnından öptükten sonra Michael'a döndü. İki erkek hiç ayrılmayacaklarmış gibi birbirlerine sarıldılar; "Seni seviyorum, oğlum." Eski zamanların bir dansıyla ileri geri sallandılar Michael gözlerini yumdu, boğazının gerisinden bir inilti koptu. Bir an için ikisi birleşmişlerdi. Bakışlarını çevirmek zorunda kaldım. Ölü sandığın babanın karşısında olmanın nasıl bir duygu yaratacağını bilemiyordum. Michael geriye çekildi. Wendell mendilini çıkartıp gözlerini kuruladı. "Seni ararım" diye fısıldayarak tuttuğu soluğunu koyverdi. Sonra onlara bakmadan dönüp odadan çıktı. Suçluluğu göğsünün üzerinde bir ağırlık gibi olmalıydı. Ben arkasından giderken sokak kapısına doğru yürüdü. Benim varlığımın farkın-daysa bile itiraz etmiş değildi.

Dışarda hava rutubetlenmiş, rüzgâr ağaçlar arasından esi> yordu. Dallar sokak ışıklarını tümüyle örtmüştü, gölgeler sokakta rüzgâra kapılmış yaprak yığınları gibiydi. Adama veda edip otomobilime binmek ve uygun bir uzaklıktan izleyerek beni Brian'a götürmesini istiyordum. Oğlanın yerini öğrenince polise haber verecektim. İyi geceler dileyip aksi yönde yürüdüm.

Beni duyduğundan emin değilim.

Wendell, cebinden bir tomar anahtar çıkartıp kaldırım kenarında park etmiş olan küçük kırmızı Maserati spor otomobile doğru yürüdü. Renata'nın epey pahalı bir araba filosu olduğu anlaşılıyordu. Kapıyı açtı, direksiyonun başına geçti, kapıyı çarparak kapattı. Ben de aynı anda VW'e binip anahtarı kontağa soktum. Renata'nın tabancası sırtıma batıyordu. Kemerimden çıkardım, arka koltuktaki çantamın içine soktum. Wendell'in otomobili homurdandı. Ben de benimkini çalıştırdım ve ışıklarını yakmadan onun ön ve arka lambalarının yanmasını bekledim. Wendell marşı basıyordu ama motor çalışmıyordu. Birkaç dakika sonra çıktığını gördüm. Telaşlı bir tavırla kaputu kaldırıp baktı. Tellerle bir şeyler yaptı, yine otomobile bindi, anahtarı çevirdi. Ama motor çalışmıyor, akü son gücünü de harcıyordu. Ben VW'i vitese takmıştım, ışıklarını yakıp ağır ağır yanına yaklaştım. Camımı indirdim. O da uzanıp camını indirdi.

"Atla" dedim. "Seni Renata'ya götürüyüm. Oradan bir çekici çağırırsın."

Bir an düşündü, Michael'ın evine baktı. Fazla bir seçeneği yoktu. Otomobilden indi, kapısını kilitledi, gelip yanıma oturdu. Perdido Sokağı'nda sağa döndüm. Amacım kumsal boyundaki yoldan gitmekti. Otoyoldan da gidebilirdim. Trafik yoğun değildi. Keys'e giden yol yalnızca bir çıkış ilerdeydi ve buradan da gidilebilirdi.

Kumsala varınca sola döndüm. Rüzgâr epey artmıştı, katran karası okyanusun üzerinde kara bulutlar vardı. "Pazartesi gecesı Carl'la konuştum" dedim. "Sen onunla konuştun mu?"

"Daha sonra görüşecektim ama şehir dışına çıkmak zorunda kaldı." Wendell epey dalgındı.

"Sahi mi? Seninle konuşamayacak kadar kızgın olacağını sanıyordu."

"Onunla halletmemiz gereken bir işimiz var. Bana ait bir şey var onda."

"Tekne mi?"

"O da var ama bu başka bir şey."

Gökyüzü kömür rengindeydi, açıklardaki parıltılara bakılırsa elli mil falan ilerde bir elektrik fırtınası olmalıydı. "Önemi yok. Zaten olacaktı."

"Bunca yıldır nerede olduğunu söyler misin?"

Yüzünü çevirip camdan baktı. "Uzakta değildim. Ne kadar az yere gittiğimi bilsen şaşardın."

"Oraya gitmek için çok şeyden vazgeçtin."

Yüzünde şimşek gibi bir acı dalgası dolaştı. "Evet."

"Bu kadar zaman Renata ile miydin?"

"Evet" dedi hafif bir buruklukla. Küçük bir sessizlik oldu, sonra huzursuzca kıpırdandı. "Sence dönmekle yanlış bir iş mi yaptım?"

"Bu ne elde etmeyi umduğuna bağlı."

"Onlara yardım etmek isterdim."

"Ne yapmaları için? Brian da yolunu seçmiş, Michael da. Dana becerebildiği kadarını yaptı ve para da harcandı bitti. Terk ettiğin yaşama dönüp olayları değiştiremezsin. Onlar senin kararının sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışıyorlar. Senin de bunu yapman gerek."

"Her şeyi bir iki gün içinde onarmam beklenemez."

"Bu onanımı yapabileceğini sanmıyorum" dedim. "Bu arada seni gözümünden uzaklaştıracak değilim.

Seni bir kere kaybettim, bir daha kaybetmeye niyetim yok."

"Biraz zamana ihtiyacım var Yapacak bazı işlerim var."

"Beş yıl önce de vardı."

"Bu farklı."

"Brian nerede?"

"Emin bir yerde."

"Ben sana nerede olduğunu sordum." Otomobil yavaşlamaya başlamıştı. Şaşkınlıkla ön tabloya baktım, yavaşladıkça gazı pompaladım. "Tanrım, ne oluyor buna?"

"Benzinin mi bitti?"

"Depoyu az önce doldurdum." Sağ kaldırıma yanaştırdığım sırada motor durdu.

Wendell eğilip ön tabloya baktı. "Benzin dolu görünüyor"

"Sana söyledim ya, elbette dolu. Yeni doldurdum."

Derin bir sessizlik oldu, sonra rüzgâr ve dalgaların sesi bilincime işledi. Ay bulutların ardındaydı ama denizdeki beyaz köpükleri görebiliyordum.

Arka koltuktan çantamı alıp fenerimi buldum. Sanki çok anlarmışım gibi, "Bir bakayım" dedim.

Otomobilden indim. Wendell de kendi tarafından inip aynı anda arkaya geldi. Yanımda olduğuna memnundum. Belki de motor konusunda benim bilmediğim bir şeyi bilirdi. Böyle durumlarda girişimi ele almayı severim. Arka kaputu açıp motora baktım. Herhangi bir farklılık göremedim, işte bir dikiş makinesi boyunda ve biçiminde orada duruyordu. Oysa ben kırık parçalar, kopmuş bir vantilatör kayışı falan göreceğimi ummuştum. "Ne diyorsun?" diye sordum.

Wendell feneri alıp motora biraz daha yaklaştı. Oğlanlar bu gibi şeylerden anlarlardı: Silahlar; otomobiller; çim biçme makineleri, çöp öğütücüler, elektrik düğmeleri, beyzbol istatistikleri. Bense o topa benzeyen şey patlayacak gibi durduğundan sifonun kapağını çıkarmaya korkardım. Eğilip ben de baktım. "Dikiş makinesine benziyor; değil mi?" dedim.

Arkamızda bir aracın egzosu patladı, arka çamurluğuma bir taş çarptı. Wendell olayı benden bir saniye önce anlamıştı, ikimiz de kendimizi yere attık. Wendell beni yakaladı, otomobilin yan tarafına geçti. İkinci bir el ateş edildi, kurşun arabanın üstünden sekti. Wendell korurcasına kolunu omzuma atmıştı. Feneri söndürünce ortalık zifiri karanlık oldu. Cama kadar başımı kaldırıp sokağın karşısına bakmak için dayanılmaz bir istek vardı içimde. Görecek fazla bir şey olmayacağını biliyordum: Karanlık, toprak bir arazi, otoyoldan hızla geçen araçlar. Bize saldıran kişi, bizi Michael'ın evinden beri izliyor olmalıydı. Önce Wendell'in, sonra benim otomobilimi bozmuştu.

"Bu senin arkadaşlarından biri olmalı" dedim. "Ben çevremde bu kadar sevilmeyen bir kişi değilim."

Bir el daha ateş edildi. Arka camım çatlak buza dönüştü ama yere yalnızca bir parça düşmüştü.

Wendell bana baktı. Önceki o uyuşukluğu geçmişti. Şimdi hiç olmazsa dikkati biraz daha artmıştı.

"Son birkaç gündür biri beni izliyordu" dedi.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başını salladı. "Bir iki yere telefon etmiştim, yardıma ihtiyacım vardı."

"Michael'ın evine gittiğini kim biliyordu?"

"Yalnızca Renata."

Birden aklıma geldi. Kadının tabancasını almıştım ve silah şimdi çantamdaydı ve çantam da otomobildeydi. "Eğer erişebilirsen arabada tabanca var" dedim. "Çantam arka koltuğun üzerinde."

"İç lamba yanmaz mı?"

"Benim otomobilde mi? Asla."

Wendell kapıyı açtı ve iç lamba yandı. Bir sonraki kurşun az daha boynuna saplanıyordu. Yine yere çömeldik ve bir süre Wendell'in şahdamarını düşünerek sustuk.

"Eğer onunla daha sonrası için randevu yapmışsan Carl da Michael'da olacağını biliyordu" dedim.

"O planlan değişmeden önceydi. Hem Michael'ın nerede oturduğunu bilmez."

"Planlarının değiştiğini o söyledi, sen bunun doğru olup olmadığını bilmiyorsun. İstihbaratı aramak için insanın roket bilgini olması gerekmez. Danaya da sorabilirdi. Onunla görüşüyor"

"O Danaya âşıktır. Her zaman. Benim ortadan çekildiğime sevinmiştir."

"Ya Harris Brown? Onun tabancası vardır"

"Sana söyledim ya, adını bile duymuşluğum yok."

"Wendell, palavrayı kes, bana yanıt gerek."

"Sana gerçeği söylüyorum!"

"Başını kaldırma, kapıyı açmayı bir daha deneyeceğim."

Ben kapıyı açarken Wendell otomobile iyice yapıştı. Bu kere kurşun yanibaşımızda toprağa saplanmıştı. Koltuğu öne eğip arkadan çantamı aldım, kapıyı kapadım. Kalbim ağzıma gelmişti.

Çişim vardı ama böbreklerim büzülüp kurumuş gibiydi. Bütün iç organlarım kızılderili saldırısına uğramış arabalar gibi halkalanmışlardı. Tabancayı çıkardım. "Bana ışık tut."

Wendell yaktığı feneri kibrit aleviymiş gibi eliyle örttü.

John Wayne'in hoşuna gidecek tipten bir altıpatlar vardı elimde. Silindiri açıp bakınca içinin dolu olduğunu gördüm. Tabanca en az bir buçuk kilo geliyordu sanırım.

"Onu nereden aldın?"

"Renata'dan çaldım. Sen burada bekle. Hemen dönerim." Bana bir şey söyledi ama ben çömelmiş bir halde saldırgandan uzaklaşıp kumsala doğru gerilemeye başlamıştım. Sola saptım, otomobilin yüz metre berisinden dönerken hedef talimi yapmaya hevesli gözlerden uzaklaştığımı umuyordum. Gözlerim artık karanlığa iyice alışmıştı. Dönüp arkama bakarak geldiğim

yolu hesaplamaya çalıştım. Açık mavi VW'im bir eskimo iglosuna ya da bir çadıra benziyordu.

Yolda sola doğru bir dönüş daha yapıp saldırganın ateş ettiğini tahmin ettiğim yere yaklaştım

O noktaya varmam on dakika sürdü ve bu birden bu arada hiç silah atılmadığını farkettim.

Çevremdeki karanlığa rağmen ortalık terk edilmişe benziyordu. Şimdi iki şeritli yolda, otomobilimin tam karşısındaydım ve yerde sürünüyordum. Bir av köpeği gibi başımı kaldırdım.

"Wendell?" diye seslendim.

Yanıt yoktu. Ateş de edilmedi. Ne bir hareket ne de bir tehlike içinde olma duygusu. Ayağa kalktım.

"Wendell?"

360 derecelik bir dönüş yaparak çevremi taradım, sonra yine çömeldim. İki yanıma baktıktan sonra yine eğilerek karşıya geçtim. Otomobile varınca önden geçip arkaya dolandım, "Hey, ben geldim!" dedim.

Ama yalnızca denizden esen rüzgâr ve bomboş kumsal vardı.

Wendell Jaffe yine kaçmıştı.

20

Gecenin saat onuydu ve sokak iyice ıssızlaşma. Çok yakın olan otoyoldan gelen ışıkları görebiliyordum ama akli başında hiç kimse beni 0 saatte otomobiline almazdı. Çantamı aldım, omzuma astım. Sürücü kapısını açıp kontak anahtarını çıkardım. Kapıyı kilitleyebilirdim ama bunun ne yararı olurdu ki? Hem çalışmıyordu hem de arka cam zaten kırıktı ve hava koşullarıyla kısa boylu hırsızlara açıktı.

Bir mil kadar uzakta olan en yakın benzinciye yürüdüm. Ortalık çok karanlıktı, sokak lambaları çok seyrek ve olanlar da zaten fazla bir ışık vermiyordu. Fırtınanın açıklarda beklediği anlaşılıyordu.

Şimşekler mürekkep rengi bulutlar arasında bağlantısı gevşemiş bir lamba gibi titremekteydi.

Kendimi şöyle bir gözden geçirince bunca heyecana rağmen gayet iyi durumda olduğuma karar verdim. Formda olmanın iyi bir yanı da karanlıkta bir mil yürüyüp de önemsememektir. Üzerimde blucin, kısa kollu bir bluz ve ayağımda tenis ayakkabılarım vardı. Yürüyüş ayakkabısı sayılmazdı ama ıstırap da verdiğini söyleyemezdim.

Benzinci, o yirmi dört saat açık yerlerden biriydi, ancak tamamen bilgisayarla çalışıyordu ve yalnızca bir görevli vardı. Adamın oradan ayrılamayacağı belliydi. Bir avuç para bozdurup park yerinin köşesindeki telefon kulübesine girdim. Önce AA'yı arayıp numaramı verdim ve nerede kaldığımı söyledim. Santral memuru bana otomobilde beklememi tavsiye ettiyse de karanlıkta o kadar yolu bir daha yürümeye niyetli olmadığımı açıkça belirttim. Çekici aracı beklerken Renata'yı arayıp olanları anlattım. Tabancayı almak için teknesindeki boğuşmamızdan bana bir kırgınlık duymuyor gibiydi. Wendell'in henüz dönmediğini, ama otomobile atlayıp ev ile onu en son gördüğüm yer arasındaki yola bakmaya gideceğini söyledi.

Çekici kırk beş dakika sonra geldi. Sürücünün yanına atlayıp Otomobilime götürdüm. Adam kırk yaşlarındaydı ve bütün çiğnemesine, bilmiş konuşmasına ve değerlendirmelerine bakılırsa profesyonel bir çekici sürücüsüydü. Otomobile vardığımızda yere atladı, pantolonunu çekiştirdi ve elleri belinde VW'in çevresini dolandı. Durup yere tükürdü sonra. "Ne oldu?" Parçalanmış arka camı soruyor olabilirdi ama anlamazlıktan geldim.

"Hiçbir fikrim yok. Saatte kırk mille giderken birden yavaşlayıp durdu."

Büyük kalibreli bir silahtan çıkma kurşunun on sentlik çapta bir delik açtığı arabanın tavanına baktı.

"Bu da ne böyle?"

"Ha, onu mu diyorsun?" Yarı karanlıkta eğilip baktım.

Delik, açık mavi zemin üzerinde kara bir leke gibiydi. Adam deliğe parmağını soktu. "Bu kurşun deliğine benziyor."

"Öyle, değil mi?"

Çevresini dolaştık, gördüğümüz bütün hasarlı yerlerde ben de adamın şaşkınlığını paylaştım. Bana bir sürü soru sordu ama hepsinden sıyrılmayı başardım. Herif çekici sürücüsüydü, polis değil. Doğruyu söyleyeceğime yemin etmemiştim ya.

Sonunda başını sallayarak direksiyonun ardına geçip motoru çalıştırmak istedi. Motor çalışsaydı çok memnun olacağını tahmin ediyordum. Bana kadınların aptal yerine konulmalarına aldırmayacak biri gibi gelmişti. Ama talihi yoktu. Aşağı indi, arkaya geçti, motora baktı. Orasını burasını elledi, yine marşa bastı ve bir sonuç alamadı. Bunun üzerine VW'i benzinciye kadar çekti, bir servis bölmesine soktu ve arkasına bakmadan başını sallayarak çekti gitti. Kadınlar hakkında neler düşündüğünü anlamaya olanak yoktu. Benzinci, tamircinin sabah saat yedide işbaşı yapacağını söyledi.

Saat geceyarısını geçmişti ve ben yalnızca tükenmiş değil, aynı zamanda ortada kalıvermişim. Henry'ye telefon edebilirdim. Saat kaç olursa olsun hiç yakınmadan otomobiline atlayıp beni almaya geleceğini biliyordum. Ama Santa Teresa ile Perdido arasında bir tur daha yapacak gücüm kalmamıştı. Neyse çevrede motel kıtlığı yoktu. Otoyolun karşı tarafında bir tane gözüme kestirip üst geçitten geçtim. Böyle durumlar için hazırlık olduğumdan, çantamda her zaman bir diş fırçası, bir tüp diş macunu ve temiz bir külot bulundururum.

Motelde bir tek boş oda vardı. İstedğimden fazla para ödedim ama itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Otuz dolar ödeyince küçük birer şişe şampuanla kreme de hak kazandım, Yine bir şişede ancak bir bacağımı nemlendirmeye yetecek kadar bir 'beden' losyonu vardı. Sonunda nemlenmekten vazgeçip yatağıma bir dal kadar kuru ve çırılçıplak yattım. Herhangi bir ilaç almadan kütük gibi uyudum ve nezlemin artık geçmiş olduğuna karar verdim.

Saat altıda uyandığımda bir an nerede olduğumu anlayamadım. Hatırladıktan sonra yatağa bir daha gömülüp uyumaya devam ettim ve sekizi yirmi beş geceye kadar uyanmadım. Duşumu aldım, temiz külotumu ve dünkü giysilerimi giydim, Odanın ücreti öğleye kadar ödendiğinden anahtarımı vermeden otomattan bir fincan kahve alıp içtim ve yine otoyolu geçip otomobilime gittim.

Tamirci kızıl saçlı, kahverengi gözlü, basık burunlu, ön dişlerinin arasında boşluk olan ve Texas aksanıyla konuşan on sekiz yaşında bir gençti. Beni görünce işaret parmağını bukle yapar gibi çevirerek yanına çağırdı. Arabayı hidrolik asansörle kaldırmıştı, birlikte altına baktık. Dolarların uçup gittiğini görür gibi oldum, Delikanlı ellerini bir paçavraya silip, "Bakın" dedi.

Ne gösterdiğini anlayamadan baktım. Uzanıp bir boruya takılmış bir kelepçeyi gösterdi. "Biri yakıt borusuna bunu takmış. Herhalde motor üç blok kadar gittikten sonra stop etmişsin"

Güldüm. "Hepsi bu kadar mı?"

Tamirci kelepçeyi çıkartıp elime verdi. "Bu kadar. Şimdi çalışır artık."

"Teşekkür ederim. Borcum ne kadar?"

"Bir teşekkür yeter."

Otomobile atlayıp motele döndüm, henüz yapılmamış yatağın üzerine oturup Renata'yı aradım. Telesekreterine bir mesaj bırakıp bana telefon etmesini söyledim. Sonra Michael'ın evini aradım ve daha ilk çalışta kendisinin karşıma çıkmasına şaşıtm.

"Merhaba, Michael. Ben Kinsey. Seni işte sanıyordum. Babandan bir haber aldın mı?"

"Hayır Brian da almamış. Bu sabah telefon edip babamın gelmediğini söyledi. Çok telaşlıydı. Ben de telefonun başından ayrılmamak için işe telefon edip hasta olduğumu bildirdim."

"Brian nerede?"

"Söylemedi. Babamla buluşmadan onu polise ihbar edeceğimden korkuyor sanırım. Babam iyi mi sence?"

"Onu bilemem." Bir gece öncesinin olaylarını anlattım. "Renata'ya mesaj bıraktım. Dün gece konuştuğumda Wendell! aramaya gideceğini söylemişti. Yolda bir yerde bulmuş olabilir"

Kısa bir sessizlik oldu. "Renata da kim oluyor?"

Eyvah. "Şey... Babanın bir arkadaşı. Baban onun yanında kalıyor galiba."

"Kadın Perdido'da mı oturuyor?"

"Keys'de bir evi var"

Bir sessizlik daha. "Annem biliyor mu?"

"Sanmıyorum. Herhalde bilmiyordur."

"Oh oh, herife bak." Yine sessizlik. "Eh, ben kapatayım artık. Araması olasılığına karşı telefonu meşgul etmek istemiyorum."

"Numaramı biliyorsun" dedim. "Ondan haber alırsan bana bildirir misin?"

"Elbette." Renata'nın haberiyle babasına duyduğu son bağılılık duygusu da uçup gitmiş olmalıydı. Danayı aramaya çalıştım. Telesekreteri devreye girdi. Düşün marşının nağmelerini dinledim, bip sesi gelene kadar parmaklarımla tempo tuttum. Çok kısa bir mesaj bırakarak beni araması söyledim. Michael'la konuşurken Renata'dan söz ettiğim için çok kızgındım, kendime. Benim metresinden söz etmeme gerek kalmadan Wendell zaten çocukta yeteri kadar düşmanlık yaratmıştı. Perdido Cezaevi'nden Teğmen Ryckman'ı aradım. Dışarı çıkmıştı ama yardımcısı Tiller, Brian'ın saliverilmesi üzerine kıyamet koptuğunu söyledi. Bilgisayara girebilen her personel sorguya çekiliyordu. Santa Teresa'ya dönünce Ryckman'ı bir daha arayacağımı söyledim. Edeceğim telefonlar bitmişti. Motelden çıkışımı yaptım ve saat onda yine yola düştüm. Santa Teresa'da büroma döndüğümde mesaj bulacağımı umuyordum ama kapımı açınca telesekreterde kırmızı yerine yeşil ışığın yanıp sönmekte olduğunu gördüm. Sabahı her zamanki kırtasiye işlemleriyle geçirdim. Bir kahve yaptıktan sonra sigorta acentemi arayıp dün geceki olayı bildirdim. Kadın bana daha önce iş yaptırdığım yerde camı değiştirtmemi söyledi.

Bu arada kurşun deliklerini öylece bırakmak niyetindeydim. Sigortadan fazla şey istediğin takdirde ya polişeni iptal ederlerdi ya da primler astronomik oranlarda yükselirdi. Kurşun deliği umurumda bile değildi. Vücudumda bile birkaç tane vardı nasıl olsa. Tamirciye telefon edip camın değiştirilmesi için öğleden sonrasına randevu aldım.

Yemekten hemen sonra Alison dahili telefondan arayıp Renata Huff'ın resepsiyonda olduğunu söyledi. Hemen oraya gittim. Kadın küçük koltukta oturuyordu, başını arkaya yaslamış, gözleri kapalıydı, iyi görünmüyordu. Siyah saçları hâlâ aldığı duştan ıslaktı ama gözlerinde kara halkalar vardı, yanakları stresten çökmüş gibiydi. Kendine kıyasla çok canlı görünen Alison'a özür dilercesine bakıp gülümsedi.

Renata'yı odama götürüp ziyaretçi koltuğuma oturttum, ikimize de birer kahve hazırladım.

"Teşekkür ederim" diye mırıldanarak yudumladı kahvesini. Damağındaki tadın keyfini çıkararak yine gözlerini kapattı. "Bu iyi geldi işte."

"Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum."

Kadını ilk kez yakından inceleme fırsatı buluyordum, dinlenme halindeyken yüzüne güzel denemezdi. Teni çok güzeldi .pürüzsüz ve esmer- ama yüz hatları yanlış gibiydi: Alınmamış kara kaşlar, aşın küçük kara gözler Ağzı iriydi, kısa saçları çenesine dört köşe bir görünüm vermişti. Yüz ifadesi genelde huysuzsa da, gülümsediği seyrek anlarda yüzünün tümü değişiyor; ışıkla doluyordu. O doğal renkleriyle pek çok kadının cesaret edemediği limon yeşili, koyu pembe ve fuşya renklerini sürünebilirdi.

"Wendell dün geceyarısına doğru geldi. Bu sabah alışverişe çıktım. Kırk dakika falan sonra döndüğümde sahip olduğu her şeyle birlikte kendisi de gitmişti. Bir saat kadar bekledim sonra otomobilime atlayıp buraya geldim. Önce polise haber vermeyi düşündüm ama bir de senin fikrini alayım dedim."

"Ne hakkında?"

"Benden para çaldı. Dört bin dolar kadar"

"Ya Kaçak? "

Başını salladı. "Tekneyi alırsa onu öldüreceğimi bilir"

"Bir de hız teknen yok muydu?"

"Aslında hız teknesi değil. Şişirilen bot ama hâlâ iskeleye bağlı. Hem Kaçak'ın anahtarları Wendell'da yok."

"Neden?"

Hafifçe yüzü kızardı. "Ona asla güvenmedim."

"Beş yıldır birliktesin ve teknenin anahtarlarını emniyet edemedin demek?"

"Teknede ben olmadan işi yoktu."

Konuyu daha fazla kurcalamadım. "Peki, şimdi neden kuşkulaniyorsun?"

"Bana kalırsa Lord'u almaya gitmiştir. Ondan sonra ne yapacağını da ancak Tanrı bilir"

"Eckert'in teknesini neden çalsın ki?"

"Her şeyi çalar o. Bunu anlamıyor musun? Lord onun teknesiydi, şimdi de geri istiyor. Ayrıca Kaçak bir kıyı teknesi. Lord ise açık denizler için olduğundan amacına daha uygundur."

"Amacı ne?"

"Buradan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak."

"Bana neden geldin?"

"Lord'un nereye bağlı olduğunu bildiğini düşündüm. Carl Eckert'le teknesinde konuştuğunu söylemiştin. Tekneyi bulmak için liman idaresinde vakit kaybetmek istemedim."

"Wendell dün akşam bana Carl Eckert'in kent dışında olduğunu söylemişti."

"Gitti elbette. Zaten önemli olan da bu. Dönünceye kadar teknenin alındığını bilemeyecek." Saatine baktı. "Wendell Perdido'dan bu sabah onda ayrılmış olmalı."

"Onu nasıl başardı? Otomobili onarttı mı?"

"Sokağa park ettiğim Jeep'i aldı. Buraya kırk dakikada gelmişse Sahil Koruma hâlâ önünü kesebilir"

"Nereye gidebilir ki?"

"Meksika'ya döner diye tahmin ediyorum. Baja çevresindeki suları iyi bilir; Meksika vatandaşı olduğunu gösteren sahte bir pasaportu da var"

"Otomobilimi alayım" dedim.

"Benimkiyle gideriz."

Ben önde, o arkada olmak üzere merdivenlerden indik, "Jeep için polise haber vermelisin."

"Doğru. Marinanın otoparkında falan bıraktığını umuyorum."

"Dün gece nerede olduğunu söyledi mi? Ben onu saat onda falan kaybettim. Eve geceyarısı dönmüşse iki saat ne yaptı? Bir buçuk mili yürümek o kadar sürmez."

"Bilemiyorum. Sen telefon ettikten sonra otomobilime atlayıp evle kumsal arasındaki bütün sokakları tek tek aradım ama izine bile rastlamadım. Daha sonra söylediklerinden birinin gelip onu aldığını çıkardım ama kim olduğunu söylememekte ısrar etti. Belki de oğullarından biriydi."

"Sanmıyorum. Az önce Michael'la konuştum. Brian'ın bu sabah telefon ettiğini söyledi. Wendell dün gece ona gidecekmiş ama gitmemiş."

"Wendell sözünü pek tutmaz."

"Brian'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok Wendell mümkün olduğu kadar az şey bilmemi isterdi. Böylece polis sorguya çektiğinde bir şey bilmediğimi söyleyebilecektim."

Wendell'in çalışma sisteminin bu olduğu anlaşıyordu ama kimseyi yapacaklarından haberdar etmemenin bu kere lehine çalışacağından pek kuşkuluydum.

O sırada sokağa varmıştık. Renata bütün park ilahlarına meydan okuyup otomobilini kaldırımın kırmızıya boyalı olduğu yerin önüne çekmişti. Ceza almış mıydı? Elbette ki, hayır. Jaguarı açtı, yanına oturdum. Renata lastiklerini cıyak cıyak bağırarak hareket etti. "Wendell polise gitmiş olabilir" dedim. "Michael'a söylediklerinden teslim olmaya karar verdiği anlamını çıkardım. Öyle ateş falan edilecekse hapiste kendini daha güvencede hissedecektir sanırım."

Renata bana alaylı bir bakışla baktı. "Teslim olmaya falan niyeti yoktu. Yalandı onlar. Dana'yı görmeye gideceğini söylemişti ama o da yalan olabilir"

"Dün gece Dana'ya mı gitti? Neden?"

"Neden gittiğini bilmiyorum ama buradan ayrılmadan önce onunla konuşmak istediğini söylemişti. Kadın için suçluluk duyuyordu. Kaçmadan önce her şeyi düzeltmeyi umuyordu. Herhalde vicdanını rahat ettirmek istemiştir"

"Seni almadan gittiğini mi sanıyorsun?"

"Bunu yapabilecek tipte bir insandır. Korkak zavallı. Kendi davranışlarının sonuçlarıyla yüzyüze gelmekten hep kaçınmıştır Asla. Şu anda cezaevine düşmesi umurumda bile değil artık," Bütün trafik ışıklarına yakalanıyor gibiydi. Eğer yandan gelen yoksa kırmızı falan dinlemeden geçiyor; bir an önce marinaya varmak istiyordu. Belki de trafik kurallarını kural olarak değil de, tavsiye olarak görüyordu. Belki de o gün kendisi için trafik kuralları geçerli değildi.

Profilini incelerken ondan ne kadar bilgi alabileceğimi merak ediyordum. "Wendell'in kaçışının lojistiğini sormamın bir sakıncası var mı?"

"Ne gibi yani?"

Nereden başlayacağımı bilemeyerek omuzlarımı silktilim. "Nasıl bir ayarlama yaptı? Bunu tek başına yapabildiğini sanmıyorum." Kadını duraksadığını görünce açılacağını umarak başka bir yol

denedim. "Öyle merakımdan soruyor değilim. O zaman yaptığı şeyi şimdi de yapabilir diye düşünüyorum."

Yanıt vereceğini sanmıyordum ama sonunda benden yana baktı. "Haklısın. Bunu yardım olmadan yapamazdı. Ben tek başıma tekneyle Baja kıyıları boyunca gittim ve Lordu terk ettiği sandalıyla onu buldum."

"Bu tehlikeli değil miydi? Ya onu bulamasaydın? Okyanus çok büyük bir yer"

"Ben bütün ömrümce yelken kullanmışımdır. Plan tehlikeliydi ama başardık. Önemli olan da bu, değil mi?"

"Sanırım."

"Ya sen? Sen de yelken kullanır mısın?"

Başımı salladım. "Çok pahalı."

Gülümsedi. "Paralı bir erkek bul. Ben hep bunu yapmışımda Kayak yapmasını ve golf oynamasını öğrendim. Dünyayı birinci sınıfta uçarak dolaşmayı öğrendim."

"İlk kocan Dean'e ne oldu?"

"Kalp krizi geçirip öldü. Aslında o ikincisiydi."

"Wendell ne kadar zamandır onun pasaportunu kullanıyor?"

"Beş yıldır Kaçtığımızdan beri."

"Pasaport dairesi hiç kontrol etmedi mi?"

"O konuyu atlamışlardı zaten bizde onu kullanma fikri bu yüzden doğdu. Dean İspanya'da ölmüştü. Her nasılsa kâğıtları burada işleme konmamış. Pasaportunun süresi dolup da yenileme vakti gelince Wendell başvuru kâğıdını doldurdu, yanına onun resmini ekledik. Eğer doğum kâğıdı konusunda bir soru sorulursa yaşları da birbirlerine çok yakındı zaten."

Cabana Bulvarı'na varıp da sağa dönünce solumuzda direklerden bir orman gibi marina göründü. Gökyüzü kapalıydı, limanın yeşil sularının üstünü sis örtmüştü. Okyanustan esen rüzgâr, uzaktaki yağmurun kokusunu getiriyordu. Renata park yerine girip, büfenin yanında bir arabalık yer buldu. Kaptan Stanley Lordun nereye bağlı olduğunu bildiğimden öne ben geçtim.

Dışarda bir iki masası olan küçük bir deniz ürünleri lokantasının önünden geçtik. "Sonra?"

Renata omuzlarını silkeli. "Pasaportu aldıktan sonra mı? Denize açıldık. Ben zaman zaman geri dönerdim, Wendell de ara sıra benimle gelirdi. O zaman teknede kalırdı. Kimse ilişkimizi bilmediği için ben elimi kolumu sallayarak girip çıkardım. Oğlanlar her ne kadar farkında değillerse de, onları da izliyordum."

"Şu halde Brian'ın başı polisle derde girdiğinde Wendell'in haberi olmuştu."

"Elbette. İlk başlarda pek tasalanmadı. Brian'ın yaptıkları yaramazlık gibi şeylerdi. Okuldan kaçma, kamu malını tahrip etme falan."

"Oğlanlar oğlanlıklarını yapar" dedim.

Bunu duymazdan geldi. "İşler çıkırından çıktığında dünya turundaydık. Ülkeye döndüğümüzde Brian'ın başı gerçekten dertteydi. Wendell işte asıl o zaman uğraşmaya başladı."

Bir yat kiralama şirketiyle balık pazarını geçtik. Solumuzda deniz kuvvetlerinin iskelesi uzanıyordu. Bir tekne denizden çıkarılmıştı, vincin önümüzden ağır ağır geçmesini bekledik. "Ne ile? Bunu nasıl başardığını hâlâ anlamış değilim."

"Ben de pek bilmiyorum. Teknenin adıyla ilgili bir şeydi." Dalgakıran neredeyse bomboştu, yaklaşan fırtına tekneleri limana sokmuştu anlaşılan. "Bana söylediği kadarıyla Kaptan Stanley Lord yapmadığı bir şey için suçlanmış."

"Benim duyduğum kadarıyla Titanik'in verdiği SOS işaretlerini duymazdan gelmiş."

"Öyle diyorlar ama Wendell o olay üzerinde araştırmalar yapmıştı ve Lord'un masum olduğuna inanıyordu."

"Aralarındaki bağlantıyı çıkaramadım."

"Wendell'in de başı bir zamanlar yasalarla dertteymiş..."

"Tamam, hatırladım. Biri söz etmişti. Hukuk'tan yeni mezun olduğu sırada. Ölümüne neden olmaktan hüküm giymişti, değil mi?"

Renata başını salladı. "Ayrıntılarını bilmiyorum."

"Sana suçsuz olduğunu mu söylemişti?"

"Hayır, öyle değil. Başkasının suçunu üstüne almış. Brian'ı cezaevinden öyle çıkardı. Alacağını isteyerek."

Adımlarımı yavaşlatmadan yüzüne baktım. "Harris Brown diye birinden söz edildiğini duydun mu hiç?"

Başını salladı. "Kim o?"

"Eski bir polis. Wendell kaybolduktan sonra dolandırıcılık dosyasıyla o ilgilenmiş ama sonra o işten alınmış. Wendell'in şirketine büyük paralar yatırdığı ve hepsini kaybettiği anlaşılmış. Onun eski tanıdıklarını kullanıp Brian'a yardım etmiş olabileceğini düşündüm. Ama bunu yapması için bir neden göremiyordum."

Marina I rampası elli metre ileride, soldaydı ve kapısı her zamanki gibi kilitliydi. Martılar bir balıkçı ağını gagalıyorlardı. Anahtarlı birinin geleceğini umarak bir süre bekledik.

Sonunda telörgüye tırmanıp öteki tarafa geçtim ve kapıyı açtım. Renata da girince birlikte iskele boyunca yürümeye başladık. Artık konuşmuyorduk. Sağdaki altıncı sırasına dönüp Lord'un bağlı olduğu yere baktım.

Bu kadar uzaktan bile teknenin yerinin boş olduğu görölüyordu.

21

Bir gemi levazımatçısının üstünde olan Liman Müdürü'nün bürosuna giderken Renata'nın canı iyice sıkındı. Bir tür patlama falan beklediysen de sesi çıkmıyordu. Ben tezgâhtaki memura durumu anlatırken o dışardaki küçük ahşap balkonda bekledi. Kayıp teknenin yasal sahipleri olmadığımızdan ve Eckert'in tekneyi kendisinin götürmediğini ispat edemeyeceğimizden fazla bir şey yapılamayacağı kısa zamanda anlaşıldı. Memur beni yatıştırmak için anlattıklarımızı kaydetti. Liman Müdürü, ondan sonra Sahil Koruma'yı ve yerel polisi haberdar edecekti. Adımı ve telefon numaramı bıraktım ve Eckert'ten bir haber aldıklarında kendisinin benimle temas kurmasını söylemelerini rica ettim.

Renata da arkamdan aşağı indi ama komşudaki yat kulübüne uğramayı reddetti. Orada birinin Eckert'in nereye gittiğini bileceğini umuyordum. Camlı kapılardan içeri girince doğruca yukarı çıktım, yemek salonunun dışında durakladım, ikinci kat balkonundan dalgakıranın kenarındaki alçak beton duvarda oturan Renata üşümüş ve yorgun görünüyordu. Arkasında okyanus monoton bir sesle gümbürdüyor, rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Sığılık yerde sarı bir Labrador; kumsaldaki kumruları ürkütürken, başının üstünde dönen martılar keyifle bağışıyorlardı.

Yat kulübünün yemek salonunda barmenle duvardan duvara halıyı elektrik süpürgesiyle temizleyen bir adamdan başka kimse yoktu. Orada da adımı ve numaramı bırakıp, barmenden Carl Eckert'in geldiği takdirde benimle temasa geçmesini söylemesini rica ettim.

Otomobile dönerken Renata buruk bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Komik olan ne?" diye sordum.

"Hiç. Wendell'i düşünüyordum. Talihi hep yaver gider. Biri onu aramaya çıktığında saatler geçmiş olacak."

"Yapabileceğimiz bir şey yok, Renata. Her an ortaya çıkması da mümkündür Aslında gittiğinden emin olamayız. Hatta Wendell'in tekneyi aldığını bile ispat edemeyiz."

"Sen onu benim gibi tanımazsın. Bir pundunu bulup herkesi yolar o."

Otoparkı dolaşıp Renata'nın kayıp Jeep'ini aradık ama o da görünürlerde yoktu. Renata beni büroma geri getirdi, VW'imi aldım ve Colgate'e gittim. Bundan sonraki iki sıkıcı saati otomobilin camını değiştirmekle geçirdim. Orada beklerken krom ve plastik döşemeli resepsiyon bölmesinde karton bardaktan kötü bir kahve içerek, Arizona Highways dergisinin parça parça olmuş bir iki sayısını karıştırdım. Bu işe ancak dört dakika dayanıp kendimi dışarı atmıştım. Son zamanlarda âdetim olduğu üzere bir telefon kulübesi bulup işlerimi otoparktan yürüttüm. Şuna iyice bir alışınca büro masrafından kurtulurdum doğrusu.

Önce Dolandırıcılık Masası'ndan Teğmen Whiteside'i arayıp gelişmeleri bildirdim. "Gazeteye fotoğraflar verme zamanı geldi sanırım" dedi. "Yerel TV istasyonuyla da konuşup, bakayım bizim için neler yapabilecekler. Halkın bu ikisinin ortalıkta dolaştığını bilmesini istiyorum. Belki biri görüp ihbar eder."

"Öyle olacağını umalım."

Arka camım takıldıktan sonra büroya döndüm ve ondan sonraki bir buçuk saatimi masa başında geçirdim. Eckert'in araması olasılığına karşı telefonun yanında olmam gerektiğini hissediyordum. Bu arada Mac'ı arayıp olanları anlattım. Telefon, kapadığım anda çaldı. "Kinsey Millhone Özel Detektiflik Kinsey Millhone konuşuyor"

Bir anlık sessizlikten sonra bir kadın, "Ben telesekreter konuşuyor sanmıştım" dedi.

"Hayır; benim. Siz kimsiniz?"

"San Fransisco'dan arıyorum, kuzenin Tasha Howard."

"Evet, Tasha. Liza senden söz etmişti. Nasılsın?" Bir yandan da Wendell'in telefon etmesi olasılığı varken, kadının bir an önce kapaması için sabırsızlanıyordum.

"İyiym. Bir şey oldu da senin ilgilenebileceğini düşündüm. Grand'ın Lompoc'taki avukatıyla konuştum az önce. Grand birkaç aydır belediyeye karşı büyük bir mücadele veriyor ve sonucun yakında alınacağını umuyoruz. Evinin yerel tarihi koruma yasasına dayanarak korunmasını istiyor. Ev, ilk kez yüzyılın başında yapılmış. Tabii yıllardır içinde yaşayan yok ama restore edilebilir; Belediye Meclisi razı geldiği takdirde evi Wayne'n inşa edebileceği bir arsası daha var anneannemin. Her neyse, bir zamanlar orada bulunduğun için bir kere daha görmek istersin diye düşünmüştüm."

"Orada mıydım?"

"Elbette. Hatırlamıyor musun? Dördünüz -Gin Teyze, annenle baban ve sen- Burt ve Grand kırk ikinci evlilik yıldönümleri için yolculuğa çıktıklarında gelmiştiniz. Aslında kırkinci yıldönümleri olacaktı ama hazırlıkları iki yıl sürmüştü. Bütün kuzenler oyun oynadık ve sen kaydırdıktan düşüp dizinden yaralanmıştın. Ben yedi yaşında olduğuma göre sen dört yaşında falan olmalıydın. Belki biraz daha büyük ama okula gitmediğini hatırlıyorum. Senin hatırlamıyor olmana inanmam. Rita Teyze bize fıstık ezmeli ve turşulu sandviç yemesini öğretmişti. O gün bugündür o sandviçlere bayılırım. Bir iki ay sonra yine gelecektiniz. Burt ile Grand döndüklerinde."

"Ama bizimkiler gelemediler" Tanrım, fıstık ezmeli ve turşulu sandviçler bile artık benim değil diye düşünüyordum.

"Öyle" dedi. "Her neyse, evi görürsen bazı şeyleri hatırlarsın diye düşündüm. Ben bir iş için geleceğim, istersen seni gezdirebilirim."

"Sen ne iş yapıyorsun?"

"Avukatım. Yönetim, miras yönetimi, aile içi fonlar, vergi planlama. Şirketin bir burada, bir de Lompoc'ta bürosu olduğundan sürekli gider gelirim. Önümüzdeki birkaç gün için bir programın var mı? Boş bir zaman bulabilir misin?"

"Bir düşüneyim" dedim. "Çok teşekkür ederim ama şu anda bir olayla uğraşıyorum. Sen bana adresi ver, eğer bir fırsat bulursam gider bakarım, bulamazsam da... eh, ne yapalım."

"Bak, bu olur işte. Aslında ben seninle görüşmek istiyordum. Liza kendisinin yaklaşımından pek hoşnut kalmamış. Belki de dalgalanan suları biraz yatıştırabilirim diye düşünüyordu."

"Buna gerek yok. Gayet iyiydi." Aramızdaki mesafeyi koruyordum ama bu davranışımın onun gözünden kaçmadığına eminim. Bana adresi verip evi tarif etti. Yazdığım kâğıdı çöp sepetine atmak için daha şimdiden bir sabırsızlık hissediyordum. Çok teşekkür ederim, konuştuğumuza pek memnun oldum diyen o havayla veda sesleri çıkarmaya başladım.

Tasha, "işine karışmak gibi gelecek belki ama senin aile bağlarını güçlendirmeye pek ilgilenmediğin izlenimini edindim" dedi.

"Neden işime karışmak olsun?" dedim. "Öğrendiklerimi hazmetmeye çalışıyorum yalnızca. Bu konuda ne yapacağımı henüz bilemiyorum,"

"Grand'a kızgın mısın?"

"Elbette, neden olmayayım ki? Annemi kapıdışı etmiş. Bu kopuklukları yirmi yıl sürmüş olmalı."

"Bu yalnızca Grand'ın suçu değildi. Bir ayrılığı yaratmak için iki kişi gerekir"

"Doğru. Annem hiç olmazsa durumu düzeltme yolundaydı. Grand ne yaptı? Arkasına yaslanıp bekledi, ki halen de aynı şeyi yaptığını görüyorum."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Bunca yıl neredeydi? Otuz dört yaşındayım ben. Düne kadar yaşadığını bile bilmiyordum. Benimle ilişki kurabilirdi."

"Senin nerede olduğunu bilmiyordu."

"Palavra. Liza bana burada olduğumuzu herkesin bildiğini söyledi. Son yirmi beş yılda sizden yalnızca bir saatlik yoldaydım."

"Bu konuda tartışmak istemiyorum ama Grand'ın bildiğine gerçekten inanmam."

"Ne oldu sandı peki? Beni ayıların yediğini mi? Merak etseydi bir detektif tutabilirdi."

"Senin görüşünü anlıyorum ve bütün bu olanlardan çok üzgünüm. Sana acı vermemek için temas kurmadık."

"Neden şimdi aradınız öyleyse?"

"Artık aramızda bir bağlantı olsun istedik. Eski yaraların kapanması için yeterli zamanın geçtiğini düşündük"

"O 'eski yaralar' benim için çok yeni bir haber. Bu palavrayı ilk kez dün duydum."

"Bunu takdir ediyorum ve senin istediğini düşünmeye hakkın olduğunu biliyorum. Grand sonsuza kadar yaşayacak değil, seksen yedi yaşında ve hasta. Bu ilişkinin keyfini çıkaracak bir fırsatın var hâlâ."

"Düzeltilirim, ilişkinin keyfini çıkarmak için onun bir fırsatı var Benim bundan bir keyif alacağımı hiç sanmıyorum."

"Bu konuyu biraz düşünür müsün?"

"Elbette."

"Ona konuştuğumuzu söylememe izin verir misin?"

"Buna engel olmanın bir yolunu göremiyorum."

Çok kısa bir sessizlik oldu. "Bu kadar bağışlamasız mısın gerçekten?"

"Kesinlikle. Neden olmasın ki? Tıpkı Grand gibi" dedim. "Kendisinin bu huyumu takdir edeceğinden hiç kuşku yok."

"Anlıyorum" dedi soğuk bir sesle.

"Bak, senin bunda hiçbir suçun yok ve senden intikam almaya çalışıyor değilim. Bana biraz zaman tanıman gerekiyor. Ben yalnız olmaya alıştım. Hayatımdan memnunum ve değiştirmek istediğimi de pek sanmıyorum."

"Biz senden değişmeni istemiyoruz."

"O zaman beni olduğum gibi kabul etmeye alışın."

Tasha gülecek kadar kibarlık gösterdi ki, her nasılsa bu da soğukluğun giderilmesine yardımcı oldu. Birbirimize daha candan sözlerle veda ettik. Ben gerekli her şeyi söylemişim ve telefonu kapadığımda artık kabalığım geçmeye başlamıştı. İçerik çoğunlukla biçimi izlerdi. Biz yalnızca hoşlandığımız insanlara nazik davranmazdık... nazik davrandığımız insanlardan da hoşlanırdık. Her ikisi de geçerliydi. Terbiye de buydu sanırım ya da benim teyzem öyle olduğunda ısrar ederdi. Bu arada yakın bir gelecekte Lompoc'a gitmeyeceğimi de biliyordum.

Koridorun karşısındaki tuvalete gittim, döndüğümde telefonum çalıyordu. Hemen kendimi masaya fırlattım, telefonu açıp kordonu uzatarak koltuğuma oturdum. Kendimi tanıtınca karşı tarafta bir soluma sesi duydum ve bir an karşımda Wendell'in olduğunu sandım. "Acele etme" dedim. Lütfen lütfen lütfen, diye düşünerek gözlerimi kapattım.

"Ben Brian Jaffe."

"Ben de baban sanmıştım. Ondan bir haber aldın mı?"

"Hayır Sizi o yüzden arıyorum. Siz bir haber aldınız mı?"

"Dün gecedен sonra almadım."

"Michael, babamın geldiği arabanın hâlâ kapının önünde olduğunu söylüyor."

"Arabası bozulmuştu, o yüzden benimle gelmişti. Sen onu en son ne zaman gördün?"

"Önceki gün. Öğleden sonra geldi, konuştuk. Dün gece de geleceğini söylemişti ama gelmedi."

"Gelmeye çalışmış olabilir" dedim. "Biri dün akşam bize ateş fitti, o da kaçtı. Bu sabah Lord'un gitmiş olduğunu gördük."

"Tekne mi?"

"Evet. Babanın kaybolduğunda içinde bulunduğu tekne."

"Babam bir tekne mi çaldı?"

"Öyle görünüyor ama şu anda bundan emin olamayız. Belki de tek çıkış yolu oydu. Gerçek bir tehlike içinde olduğunu hissetmiş olmalı."

Gözüne gireceğimi umarak hikâyeyi anlattım. Az daha Renata'dan söz edecektim ama tam zamanında dilimi tuttum. Michael kadını bilmiyorsa, büyük bir olasılıkla Brian da bilmiyordu O her zamanki sapık tabiatıyla yine olayın 'kötü adamını' korumaya yönelmişim. Wendell belki fikir değiştirip tekneyi geri getirirdi. Belki de Brian'ı kandırır ve ikisi birden polise teslim olurlardı. Belki de Paskalya tavşanı bana, deliğinden baktığınızda şimdikinden çok daha iyi olan bir dünyayı görebileceğiniz şeker yumurtalardan birini getirirdi.

Brian biraz daha soludu kulağıma. Bekledim. "Michael babamın bir sevgilisi olduğunu söyledi" dedi. "Doğru mu bu?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir arkadaşıyla birlikte seyahat ediyordu ama ilişkilerini bilmiyorum."

"Anladım." İnanmamış gibi homurdandı. Onun on sekiz yaşında olduğunu ve seks hakkında herhalde benden çok şey bildiğini unutmuştum. Şiddeti benden iyi tanıdığı kuşkusuzdu. Onun gibi bir çocuğu kandırabileceğimi de nereden çıkarmıştım?

"Renata'nın numarasını ister misin? O bir haber almış olabilir"

"Elimde bir numara var, açınca telesekreter çıkıyor. Babam oralardaysa beni arıyor. Sizdeki de bu mu?" Bana Renata'nın rehberde olmayan numarasını okudu.

"Evet. Bak, şimdi nerede olduğunu söylesene. Gelirim, karşılıklı konuşuruz. Belki konuşarak onun nerede olabileceğini buluruz."

Brian bu teklifimi düşündü. "Bana beklememi söyledi. Kendisi buraya gelene kadar kimseyle konuşmayacakmışım. Herhalde yoldadır şimdi." Bunu huzursuzluk kokan bir sesle ve inanmayarak söylemişti.

"Olabilir tabii" dedim. "Planların ne?" Sanki Brian'ın planlarını açıklayacağına gerçekten inanmışım gibi.

"Artık kapamam gerek."

"Dur! Brian?" Telefon kapandı.

"Lanet olsun!" Telefona bakarak irade gücüyle çaldırmaya çalıştım. "Haydi, haydi!"

Ama oğlanın bir daha aramayacağını biliyordum. Birden omuzlarımdan dalga dalga yayılan gerginliği hissettim. Kalkıp masanın ardından çıktım, halının boş bir yerine sırtüstü uzandım. Tavan da insana hiçbir bilgi vermiyordu. Olayların olmasını beklemekten nefret ederim ve rastlantıların elinde kalmaktan hiç hoşlanmam. Belki de Brian'ın nerede saklandığını bulabilirdim. Wendell'in pek az arkadaşı vardı ve herhangi bir suçortağı olduğunu sanmıyordum. Renata'ya bile Brian hakkında herhangi bir bilgi vermemişti. Brian'ın saklanabileceği en muhtemel yerlerden biri Kaçak olabilir ama bunun için de hem Renata'nın hem de Brian'ın çok yetenekli yalancılar olmaları gerekirdi. Sesinden anlayabildiğim kadarıyla çocuk, kadının varlığından gerçekten haberdar değildi ve kadın da onun nerede olduğu konusunda ilgisiz görünmüştü. Bence Renata, Brian'ın nerede olduğunu bilseydi mutlaka ihbar ederdi. Wendell'in kaçışına bunu yapacak kadar sinirlenmişti.

Wendell, Brian'ı bir motele falan yerleştirmiş olmalıydı. Hemen hemen her gün oğlunu ziyaret etmeye hazırlandığına göre bu yer fazla uzakta olamazdı. Brian uzun süreler tek başına kalacaksa öyle pek göze görünmeden yiyecek bir şeyler bulma ihtiyacındaydı. Belki de kendi yemeğini hazırlayabileceği bir mutfak olan bir motel odası. Büyük mü? Küçük mü? Çevrede on beş yirmi kadar motel vardı. Oraya gidip hepsini tek tek arayacak mıydım? Bu hiç de hoşuma gitmeyen bir olasılıktı. Ama diğer yandan Brian, Wendell'a erişmemin tek yoluordu. Dispatch gazetesinde şimdiye kadar Brian'ın cezaevinden yanlışlıkla salıverilmesi üzerinde pek durulmamıştı ama baba oğlun fotoğrafları yayınlan diktan sonra işler kızışacaktı. Brian'ın cebinde parası olabilir ama bunun sınırsız bir miktar olduğu düşünülemezdi. Wendell oğlunu kurtarmaya kararlıysa acele etmeliydi ve bu benim de acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Saatime baktım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Yerden kalktım telesekreterimin mesaj alma durumunda olup olmadığını kontrol ettim. Sonra cezaevinden ilk kaçışın yeraldığı gazete kupürlerini çıkardım. Brian Jaffe'nin fotoğrafı pek iyi değilse de işimi görürdü Portatif Smith-Corona yazı makinemi ve çantamı aldığım gibi kendimi dışarı attım. Merdivenlerden daktilo bacaklarıma çarparak inip iki. blok ötedeki otomobilime gittim. Son anda kıyı boyundan gitmeye karar vermişim. Otoyol girişine olan yolu uzatıp marinanın önünden geçecek, Carl Eckert'e bir kere daha bakabilecektim. Adam dönmüş ve kimse de bana haber vermek zahmetine girmemiş olabilir.

Küçük bedava park yeri dolu olduğundan bir bilet alıp asıl otoparka girmek zorunda kaldım. Kapımı kilitleyip büfenin önünden geçerken soluma baktım. Carl Eckert egzotik bir marka olan küçük kırmızı spor arabasında oturuyordu. Yüzü sapsarıydı, terliyordu, gözleri irileşmişti. Bir şoka girmiş gibiydi. Şaşkınlıkla çevresine bakmıyordu. Üzerinde şık bir lacivert takım elbise vardı ama kravatı gevşetilmiş, gömleğinin yakası açılmıştı. Gümüş saçları sanki arasına elini sokmuş gibi kabarıktı. Adımlarımı ağırlaştırarak adamı izledim. Ne yapacağına karar vermemiş gibiydi. Anahtara uzandığını gördüm. Ama elini çekti, pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü ve boynunu sildi. Mendili ceketinin cebine soktu, bir sigara paketi çıkardı. Araba çakmağına bastırdı.

Yanına yaklaşıp gözgöze gelmek için eğildim. "Carl? Ben Kinsey Millhone."

Dönüp baktı ama gözlerinde bir tanıma ifadesi yoktu.

"Geçen gece yat kulübünde tanıştık. Ben Wendell Jaffe'yi arıyordum."

"Özel detektif" dedi.

"Evet."

"Hemen tanıyamadığım için kusura bakma ama gayet kötü haberlerim var"

"Lord'u duydum. Yapabileceğim bir şey var mı?" Çakmak deliğinden fırladı. Eckert'in elleri öyle titriyordu ki, ateşi sigaranın ucuna dokundurmakta güçlük çekti. Dumanı içine çekti, öksürdü.

"Namussuz teknemi çaldı" dedi öksürüğü arasında. Başka bir şey daha söyleyecekti ama susup karşıya baktı. Gözlerinde bir damla yaş gördüm ama bunun öksürükten mi yoksa teknesinin kaybindan mı olduğunu anlayamadım.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben o teknede yaşıyorum. Sahip olduğum her şey oradadır. Benim yaşamımdır o tekne. Bunu biliyor olmalıydı. Bilmemesi için aptal olması gerekirdi. O tekneyi benim kadar severdi o da." İnanamayarak başını salladı.

"Çok güç bir durum" dedim. "Sen nereden duydun?"

"Renata öğleden sonra büroya geldi. Wendell'in evden ayrıldığını ve kaçmaya hazırlandığından korktuğunu söyledi. Kendi teknesi iskeleye bağlı olduğu için aklına seninki gelmiş."

"İçeri nasıl girdi peki? Onu anlamıyorum işte. O tekneyi satın aldığımda bütün kilitleri değiştirmiştin."

"Belki de kırarak girmiştir Ya da maymuncukla. Her neyse, biz buraya geldiğimizde tekne yoktu." Yüzüne baktı. "Kadın o mu? Renata mı? Soyadı ne?"

"Neden sordun?"

"Onunla konuşmak isterim. Söylediğinden fazla şey biliyor olabilir"

"Doğru" dedim. Dün geceki silahlı saldırıyı hatırlamıştım. Carl acaba olduğu yeri kanıtlatabilir miydi? "Sen ne zaman döndün? Dün gece kent dışında olduğunu duydum ama nerede olduğunu bilmiyordum."

"Bilselerdi bile bana erişemezsiniz. Öğleden sonra SLO-town'da bir iki toplantım vardı. Gece Best Western Oteli'nde kaldım ve bu sabah saat sekizden önce oradan ayrıldım. Bir iş toplantım daha vardı, saat beşte de buraya dönmek üzere yola çıktım."

"Bu olay senin için bir şok olmalı.""

"Hem de nasıl! Teknemin gittiğine inanamıyorum."

SLO-town doksana mil kuzeyimizdeki küçük bir kolej kasabası olan San Luis Obispo'nun kısaltılmışıydı. Ya gerçekten iki gün çok meşguldü ya da bütün söyleyeceklerini planlamıştı. "Şimdi ne yapacaksın? Kalacak bir yerin var mı?"

Kabana Bulvarı'nda sıralanmış motellere doğru başını salladı. "Turistlerden yer kaldıysa bunlardan birini deneyeceğim. Ya sen? Onu bulamadın sanırım,"

"Aslında dün gece Michael'in evinde karşılaştık. Konuşabileceğimizi sanıyordum ama başka şeyler oldu. Birbirimizden ayrıldık ve bir daha kendisini göremedim. Şeninle buluşacağını söylemişlerdi."

"Bu iş çıkınca randevumuzu son anda iptal ettim,"

"Onu hiç görmedin mi?"

"Yalnızca telefonda konuştuk."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır Hiçbir şey söylemedi."

"Bana sende ona ait bir şey olduğunu söyledi."

"Sahi mi? Çok garip. Ne demek istemiş olabilir acaba?" Saatine baktı. "Tüh, geç olmuş. Odalar tükenmeden bir tane bulmalıyım."

Geri çekildim. "Eh, Lord'dan haber alırsan bana da bildir olur mu?"

"Elbette."

Otomobil hareket etti. Yerinden çıkıp kulübedeki kadına park biletini uzattı. Ben arkama şöyle bir bakıp, lokanta barakasına doğru yürüdüm. O da beni gözetlemek için dikiz aynasını düzeltmişti. Beni işletmiş olduğuna emindim. Bir konuda yalan söylüyordu. Ama bunun ne olduğunu anlayamamıştım.

22

Perdido'da motellerin bulunduğu kıyıboyuna vardığımda okyanus gri yeşil bir pusla renk değiştirmişti. Batan, güneşin yansıması denizin üzerinde yosunlu ve erişilmez bir ada serabı yaratıyordu. İki ayna birbirine görüntü yansıttığı zaman sonsuz bir koridor oluştuğunda da buna benzer bir şey görmüştüm. O an birden geçti ve görüntü dumana dönüştü. Hava, California kıyıları

için aşırı rutubetli, sıcak ve durgundu. Bölge halkı bu gece garajlarında geçen yılın, pervaneleri toz tutmuş elektrikli vantilatörlerini arayacaklardı. Uyku herhangi bir ferahlama olmadan ter ve buruşuk çarşafların huzursuz bir karışımı olacaktı.

Ana yola çıkan bir sokakta park ettim. Motellerin ışıklan yanınca yapay bir günüşiği oluşmuştu: Neon yeşilleri ve mavileri birbirleriyle rekabet ederek gelip geçen yolculara davetler yağırdırıyordu. Kaldırımlar, hepsi de şortlu ve sıcaktan bunalmış insanlarla dolmuş taşmaktaydı. Arabalar bir park yeri peşinde dolanıp duruyordu. Sokaklarda kum yoktu ama sanki rüzgâr kumları savurup getirmiş gibi bir duygu, havada tuz ve balık ağı kokusu vardı. Birkaç bar, kolejli öğrencilerle doluydu, açık kapılardan dışarı, bası ağır basan bir müzik taşıyordu.

Bir şeyi hatırlamak zorundaydım: Brian Jaffe bu kentte yetişmişti. Fotoğrafı yerel gazetelerde yayımlanmıştı ve sokaklarda herhalde pek fazla dolaşamazdı. Aradığım motelin gereklilikleri arasına kablolu televizyonu da koydum. Brian'ın babasının oğlanı külüstür bir yerde bırakacağını sanmıyordum. Kaldığı yer ne kadar sade ve sıkıcı olursa, çocuk dışarda eğlenmeyi o kadar arayacaktı.

Ana caddedeki motellerden başlayıp çevreye yayıldım. Motel inşaatçıların eğitimlerini nereden aldıklarını bilmiyorum ama hepsinin aynı motel-adlandırma dersine devam ettikleri anlaşılıyordu. Gelgit'e, Güneş ve Denize, Dalgakırana, Lagune, Yelkenli'ye, Kumsal'a, Mavi Kumlara, Beyaz Kumlara, Casa Del Mar'a girip çıktım. Özel detektif ruhsatımın fotokopisini, Brian Jaffe'nin gazete fotoğrafını gösterdim. Kendi adını yazdırmayacağından emin olarak adının çeşitlemelerini denedim: Brian Jefferson, Jeff O'Brian, Brian Huff, Dean Huff ve Wendell'in favorisi olan Stanley Lord. Brian'ın cezaevinden yanlışlıkla salıverildiği günü biliyordum, motele giriş tarihi de o olmalıydı. Bekardı ve oda ücretini herhalde peşin ödemişti. Tahminimce odasından pek çıkmıyordu. Verdiğim bu tanımdan ve resimden kendisini bir görenin çıkacağını umuyordum. Motel yöneticileri ve resepsiyon memurları başlarını sallamakla yetindiler. Herbirine bir kart bırakıp, Brian Jaffe'ye benzeyen birinin geldiği takdirde bana haber vereceklerine söz aldım. Ancak ben kapıdan çıktığım anda kartları çöp sepetlerine attıklarından da hiç kuşum yoktu.

Uğradığım on ikinci yer olan Fener Motel'de -Direkt Telefon, Renkli kablolu TV, Haftalık ve Aylık İndirimler, Isıtılmış Havuz, Sabah Kahvesi Bedava- olumsuz bir yanıt yerine bir baş sallanmasıyla karşılandım. Fener Motel üç katlı, ortasında havuzu olan kutu gibi bir yerdi. Dışı gök mavisine boyanmış, önüne on metrelik bir de fener resmi oturtulmuştu. Resepsiyon memuru yetmiş yaşlarında ama canlı ve uyanık biriydi. Bir kapı kulpu gibi saçsızdı ancak dişlerinin tümü kendisinin gibiydi. Gazete kupürüne romantizmadan eğrilmiş parmağıyla dokundu.

"Burada. Michael Brendan. 101 nolu oda. Neden o kadar tanıdık geldiğini merak ediyordum; Defteri yaşlıca bir bey imzalayıp bir haftalığını peşin verdi. Doğrusunu isterseniz akrabalıklarını pek çıkaramamıştım."

"Baba oğul" dedim.

"Onlar da öyle söyledilerdi" diyerek hâlâ kuşkulu bir tavırla başını salladı. Gazeteden, kaçışın ayrıntılarını ve sonra arabası çalınan kadının öldürülmesini okudu. "Bunu okuduğumu hatırlıyorum. Polisi çağırmamı ister misiniz?"

"Önce bana on dakika konuşma fırsatı verin, sonra şeriflik bürosunu arayın. Dikkatli olmalarını söyleyin. Bunun bir kan banyosuna dönüşmesini istemem. Çocuk henüz on sekiz yaşında. Pijamaları üstündeyken vurulup öldürülmesi hoş olmaz."

Lobiden çıkıp ara geçitten bahçeye çıktım. Hava artık iyice kararmıştı, aydınlatılmış olan havuz masmaviydi. Suyun yansımaları binanın üzerine düşüyor, beyaz zemin sürekli değişen parıltılar yaratıyordu. Brian'ın odası zemin kattaydı. Cam kapıları küçük bir verandaya, veranda da havuza açılıyordu. Verandalar birbirlerinden bodur taflanlarla ayrılmıştı. Herbiri numaralı olduğu için odayı bulmam güç olmadı. Kısmen çekilmiş tül perdeden içerde olduğunu gördüm. Kapılar kapalı olduğuna göre havalandırma sonuna kadar açılmış olmalıydı.

Brian'ın üzerinde gri jimnastik şortu ve kolsuz bir tişört vardı. Güneşten esmerleşmiş ve sağlıklı görünüyordu. Odadaki tek iskemleye oturmuş, bacaklarını yatağa uzatmış, televizyon izliyordu. Binanın ucuna kadar gidip oradan koridora girdim. Üzerinde PERSONELE MAHSUS yazılı bir kapı görünce açıp içeri baktım. Büyük bir dolap olan odanın üç tarafındaki raflara çarşaflar, havlular ve yastıklar sıralanmıştı. Ayrıca süpürgeler, elektrik süpürgeleri, ütüler, ütü tahtaları ve çeşitli temizlik malzemesi. Birkaç tane temiz havlu alıp dışarı çıktım.

Brian'ın odasının koridor kapısını vurup tıklattım. Dikiz deliğinin kenarında kalmaya dikkat etmiştim. Televizyonun sesi kısıldı. Kapıya gelmesini beklerken koridorun öteki ucuna baktım. Delikten bana bakmaya çalışmış olmalıydı. Boğuk bir, "Evet?" sesi işitildi.

"Criada" diye seslendim. İspanyolca "oda hizmetçisi" yani. Bunu ilk derslerden birinde öğrenmiştim. Ders alan kadınlardan çoğu İspanyol asıllı hizmetçileriyle konuşabilmek için kursa yazılmışlardı. Aksi takdirde hizmetçiler akıllarına geleni yapıyor ve hanımları da ancak çaresizce kendilerini evin içinde izleyip kadınlara bir türlü "anlatamadıkları" temizleme tekniklerini öğretmeye çalışıyorlardı,

Brian da anlamamıştı. Kapıyı zincirin elverdiğince açıp aradan baktı. "Ne var?"

Havluları kaldırıp yüzümü gizledim. "Havlu" dedim,

"Ha." Kapıyı kapattı, zinciri çekti. Kapıyı aralık bırakarak geri çekildi. Odaya girdim. Bana bakmamıştı. Dikkatini yine televizyona vererek soldaki banyoyu işaret etti. Televizyonda eski bir siyah beyaz film gösteriliyordu: çıkık elmacık kemikli, briyantınli saçlı erkekler, kaşlarını bir çatlak inceliğinde yolmuş kadınları. Bütün yüz ifadeleri dramatikti. Brian televizyonun sesini yükseltti. Ben banyoya girince fırsattan yararlanıp çevreye bir göz attım. Gözönünde bir tabanca, bıçak falan yoktu. Güneş yağı, saç spreyi, saç fırçası, saç kurutucusu ve jilet. Oğlanın yüzünde tıraş edecek kadar tüy olduğunu sanmıyordum. Belki de küçük eğitim sutyenleriyle deneme yapan erginliğe erişmemiş kızlar gibi, o da tıraş olmayı öğrenmeye çalışıyordu.

Havluları bırakıp odaya döndüm, yatağın kenarına oturdum. İlk anda varlığını farketmemiş gibiydi.

Ölümcül hastalık müziği yükselirken, sevgililer kusursuz yüzleri yanyana kameraya bakıyorlardı.

Erkek kadından güzeldi. Brian sonunda beni görünce şaşırdığını belli etmeyecek kadar serinkanlılık gösterdi. Uzaktan kumandayı alıp sesi kesti. Sahne duygu yüklü konuşmalarla sessiz olarak devam etti. Ekranı öyle bakarak dudak okumayı öğrenip öğrenemeyeceğimi hep merak etmişimdir. Sevgililer birbirlerinin yüzüne doğru konuştuklarından bu da kokan nefesleri aklıma getirdi. Kadının ağzı oynuyordu ama konuşan Brian'dı. "Beni nasıl buldun?"

Bakışlarımı ekrandan ayırmaya çalışarak parmağımla alınma dokundum.

"Babam nerede?"

"Henüz bilmiyoruz. Denizden seni almaya geliyor olabilir"

"Acele etse iyi olur artık." Brian iskemlesinde arkasına yaslanıp kollarını kaldırdı, parmaklarını başının üstünde birleştirdi. Pazuları şişmişti. Ayağını yatağa dayayıp iskemlesini bir iki santim geri itti. Koltukaltındaki kılların seksi bir görüntüsü vardı. Serti vücutlu genç oğlanların gözüne seksi göründükleri yaşı mı yaklaştığını düşündüm bir an. Belki de bütün yaşamım boyunca o yaşıydım. Brian eğilip katlanıp topak yapılmış olan bir çift temiz çorap aldı. Çorapları duvara fırlatıp geri dönünce tuttu.

"Ondan haber almadın mı?"

"Hayır." Çorapları bir daha fırlattı.

"Onu önceki gün gördüğünü söylemiştin. Gideceğine dair bir şey söyledi miydi?"

"Hayır"

"Ne dedi peki?"

"Ne bileyim ben? Bana hukuk sisteminde adalet olmadığı hakkında bir sürü palavra sıkıp duruyor. Sonra da gelmiş teslim olmamızı söylüyor 'Asla baba' dedim. 'Ve beni buna hiçbir zaman ikna edemezsin.'"

"O ne dedi?"

"Bir şey demedi." Çorap topunu bir daha atıp tuttu.

"Seni almadan gitmiş olabilir mi?"

"Eğer teslim olmak istiyorsa neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Belki de korkmuştur"

"Ve beni böyle bok gibi yüzüstü mü bıraktı yani?" Gözlerinde buna inanmayan bir bakış vardı.

"Brian, bunu söylemek istemezdim ama baban bir işi sonuna kadar götürmekle ün salmış biri değildir. Cesaretini kaybettiği anda kaçır"

"Beni bırakmaz." Çorapları havaya attı, öne eğildi, arkasında yakaladı. Okumuş olacağı kitabın adını hayal edebiliyordum: Çorap Numaraları: İç Çamaşırlarıyla Kendinizi Eğlendirmenin 101 Yolu.

"Bence gidip teslim olmalısın" dedim.

"Babam gelince."

"Buna neden inanmıyorum ben? Brian, ukala görünmek istemem ama benim de bir sorumluluğum var. Polis seni arıyor Seni teslim etmezsem suçortaklığı yapmış olurum. Ruhsatımı kaybedebilirim."

Brian bir anda ayağa fırladı, gömleğimden yakaladığı gibi beni de kaldırdı ve yumruğunu geri atarak çeneme indirmeye hazırlandı. Yüzlerimizin arasında tıpkı o sevgililer gibi bir karış vardı şimdi. Oğlanın hoş olan yanı uçup gitmişti. Şimdi bana başka biri bakıyordu. Bir insanın içinde olan başka bir insan. Brian'ın o mavi gözlü, California kusursuzluğu ardında bu "öteki"nin saklanmış olacağı kimin aklına gelirdi? Sesi bile kendi sesi değildi. "Bana bak, orospu. Sana suçortaklığını anlatayım da dinle. Beni yakalamak istiyorsun, öyle mi? Parmağını bile süremeden seni gebertirim, anladın mı?"

Soluk almaya cesaret ederek kıpırdamadan bekledim. Öfkeden gözleri şaşılasmıştı ve zorunlu kaldığı takdirde vuracağını biliyordum. Göğsü inip kalkıyor sinir sistemine adrenalin pompalanıyordu. Dördü kaçtıklarında kadını öldüren oydu. Bunun üzerine bahse girebilirdim. Böyle bir çocuğa bir silah ver, öfkesini yönelteceği bir konu ve bir de kurban verdiği takdirde gözü hiçbir şey görmeden saldırdı. "Tamam tamam, vurma bana, vurma sakın" dedim.

Bu duygu patlamasıyla olağanüstü tetikte olacağını sanmıştım. Oysa duygulan duyularını ağırlatmış, algılamasını köreltmış gibiydi. Hafifçe geri çekildi. Kaşlarını çatı. "Ne?" Sanki kulakları ağır işitiyormuş gibi bir şaşkınlık çökmüştü üstüne.

Mesajım karmakarışık sinirler arasından sonunda kendisine ulaşmıştı. "Ben yalnızca baban geldiğinde güvenlik içinde olmanı istedim."

"Güvenlik." Bu kavram bile kendisi için yabancı gibiydi. Gerilimden vücudu titriyordu. Beni bıraktı, geriledi, soluk soluğa iskemleye oturdu. "Tanrım. Neyim var benim? Tanrım."

"Seninle gitmemi ister misin?" Gömleğim yakaladığı yerde buruşmuş, kıvrım kıvrım olmuştu. Başını salladı.

"Annemi çağırabilirim."

Başını eğdi, ellerini saçları arasından geçirdi. "Annemi istemiyorum. Babamı istiyorum." Sesi, tanıdığım Brian Jaffe'nin sesiydi şimdi. Yüzünü koluna sildi. Ağlayacak sandım ama gözleri kuruydu... bomboş... bir paket jöle kadar mavi ve soğuk. Bir şeyler söyleyeceğini umarak bekledim. Sonunda soluklan normale döndü.

"Kendi isteğinle dönersen mahkemede senin için daha iyi olur" dedim.

"Bunu neden yapayım ki? Beni onlar salıverdi." Sesi titriyordu. Öteki Brian bir yılanbalığı gibi sualtındaki yuvasının karanlıklarına çekilmişti. Bu Brian her şeyin kendi istediği gibi olması gerektiğini düşünen bir çocuktü. Oyun oynarken her kaybettiğinde "Hile yaptın!" diye bağırarak çocuklardandı ama her zaman hileyi kendisi yapacaktı.

"Haydi haydi, Brian. Bunun böyle olmadığını biliyorsun. Bilgisayarla kimin oynadığını bilmiyorum ama senin sokakta olmaman gerek. Bir cinayet ithamıyla karşı karşıyasın."

"Ben kimseyi öldürmedim." Bununla herhalde tabancayı kadına doğrulttuğunda onu öldürmeyi düşünmediğini söylemek istiyordu. Suç kendisinin değilse, sonradan neden suçluluk hissedecekti ki? Kontak anahtarlarını istediğinde çenesini tutmasını bilmeliydi. Onunla tartışmaya kalkışmıştı. Kadınlar hep tartışarlardı zaten.

"İyi" dedim. "Şerif de seni almak üzere geliyor zaten."

Bu ihanete şaşıp kalmıştı, öfkeyle baktı yüzüme. "Polise haber mi verdin? Neden?"

"Senin kendiliğinden teslim olacağına inanmadığım için."

"Neden olayım ki?"

"Gördün mü işte? Yasalar sana işlemezmiş gibi bir tavrın var."

"Senin palavralarını dinlemeye mecbur değilim."

Brian kalktı, geçerken televizyonun üstünden cüzdanını aldı. Kapıyı açtı sonra. Bir şerif yardımcısı eşikte durmuş kapıyı vurmak için elini kaldırmıştı. Brian dönüp veranda kapısına yöneldi. Bu defa siyah bir memur verandada belirdi. Brian çaresizlikle cüzdanı yere fırlattı, cüzdan top gibi havalandı. Birinci memur tutmak için uzanırken kolunu çekti. "Dokunma bana!"

"Sakin ol oğlum. Sana bir zarar vermek istemiyorum."

Brian geri geri giderken solumaya başlamıştı, yüzden yüze bakıyordu. Sanki saldıran hayvanlardan korunmak istemiş gibi ellerini ileri uzatmıştı. Her iki memur da iriyarıydı ve deneyimliydi, biri otuz beş, öteki kırk yaşlarındaydı. İkisiyle de karşılaşmak istemezdim doğrusu.

İkinci memurun eli tabancasındaydı ama silahını çekmemişti. Bugünlerde yasayla çatışma hep ölümle sonuçlanırdı. İki memur birbirlerine bakınca kalbim bir şiddet sahnesiyle karşılaşacağım korkusuyla çarpmaya başladı. Üçümüz de hareketsiz durmuş, bundan sonra ne olacağını bekliyorduk. Birinci memur alçak bir sesle, "Sakin ol, her şey yoluna girecek" dedi. "Yalnızca sakın olalım."

Brian'ın gözlerinde kararsızlık kıvılcımları vardı. Soluklan ağırlaştı, kendini toparladı. Doğruldu. Olayın sona erdiğini sanmıyordum ama gerginlik uçup gitmişti. Brian küçümseyen bir gülümsemeyle kelepçelenmesine ses etmedi. Benimle gözgöze gelmemeye çalışıyordu ki, benim için böylesi daha iyiydi. "Budalalar" diye söylendi ama memurlar duymazlıktan geldiler Herkesin bir onuru vardı, bunda gocunacak bir şey yoktu.

Brian'ın tutuklanma işlemleri sürerken Dana da cezaevine geldi. Üzerinde gri bir rayon pamuk karışımı elbise vardı ki, onu ilk olarak blucin dışında bir şeyle görüyordum. Gecenin saat on birinde elimde yine berbat bir fincan kahveyle dururken koridorda yüksek ökçelerinin takırtısını duydum. Yüzüne bir bakış, öfkeli olduğunu anlamama yetmişti. Ve öfkesi Brian ya da polislere değil, bana yönelikti. Ben şerifin otomobilini izlemiş, otoparka girince de oğlunun tutuklandığını telefon edip bildirmiştim. Ondan laf işitecek durumda değildim ama onun da köpürmeye hazır olduğu açıkça görülüyordu.

"Seni ilk gördüğüm andan beri başımızdan bela eksik olmadı" dedi tükürür gibi bir tavırla. Saçlarını geride sımsıkı toplamıştı, bir tek teli bile dışarda değildi. Kar rengi bluz, gümüş küpeler gözlerde siyah rimel.

"Hikâyeyi dinlemek ister misin?"

"Hayır, hikâyeyi dinlemek istemem. Ben sana bir hikâye anlatayım da, sen dinle. Banka, hesabımı dondurdu. Tek kuruşuma bile el süremiyorum. Param kalmadı. Anladın mı? Bir kuruşum bile kalmadı. Oğlumun başı dertte ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Avukatını bile bulamıyorum."

Kadının keten elbisesinde tek kırıışık yoktu, ki bunun kırıışık kumaş bile olsa çok güç olduğunu duymuştum. Fincanımın içine baktım. Kahve artık soğumuş, süttozu üstünde topak topak birikmişti. Kahveyi kadının suratına fırlatmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Hareket edip etmeyeceğini anlamak için elime dikkatle bakıyordum. Şu ana kadar kendimi tutabilmişim. Bu arada Dana konuşmayı sürdürüyor, bana Tanrı bilir hangi kabahatim için suçlamalar yağıdırıyordu. İç uzaktan kumandamın sessiz düğmesine bastım. Şimdi sessiz bir TV oyunu izler gibiydim. Sesin içime nüfuz etmemesine çalışmama rağmen bir yanımla da kadını dinliyordum. Kahveyi fırlatma eğiliminin giderek hız kazandığını hissediyordum. Anaokulunda da herkesi ısıırırdım ve şimdiki içgüdüm de bundan farksızdı. Polislik yaparken bir kadını başka bir kadının yüzüne kahve fırlattığı için tutuklamışım. Yasalara göre bu bir suçtu.

Arkamda ayak sesleri duyunca döndüm. Memur Tiller elinde bir dosyayla bize doğru geliyordu. Beni başıyla selamlayıp kapıdan içeri girdi.

"Bir dakika, Tiller"

Adam başını kapıdan uzattı. "Beni mi çağırırdınız?"

Dana'ya baktım. "Sözünü kestiğim için özür dilerim ama onunla konuşmam gerek." Tiller'in ardından odaya girdim. Dananın yüzündeki sıkıntılı bakış benimle işinin henüz bitmediğini gösteriyordu.

23

Tiller dosyayı yerleştirdiği çekmecedan merakla başını kaldırdı. "Neydi o?"

Parmağımı dudaklarıma götürerek kapıyı kapadım.

Dışarısını işaret ettim. Tiller çekmeceyi itip başını geriye doğru salladı. Masaların arasından geçtik. Onun olduğunu tahmin ettiğim küçük bir odaya girmişti. Onun da kapısını kapatıp iskemleye oturmamı işaret etti. Boş fincanımı çöp sepetine atıp oturdum. "Teşekkür ederim. Bu çok değdi doğrusu. Kadından başka türlü kaçamayacaktım. Birine çatma ihtiyacı duymuş olmalı, şansına ben düştüm."

"Bir fincan kahve ister misin? Daha yeni yaptık. Seninki herhalde otomattan çıkmıştı."

"Teşekkür ederim ama şimdilik kahveye doydum. Biraz da uyumak isterim doğrusu. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Gece nöbetindeyim, yeni geldim. Oğlanı geri getirmişsin." Döner koltuğuna oturup bir gacırtyla arkasına yaslandı.

"Pek de güç olmadı. Wendell'in onu yakınlarda bir yere saklamış olacağını tahmin ettim, biraz araştırma sonunda buldum işte. Sıkıcıydı ama güç değildi. Burada işler ne durumda? Nasıl salıverildiğini bulabildiler mi?"

Tiller huzursuzca omuzlarını silkeledi. "Araştırıyorlar." Aile içi soruşturmanın ayrıntılarını paylaşmak istemeyerek, konuyu değiştirdi. Sert flüoresan ışıklar altında kumlu saçlarının ve bıyığının gümüş telleri görölüyordu, gözlerinin çevresi kırış kırıştı. Yüzünün çocuksu çizgileri büzülmeye başlamış, yerini buruşukluklara bırakmıştı. Wendell'in yaşına yakın olmalıydı ve onun plastik cerrahisinin gençliği uzatıcı etkilerinden çok uzaktı. Öyle gelişigüzel ellerine bakarken kafamın üstünde bir soru işareti belirir gibi oldu.

"Nedir o?"

Baktığım yeri görünce elini uzattı. "Ne? Sınıf yüzüğü mü?"

Öne eğildim. "Bu Cottonwood Akademi yüzüğü değil mi?"

"O okulu bilir misin? Çoğu insan duymamıştır bile. Yıllar önce kapandı. Günümüzde erkek okulu çok azaldı artık. Seks ayrımcısı diyorlar şimdi, belki de haklılar. Benimki mezun olan son sınıftı. Yalnızca on altı kişiydik. Ondan sonra kapandı." Gurur ve sevgiyle gülümsedi. "Sen nereden biliyorsun? Epey keskin gözün varmış. Bütün sınıf yüzükleri birbirine benzer"

"Yakınlarda bir Cottonwood mezunununkini gördüm de."

"Sahi mi? Kimdi? Hâlâ birbirimize sıkı sıkı bağlı bir grubuz."

"Wendell Jaffe."

Bir an gözgöze geldik, sonra bakışlarını çevirdi. Oturduğu yerde kıpırdandı. "Evet, Wendell de oraya gitmişti" dedi sanki yeni aklına gelmiş gibi. "Biraz daha kahve istemediğinden emin misin?"

"Şendin, değil mi?"

"Ne?"

"Brian'ın cezaevinden salıverilmesini sağlayan."

Tiller neşeli bir kahkaha attı ama hiç de samimi görünmüyordu. "Kusura bakma ama ben değildim. Böyle bir şeyin nasıl yapılacağını bile bilmem ben. Beni bir bilgisayarın yanına bıraksan zekâ derecem yüzde on beş düşer."

"Haydi haydi, anlat şimdi. Kimseye söyleyecek değilim. Hem bana ne? Çocuk döndü nasıl olsa. Tek kelime bile söylemeyeceğime yemin ederim." Ondan sonra ağzımı kapadım ve sessizliğin birikmesini bekledim. Tiller aslında namuslu bir insandı, ara sıra yasaları çiğneyebilirdi ama bu konuda hep huzursuz olur ve yüzüne vurulduğunda suçunu itiraf ederdi. Bu tür insanlar itiraf edip rahatlamayı sevdiklerinden meslektaşları onun gibileri pek severlerdi. "Yanılıyorsun" dedi. Gerginliğini azaltmak için boynunu çevirdi ama konuşmaya son vermediği de gözümden kaçmış değildi. Biraz dürtükledim bunun üzerine. "İslahaneden kaçtığında da Brian'a yardım etmiş miydin?"

Yüzü birden ifadesizleşti, sesine bir işgüzarlık geldi. "Bu tû> bir konuşmanın bir yere varacağını sanmıyorum" dedi.

"Pekâlâ. Birinci kaçıışı unutalım ve ikincisi üzerinde duralım, İşini tehlikeye attığına göre Wendell'a çok büyük bir borcun olmalı."

"Bu kadarı yeter. Daha fazla konuşmayalım."

Wendell'in suçu üstlendiği ölüme sebebiyet olmalıydı bu. Tiller suçlu bulunduğu takdirde polislikten atılırdı. "Tiller, o ölüme sebebiyet hikâyesini biliyorum. Sırrın bende kalacak, yemin ederim. Yalnızca olanları öğrenmek istiyorum. Sana söz veriyorum. Wendell neden suçu üstlendi?"

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

"Böyle bir şey söylemedim ben. Bunu kendim için sormuyorum. Resmi bir şey değil bu. Yalnızca bir bilgi."

Uzun bir süre susup masasına baktı. Belki de isteğinizi elde etmek için soruyu üç kere sormanızın gerektiği o peri masalı ailelerinden birinden geliyordu.

"Tiller, Lütfen? Ayrıntıları istemiyorum. Duraksamanı anlıyorum. Yalnızca geniş hatlarıyla anlat yeter."

Derin bir soluk aldı, konuşmaya başladığında sesi o kadar hafifti ki, duymak için başımı uzatmak zorunda kaldım. "Bunu neden yaptığını gerçekten bilemiyorum. Gençtik. Çok iyi arkadaşlık. Yirmi dört yirmi beş yaşında falandık. Hukukun yozlaşmış olduğuna ve baro sınavlarına girmemeye karar vermiştik zaten. Benim tek istediğim polis olmaktı. Bu durum ortaya çıktı. Kız kazayla

öldüyse de, suç benimdi. Wendell de oradaydı ve suçu üstlendi. Masumdu o. Bunu kendi de biliyordu, ben de biliyordum. Suçu üstlendi işte, hepsi bu. inanılmaz bir davranıştı yaptığı." Bana pek inandırıcı gelmemişti ama insanların neyi neden yaptıkları bilinmezdi ki? Gençliğimizde hepimizin belirli bir idealizmimiz vardır. O yüzden o kadar çok on sekiz yaşında asker ölür zaten. "Ama sana şantaj yapacak durumda olamazdı. Böyle bir suçlama çoktan zamanaşımına uğramış olmalıydı. O senin bir şey yaptığını iddia edecekti. Sen yapmadığını söyleyecektin. Zaten o suçtan hüküm de giymişti. Bunca zaman sonra bütün bunların nedenini anlamıyorum." "Tehdit ya da şantaj söz konusu değildi. Ben yalnızca borcumu ödüyordum." "Ama onun istediğini yapmak zorunda değildin." "Hayır, ben kendi istediğimi yaptım ve ona bir yardımım dokunduğu için de mutluydum." "Peki ama bu riski yüklenmenin nedeni ne?" "Sen şeref diye bir şeyden söz edildiğini duymadın mı? Ona borçluydum. En azından bunu yapabilirdim. Ve bu ekmek içinde törpü kaçırmak gibi bir şey de değildi. Brian kötü biri, bunu kabul ederim. Ondan hoşlanmıyorum. Wendell oğlanı eyalet dışına çıkarmak zorunda olduğunu söylemişti. Bütün sorumluluğu da üstlenecekti, ben de bir beladan kurtulmuş olacağımızı düşündüm." "O konuda fikir değiştirdi sanırım. Aslında değişik şeyler işittim. Michael'a da, Brian'a da teslim olacağını söylemiş. Brian'ı da kendisini izlemesi için kandırmaya çalıştığı anlaşılıyor. Ama sevgilisi, Wendell'in buna niyeti olmadığını iddia ediyor." Tiller döner koltuğunda sallanarak boşluğa baktı. Şaşkın bir halde başını salladı sonra. "Bu işi nasıl becereceğini hiç anlamıyorum doğrusu. Ne yapıyor şimdi?" "Tekneyi duydun mu?" "Duydum. Ne yapacak ama? Nereye kadar gidebilir ki?" "Bekleyip görmemiz gerekecek" dedim. "Her neyse ben gideyim artık. Önümde otuz millik yol var ve yatma saatimi çoktan geçirdim. Buradan başka bir çıkış var mı? Dana Jaffe ile bir daha karşılaşmak istemiyorum. Hepsinden bıktım artık." "Yandaki bürodan çıkabilirsin, gel göstereyim." Tiller kalkıp öne düştü, sola sapıp başka bir koridora girdi. Ben de arkasından yürüdüm. Beni konuşmamam için, aramızda geçenlerin sır olduğuna konusunda uyaracağını sanmıştım ama ağzını açıp tek kelime söylemedi.

Santa Teresa'ya vardığımda saat sabahın biriydi. Trafik çok seyrek, yaya ise hiç denecek kadar azdı. Sokak lambaları kaldırımlara birbirine değen soluk gri halkalar yayıyordu. Dükkânlar kilitli, vitrinler aydınlatılmıştı. Arada sırada yersiz yurtsuz birinin karanlık bir ara sokakta sığınacak bir delik aradığını görüyorsam da, sokaklarda çoğunlukla in cin top oynuyordu. Isı sonunda düşmeye başlamış, denizden gelen hafif rüzgâr rutubeti biraz olsun azaltmıştı. Büyük bir huzursuzluk içindeydim. Aslında olan hiçbir şey yoktu. Brian cezaevinde ve Wendell kayıpken araştırarak ne vardı? Kaptan Stanley Lord'u Liman Polisi ve Sahil Koruma arıyordu. Bir uçak kiralayıp havadan bir araştırma yapsam bile -ki, Gordon Titus bu masrafı asla onaylamazdı- o yükseklikten tekneleri birbirlerinden ayırt edemezdim. Bu arada yapabileceğim bir şey olmalıydı ama. Pek bir şey düşünmeden bir dönüş yapıp evimle marina arasındaki bütün motel otoparklarına girip çıktım. Carl Eckert'in spor otomobili, önünde barı olan tek katlı Beachside Inn Moteli'ndeydi. Park "Herinde kimsenin başkasının yerini almaması için kaldırımı oda numaraları yazılıydı. Binanın bu yanındaki odaların, hepsi karanlıktı. Sokağa çıkıp Cabana Bulvarı'na döndüm. Eckert'in motelinin bir iki blok berisine park ettim, fenerimi cebime koyup tenis . ayakkabılarımın kauçuk tabanına ve ses çıkarmamasına şükrederek yayan olarak geri döndüm. Motel müşterilerinin güvenliği için park alanı aydınlatılmış, lambalar ışıkları pencerelere vurmayacak şekilde yerleştirilmişti. Camlarda aksimin boyu uzamış bir arkadaş gibi beni izlediğini görebiliyordum. Pencereleri ve loş park yerini gözlerimle taradım. Çevremde tek bir kıpırtı bile yoktu. Hatta perdelerle titrek bir ışık çarpmıyor olmaması açık televizyon olmadığını da gösteriyordu. Derin bir soluk aldım, Carl'ın otomobilinin üstündeki kılıfın çıtçıtlarını sökmeye başladım. İşe sürücü tarafından başlamıştım. Elimi içeri sokup kapıdaki harita cebini yokladım. Carl, otomobilinin içini tertemiz tuttuğuna göre bütün benzin fişleri ve diğer öteberi için bir sistemi olmalıydı. Elime spiral tel ciltli bir deften bir yol haritası ve bir tür küçük bir defter değdi. Hepsini balık ağı çeker gibi dışarı çıkardım. Çevreme bir bakış ortalığın az önceki kadar sakin olduğunu

gösterdi. Feneri deftere tuttum. Harcadığı benzini ve yaptığı milleri yazıyordu. Küçük defter iş ajandasıydı: Kilometreler, gidilecek yerler, toplantıların amacı, katılanların adları ve ünvanları. Özel ve iş masrafları ayrı ayrı sütunlara işlenmişti. Gülümsemekten kendimi alamadım. Aylarca hapis yatmış bir dolandırıcının çalışması. Belki de cezaevi kendisinde bir rehabilitasyon etkisi yaratmıştı. Carl Eckert örnek bir vatandaş gibi davranıyordu. En azından gördüğüm kadarıyla Vergi Dairesi'ni dolandırmaya kalkışmıyordu. Defterin arkasında Best Western Otel'i'nin faturası, iki benzin fişi, beş kredi kartı fişi ve dün gece Colgate dışında fazla sürat yaptığı için yediği cezanın makbuzu vardı. Polisin kaydettiği zamana bakılırsa Carl Eckert, Perdido'ya gelip Wendell ile bana ateş edebilme fırsatına sahipti.

"Burada ne aradığını söyleyebilir misin?"

Olduğum yerde havaya fırlarken kâğıtlar elimden uçtu, dudaklarıma kadar yükselen çığlığı güç tuttum. Elimi kalbime bastırdım. Karşımda ayakları çoraplı, saçları uykudan karışmış Carl duruyordu. Tanrım, sinsi insanlardan nasıl da nefret ederdim! Eğilip kâğıtları toplamaya başladım. "İnsaf! İnsan bir kere uyarır Korkudan ödüm patladı. Dün gece nerede olduğuna bakıyordum."

"Ben dün gece nerede olduğumu ispat etmek zorunda değilim. Hiçbir şey yapmadım ben."

"Eh, biri yaptı ama. Otomobilimin motorunun durduğunu ve Wendell ile çok karanlık kıyı yolunda kaldığımızı söylemiş miydin?"

"Hayır, onu söylememiştin. Devam et."

"Devam edeyim demek. Bu iyi işte. Yeni duyuyormuşsun gibi. Biri bize ateş etti. Onun ardından da Wendell ortadan kayboldu."

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Olabilir Aksi takdirde gecenin bu saatinde burada ne işin olurdu?"

Carl ellerini ceplerine sokup karanlık pencerelere baktı, sesimizin bütün odalardan duyulabileceğini farkettiler. "Bunu içerde konuşalım" diyerek odasına doğru yürüdü. Ben de bütün bunların nereye varacağını merak ederek ardından yürüdüm.

İçeri girince yatağın yanındaki abajuru yaktı, masanın üstündeki şişeden kendisine bir kadeh viski doldurdu. Sessizce bana da işaret etti ama ben başımı sallayarak reddettiler. Bir sigara yaktı ve bu kere bana ikram etmemeyi hatırladı. O yatağın kenarına, ben de iskemleye oturduk Oda, Brian Jaffe'ninkiden pek farklı değildi. Bir kere yalanı yüzüne vurulan yalancılar gibi herhalde o da yeni bir yalanlar dizisi düşünmekteydi. Ben yatağında masal anlatılmasına hazırlanan bir çocuk gibi bekledim.. Bir süre düşündü, o içtenlikli ifadesini yüzüne yerleştirdi. "Pekâlâ, sizinle açık konuşacağım. Dün gece SLO-town'dan geldim ama Perdido'ya gitmedim. Günümü toplantılarla geçirdikten sonra otele döndüm, mesaj bırakma servisini aradım. Harris Brown'dan bir mesaj olduğu için ona telefon ettim."

"Eh, şimdi dikkatimi çekmeyi basardın işte. Harris Brown'un bu tablonun neresinde olduğunu merak ediyordum zaten. Anlat bakalım."

"Harris Brown emekli bir.."

"Orasını biliyorum. Soruşturmayı o yapıyordu ama bütün parasını CSL'ye yatırıp kaybettiği için o işten alındı falan filan. Başka? Wendell'in izini Viento Negro'da nasıl buldu?"

Carl Eckert sanki beni pek sevimli bulmuş gibi gülümsedi.

Bazen sevimliyimdir ama bunun o zamanlardan biri olduğunu hiç sanmıyordum. "Bir arkadaşını kendisine haber vermiş. Bir sigorta acentesi."

"Tamam. Çok iyi. Onu tanırım. Emin değildim ama ben de öyle tahmin etmiştim. Harris Brown'un Wendell'i iyi tanıdığı anlaşılıyor, peki Wendell onu tanır mıydı?"

Eckert başını salladı. "Sanmam. Brown'ı o zaman yatırıma ikna eden bendim. Birbirleriyle telefonda konuşmuş olabilirler ama tanışmadıklarına eminim. Neden sordun?"

"Çünkü Brown onun yanındaki odadaydı ve aşağı barda oturuyordu. Wendell'in onu tanır gibi görünmemesi beni şaşırtmıştı. Sonra ne oldu? Harris Brown seni aramış ve sen de onu aradın. Sonra?"

"SLO-town'dan dönüşümde bu öğleden sonra görüşecektik ama acelesi çıkmış ve beni hemen görmek istediğini söyledi. Ben de otomobile atlayıp Colgate'deki evine gittim."

İnanıp inanamayacağımı bilemeyerek yüzüne baktım. "Adresi nedir?"

"Neden soruyorsun?"

"Anlattıklarını doğrulamak için."

Eckert omuzlarını silkti, deri kaplı küçük bir adres defterine baktı. Adresi ben de not ettim. Adam eğer blöf yapıyorsa doğrusu çok ustaydı. "Acelesi neymiş?" diye sordum.

"Bunu kendisine sorman gerekecek. Bir sıkıntısı vardı ve dün gece kendisine gitmem için ısrar etmişti. Bana bu kadar kısa zaman tanıdığı için sıkılmışım. Sabah yedide bir kahvaltı toplantım vardı ama itiraz etmek istemedim. Otomobile atladığım gibi gaza bastım ve cezayı da yedim."

"Onun evine kaçta vardın?"

"Dokuzda. Orada yalnızca bir saat kaldım. SLO-town'daki otelime döndüğümde herhalde saat on bir buçuk falandı."

"Senin bu anlattığına ikinizin de Perdido'ya gelip Wendell ile beni hedef tahtası olarak kullanacak zamanınız vardı."

"Bunu ikimiz de yapabiliydik ama ben yapmadım. Onun adına da konuşamam."

"Dün gece Wendell'ı hiç görmedin mi?"

"Görmediğimi söylemiştim."

"Carl, sen yalnızca bir sürü yalan söyledin. Colgate'teyken kent dışında olduğuna yemin etmiştin. Şimdi buna neden inanayım ki?"

"Senin neye inanıp neye inanmayacağını ben bilemem."

"Brown'la ne yaptınız orada?"

"Konuştuk, sonra geri döndüm."

"Yalnızca konuştunuz mu? Ne hakkında konuştunuz? Neden telefonda konuşmadınız?"

Sigarasının külünü silkeleyecek kadar gözlerini kaçırdı. "Parasını geri istiyordu. Onu verdim."

"Parası mı?"

"CSL'ye yatırdığı para."

"Ne kadardı?"

"Yüz bin dolar"

"Anlamıyorum" dedim. "O parayı beş yıl önce kaybetti. Böyle birden geri alabileceğini düşündürecek ne oldu ki?"

"Wendell'in sağ olduğunu öğrenmişti. Belki de onunla konuşmuştur. Ne bileyim ben?"

"Onunla konuştu da ne öğrendi? Alabileceği para olduğunu mu?"

Eckert, sigarasını söndürüp bir tane daha yaktı, dumanlar arasından gözünü kısarak baktı. "Bu işler seni hiç ilgilendirmez."

"Orasını bırak şimdi. Ben senin için bir tehdit oluşturmuyorum. Beni, California Fidelity, sağ olduğunu kanıtlayabilmek için Wendell Jaffe'yi bulmak için tuttu. Beni yalnızca onun yaşam sigortasına karşılık ödenen yarım milyon dolar ilgilendiriyor. Eğer bir yerde gizli bir paran varsa beni hiç ilgilendirmez."

"O zaman neden sana anlatayım ki?"

"Neler olup bittiğini anlayabilmem için. Beni ilgilendiren bu. Harris Brown'un istediği para sende vardı ve dün gece oraya gittin. Sonra ne oldu?"

"Parayı verip San Luis Obispo'ya döndüm."

"Yanında öyle paralar mı taşırsın sen?"

"Evet."

"Ne kadar paran var? Yanıt vermek zorunda değilsin. Merakımdan sordum."

"Tamamı mı?"

"Evet."

"Üç milyon dolar kadar."

Şaşkınlıktan gözlerimi kırptırdım. "Sen yanında öyle paralar mı bulundurursun?"

"Başka ne yapabilirim ki? Bankaya koyamam. Hemen devlete haber verirler. Hakkımızda hüküm var. Para olduğunu haber alan davacılar akbaba sürüsü gibi saldırırlar üzerine. Onların alamadıklarını da arkadan gelen vergiciler alır"

İçimde mide asidinden doğan hazımsızlık gibi bir öfke kabarıyordu. "Elbette saldırırlar" dedim. Onları dolandırdığın para bu."

Bana tamamen alaycı bir bakış fırlattı. "Neden CSL'ye para yatırdılar, biliyor musun? Bedavaya bir şey elde etmek için. Vurgun yapacaklarını umuyorlardı, vurgunu kendileri yediler Kafanı kullan. Harris dahil çoğu işin başında bunun dalavereli bir dümen olduğunu biliyorlardı. O da sistem çökmeden parasını alıp kaçmayı umuyordu."

"Aynı dili konuşmadığımızı görüyorum. Şimdi işin mantığını bırakalım da gerçeklere dönelim. Üç milyon doları Lord'da mı tutuyordun?"

"Benimle bu ses tonuyla konuşman gerekmez."

"Özür dilerim, haklısın. Bir daha deneyeyim. Üç milyon dolar Lord'da mıydı?"

"Evet. Ve bunu yalnızca Wendell ile ben biliyordum. Şimdi, de sen biliyorsun."

"Onun için mi geri döndü?"

"Elbette. Beş yıl dolaştıktan sonra parasını tüketmişti. Yalnızca onun için gelmekle kalmadı, tekneyi çaldığında parayı da çalmış oldu. Ve yansının benim olduğunu biliyordu."

"Sen hapi yutmuşsun öyleyse."

"Bana mı söylüyorsun? Böyle bir şeyi bana yapacağı aklımın ucundan geçmezdi."

"Eh, herkese aynı şeyi yaptı aslında. Ya çocukları? Onlar da dönmesi için bir neden miydi, yoksa para için mi döndü?"

"Çocukları için kaygılandığından eminim. Çok iyi bir babaydı."

"Her çocuğun böyle bir babaya ihtiyacı var" dedim. "Bunu onlara söylerim. Tedavilerinde yardımcı olur. Şimdi ne yapacaksın?" Oturduğum iskemleden kalktım.

Acı acı gülümsedi. "Dizlerimin üstüne çöküp Sahil Muhafazanın onu yakalaması için dua edeceğim."

Kapıya varınca arkama döndüm. "Bir şey daha var Wendell'in polise teslim olacağı hakkında bir şeyler söyleniyordu. Bunu yapar mı dersin?"

"Söylemesi güç doğrusu. Ailesiyle birleşmeyi umduğunu sanıyorum. Ama ona orada yer olduğunu hiç sanmam."

Sonunda yatağa yattığımda saat ikiyi çeyrek geçiyor ve beynim elde ettiğim bilgilerle fokur fokur kaynıyordu. Eckert'in söylediğinin doğru olduğunu, Wendell'a artık ailesinin yanında yer olmadığını düşünüyordum. Garip bir benzerlik ama Wendell Jaffe de, ben de aynı durumdaydık: eğer bir aile yaşantısının güzelliklerini tatsaydık yaşamlarımızın ne olacağını düşünmeye çalışıyor, aradan boşuboşuna geçen yıllara bakıp neler kaybettiğimizi düşünüyorduk. En azından ben onun aklından bunların geçtiğini tahmin ediyordum. Arada belirli farklılıklar vardı. Ben ailemin varlığından habersizken, o kendi ailesini terketmişti. Bir başka farklılık da onun ailesine dönmek istemesiydi; bense bunu istediğimden emin değildim. Teyzemin durumu bana açıklamamış olmasını hiç anlayamıyordum. Belki de beni Grand'ın reddinin vereceği acıdan korumaya çalışmıştı ama yaptığı yalnızca bu açıklamayı ertelemek olmuştu. İşte onun ölümünden on yıl sonra bütün bunları kendi başıma çözümlmek durumunda kalmıştım. Eh, neyse. Zaten bu tür işlerde pek başarılı biri değildi.

Sabah saat altıda saat çaldı ama kalkıp üç mil koşmak istemedim doğrusu. Alarmı susturdum, örtülerin arasına iyice gömülüp uyumaya devam ettim. Telefonun çalmasıyla uyandığımda saat 9:22'ydi. Saçlarımı gözlerimden iterek almaca uzandım. "Ne var?"

"Ben Mac. Özür dilerim, uyandırdım galiba. Cumartesi olduğunu biliyorum ama önemli olmasaydı aramazdım."

Sesi bir garip çıkıyordu, içimde sarı trafik ışığı gibi uyarı lambalarının yanıp söndüğünü hissediyordum. Doğrulup örtüye sarındım. "Önemi yok, çok geç saatlere kadar çalıştığımdan uyumaya karar vermiştim. Neler oluyor?"

"Lord bu sabah kıyıda altı mil açıkta bulundu. Wendell'in yeni bir kaybolma numarasına başvurduğu anlaşılıyor. Gordon ile bürodayız şimdi. Senin mümkün olduğu kadar çabuk gelmeni istiyor"

24

Büronun arkasındaki arsaya park edip arka merdivenlerden ikinci kata çıktım. Handaki işyerlerinin çoğu kapalı olduğu için binada bir terk edilmişlik havası vardı. Gordon Titus'u profesyonelliğimle etkilemeyi umarak steno not defterimi de getirmiştım. Defter 'Wendell'ı bul' diye bir giriş dışında boştu. Yine aynı yere dönmüştük işte. İnanasım gelmiyordu. Onu yakalamaya o kadar yaklaşmıştık oysa. Beni rahatsız eden şey, onu torunuyla bir arada görmüş olmamdı. Michael'la konuştuğunu, özür dilemeye çalıştığını görmüştüm. Bektan biri olmasına rağmen bütün bunların göstermelik olduğuna inanasım gelmiyordu. Polise teslim etme konusunda fikir değiştirmesini anlardım. Brian'ı kurtarmak için Lord'u çalıp denize açılmasını anlardım. Ama kabul edemediğim şey, ailesine bir kere daha ihanet edeceğiydi. Wendell bile bu kadar kötü olamazdı.

CF büroları resmen kapalıydı ama camdan bakılınca kilitte bir tomar anahtarın asılı olduğu görülüyordu. Darcy'nin masası boştu. Mac'ın cam duvarlı odasında Gordon Titus'u gördüm. Zaten içerde ışıkları yanan tek yer orasıydı. Mac da elinde iki fincan kahveyle içeri girmek üzereydi. Camı tıklattım. Mac fincanları Darcy'nin masasına bırakıp geldi, kapıyı açtı. "Benim odamdayız" dedi.

"Gördüm. Bir kahve alıp geliyorum."

Mac fincanları alıp bir şey demeden yürüdü. Sıkıntılı görünüyordu, ki bu hiç de beklediğim tepki değildi. Onun bayram yapacağını sanmıştım. Bu olayı CF'den şan ve şerefle, personel dosyasının üstüne kocaman bir altın yıldız yapıştırılmış olarak ayrılması diye görmüştü. Üzerinde yeşil ve kırmızı kareli bir pantolon ve kırmızı golf gömleği olduğu için bu sıkıntısının hafta sonu golfunu feda etmiş olmaktan doğup doğmadığını merak ettim.

Bütün masalar boş, telefonlar sessizdi, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş Gordon Titus, ellerini birbiri üzerine koymuş bir halde Mac'ın masası başında oturuyordu. Bu kadar soğukkanlı birine güvenmekte güçlük çekerdim doğrusu. Bu kadar dengeli görünmesine rağmen pek çok şeye karşı bir umursamazlık beslediğine emindim. Polise kayıtsızlık çoğunlukla aynı görüntüyü verirdi. Kendime bir fincan kahve alıp biraz da yağsız süt ekledikten sonra Mac'ın kapısını açtım ve Titus'un kişiliğinin donduruculuğuna karşı yüreklice yürüdüm.

Mac şimdi iki iskemlesinden birinde oturuyordu ve Titus'un kendisini yerinden etmiş olmasını farketmemiş görünüyordu. "Sana söyleyeceğim şeyi Kinsey de Bayan Jaffe'ye iletebilir. Wendell yaşlanıp ölene kadar o para donmuş kalacak. Kadının eğer bir tek sentini görme umudu varsa, kocasının cesedini buraya getirip masamın üstüne yatırması gerekecek"

"Günaydın" diye mırıldandım Titus'a. Öteki iskemleye oturunca Mac'la masanın aynı tarafına yerleşmiş olduk. "Orospu çocuğu yine aynı numarayı çekti" dedi.

"O kadarını anladım. Olay nedir?"

"Sen söyle" dedi Mac.

Titus önüne bir muhasebe defteri çekti. Açıp boş bir sayfa bulana kadar karıştırdı. "Sana bugüne kadar ne borcumuz birikti?"

"İki bin beş yüz dolar. On gün. Benzin parası almadığım için talihlisiniz. Perdido'ya günde üç kere gidip geliyorum."

"İki bin beş yüz dolara karşılık ne?" dedi Mac. "Yine başladığımız yerdeyiz işte. Elimizde havadan başka bir şey yok."

Titus parmağıyla bir sütunun aşağısına indi, kurşunkalemle bir rakam yazıp başka bir sayfaya döndü. "Aslında bence durum görüldüğü kadar kötü değil, Jaffe'nin bir hafta öncesine kadar sağ olduğuna yemin edecek yeterli tanık var elimizde. Bayan Jaffe'in harcadığı paranın bir kuruşunu bile bir daha göremeyeceğiz ama kalanına el koyabilir ve böylece zararımızı azaltırız." Başını kaldırdı. "Bu iş de burada biter Kadın beş yıl daha bekleyip bir daha para isteyecek değil herhalde."

"Tekneyi nerede bulmuşlar?"

Titus başını kaldırmadan yazmaya başladı. "Dün gece gemilerin geçiş yolu üzerinde bir tanker radârında görmüş. Nöbetçi uyarı fişeği atmış ama yanıt alamamış. Tanker, Sahil Koruma'ya haber vermiş, onlar da sabah olur olmaz oraya gitmişler"

"Lord hâlâ orada mıymış? Bu ilginç işte."

"Anlaşıldığı kadarıyla Wendell tekneyi Winterset'e kadar götürüp oradan adalara açılmış. Yelkenler çekiliymiş. Deniz fazla dalgalı değilse de, gelip geçen fırtınaların etkisiyle çalkantılıymış. Lord'un yedi millik bir hızı var, doğru rüzgârla daha da ileri gitmiş olabilir. Bulduklarında tekne dalgalara kapılmıştı. Flok yelkeni aksi yöne çevrildiğinden burnu rüzgârın tersine dönmüşken, ana yelken de rüzgârı almaya çalışıyordu. Tekne bulunana kadar olduğu yerde kalmış olmalı."

"Sizin yelken kullandığınızı bilmiyordum" dedim.

"Artık kullanmıyorum. Bir zamanlar epey uğraşmıştım." Hafif bir gülümseme. Ondan görüp göreceğim de o kadardı zaten.

"Şimdi ne olacak?"

"En yakın limana çekecekler"

"Perdido'ya mı?"

"Herhalde. Kimin yetki alanına girdiğini bilemiyorum. Bir polis timi tekneyi araştıracak. Fazla bir şey bulacaklarını sanmıyorum ve doğrusunu istersen bundan sonrasının bizi ilgilendirdiği fikrinde de değilim."

Mac'a baktım. "Wendell'dan bir iz yok anladığım kadarıyla."

"Bütün kişisel eşyası, dört bin dolar nakit para ve bir Meksika pasaportu teknedeydi. Ama bu bir şeyi kanıtlamaz. On tane pasaportu olabilirdi."

"Peki, şimdi ne düşünmemiz gerekiyor? Kaçtı mı, yoksa öldü mü?"

Mac her zamanki sabırsızlığının ilk işaretlerini göstermeye başladı. "Herif gitti, intihar notu yok ama bunu bir kere daha yapmıştı."

"Mac, Tanrı aşkına bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin? Belki de dikkatimizi başka tarafa çekmek için bir şaşırtmadır."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Gerçekten olup biteni anlamamamız için."

"O da neymiş ki?"

"Bilemiyorum" dedim. "Yalnızca aklıma gelenleri söylüyorum. Bu işi son yaptığında Lord'u Baja açıklarında terkedip bir sandalla kaçtı. Renata Huff kendisini buldu ve Kaçak'la yollarına devam ettiler. Bu kere kadın adamın kaybolmasından bir saat sonra benim büromdaydı. Dün öğle üzeri."

Mac, "Senin büromdan çıktığı andan sonra da adım adım izlendi" dedi. "Teğmen Whiteside kadını gözaltında tutmanın yararlı olacağına karar vermişti. Doğruca evine gitmiş. O zamandan beri de bir iki kere çıkma dışında hep evinde kalmış."

"Ben de bunu söylemek istiyorum işte. Wendell son kaçtığında yanında bir suç ortağı vardı. Bu defa aynı şeyi yaptığını düşünsek, yanında kim olabilir ki? Carl Eckert ve Dana Jaffe herhalde onu kurtarmaya gitmezlerdi, geriye kim kaldı öyleyse? Aslında şimdi düşünüyorum da, oğlu Brian dün hâlâ serbestti ve bir de Michael var Wendell'in başka arkadaşları da olmuş olabilir. Bu kere yoluna yalnız devam etmiş olması da mümkündür, ama bana hiç de öyle olmuş gibi gelmiyor."

Titus, "Kinsey onun gerçekten ölmüş olduğunu düşünüyor" dedi Mac'a. Önündeki defterden bir çek kopardı.

"Ölmüş olduğunu düşünmemizi istiyor" dedi Mac. "Son sefer de böyle yapmıştı ve zokayı yuttuk. Şu anda herhalde bir tekneden Fiji'ye doğru gidiyor ve bizim halimize kahkahalarla gülüyordun" Gordon defteri uzatıp çeki bana doğru iteledi.

"Bir dakika, Mac. Perşembe gecesi biri bize ateş etti.

Wendell evine gitti ama ya ertesi gün ortaya çıkmak zorunda bırakmışlarsa? Belki de yakalayıp öldürmüşlerdir." Çeki alıp şöyle bir baktım. Benim adımaydı ve iki bin beş yüz dolarlıktı. "Teşekkür ederim. Ama ben genelde faturalarımı ay sonunda keserdim."

"Bu son ödeme" dedi Titus. Ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Seni tutmak istemediğimi itiraf etmeliyim ama çok iyi iş çıkardın. Bayan Jaffe'nin bize bundan sonra fazla bir rahatsızlık vereceğini sanmıyorum. Sen raporunu verir vermez konuyu avukatımıza bırakacağız, o gereken ifadeleri toplar artık. Herhalde dava açmamız gerekmeyecektir. Kadın kalan parayı iade eder ve bu iş de böylece kapanır. Bu arada gelecekte de birlikte çalışmamamız için bir neden göremiyorum." Adamın yüzüne baktım. "Ama bu her şeyin sonu olamaz. Wendell'in nerede olduğunu bilmiyoruz." "Wendell'in şu anda nerede olduğu önemli değil. Biz seni onu bulmak için tuttuk, sen de buldun... hem de gayet başarılı olarak. Biz yalnızca onun sağ olduğunu göstermek ihtiyacındaydık, bunu da yaptık artık."

"Ama ya ölmüşse?" dedim. "Dana o zaman parayı almaya hak kazanır değil mi?"

"Evet ama önce kocasının öldüğünü kanıtlaması gerekir. Oysa elinde ne var? Hiçbir şey."

Tatmin olmamıştım, şaşkın şaşkın Mac'tan yana baktım. Benimle gözgöze gelmekten kaçınıyordu. Huzursuz olduğunu belli eden bir tavırla iskemlesinde kıpırdandı. Herhalde benim bir tatsızlık çıkarmayacağımı umuyordu. O ilk gün benim büromda CF hakkındaki şikâyetlerini hatırladım birden. "Bu sana doğru geliyor mu?" dedim, "Eğer Wendell'a bir şey olduğu ortaya çıkarsa para kadınındır."

"Evet ama onun için de yeniden başvurması gerekecek" dedi Mac.

"Ama bizim işimiz taleplerin hakkaniyetle karşılanması değil midir?" Bir birine, bir diğerine baktım. Titus'un yüzü yalnızca benden değil, bütün dünyadan nefret ettiğini saklamak için kullandığı boş ifadeye bürünmüştü. Mac'in yüzünde ise suçluluk vardı. Gordon Titus'a asla itiraz edecek değildi. Asla şikâyet etmeyecekti. Asla fikirlerini savunmayacaktı. "Gerçekle ilgilenen yok mu?" diye sordum.

Titus ayağa kalkıp ceketini giydi. Mac'a, "Bu işi sana bırakıyorum" dedi. Sonra bana döndü. "Bu kadar vicdan sahibi olman gerçeğini takdir ediyoruz, Kinsey. Eğer şirketin yarım milyon dolar

ödemesi gerektiğini kanıtlamak için birini tutmamız gerekirse ilk aklımıza gelen özel detektif sen olacaksın. Geldiğin için teşekkür ederim. Pazartesi sabahı raporunu erkenden bekliyoruz." O çıktıktan sonra bir dakika kadar Macla konuşmadan ve birbirimize bakmadan oturduk. Sonra ben de kalkıp odadan çıktım.

Otomobilime atlayıp doğruca Perdido'ya gittim. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Bu işin peşini bırakmam olanaksızdı. Belki de onlar haklıydı. Belki de Wendell kaçmıştı. Belki de eski kansı, oğulları ve torunu için gösterdiği o kaygı sahteydi. Bir güç kalesi değildi. Bir insan olarak ne ahlaki bir amacı ne de vicdanı vardı ve ben durum böyle kaldığı takdirde asla huzura kavuşamayacaktım. Onun nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Ona ne olduğunu öğrenmek zorundaydım. Dostundan çok düşmanı olan bir insandı ve bu da rahatsızlık verici, meşum bir şeydi. Ya biri onu öldürmüştü. Ya hepsi bir düzensiz. Ben bir çek ve bir el sıkışıyla hakkımı almıştım. Bundan sonraki zamanım bana aitti, canımın istediğini yapabiliirdim. Bu gün sona ermeden bazı yanıtlar elde edecektim. Perdido'nun nüfusu yaklaşık doksan iki bindir. Kasabalıların küçük bir kısmı Lordun bulunduğu haberi yayılır yayılmaz Dana Jaffe'yi aramışlardı. Herkes başkasının sıkıntısını paylaşmaktan zevk alır. Soluğu kesilmiş bir merakın yanı sıra korku ve kendi haline şükretmek başkalarının felaketini rahat bir uzaklıktan paylaşmamıza izin verir. Oraya vardığımda Dananın telefonunun son bir saattir hiç durmadığını tahmin ettim. Buna memnun da olmuştum. Wendell'in kaçmış olabileceği haberini ona ben iletmek istemiyordum. Ölüm haberi kendisini çok sevindirirdi ama ben elimde kanıt yokken kuşkularımı onunla paylaşmayı haksızlık olarak görüyordum. Wendell'in cesedi olmadan bu haberin ona ne yararı olabilirdi ki? Tabii onu kendisi öldürmemişse... O zaman da onun benden çok şey bildiği kuşkusuzdu.

Michael'ın sarı VW'i kapının önündeydi. Kapıyı vurdum, Juliet açtı. Brendan annesinin omzuna dayanmış uyuyordu, bu dikine dinlenmeye itiraz edemeyecek kadar yorgun olmalıydı.

"Mutfaktalar, ben oğlanı yatıracağım" diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim, Juliet."

Kız kaçmak için mazereti olduğuna herhalde sevinerek yukarı çıktı. Bir kadın en ciddi sesiyle telesekretere bir mesaj bırakıyordu. "Tamam, şekerim. Bilmeni istedim. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa, hemen ara, olur mu? Yakında görüşürüz. Hoşça kal."

Dana mutfak masası başında oturmuştu. Yüzü solgun güzeldi. Ensesinde toplanmış olan gümüş şansı saçları ışık altında parlıyordu. Üzerinde soluk renkli bir blucin ve gözlerine uygu çelik mavisi uzun kollu ipekli bir bluz vardı. Sigarasını söndür konuşmadan bana baktı. Odada hafif bir kibrit ve sigara dumanı kokusu vardı. Michael yeni yapılmış olduğu anlaşılan kahveden bir fincan almaktaydı. Dana uyuşmuş gibi görünürken Michael'ın acı çektiği anlaşılıyordu.

Son günlerde o kadar çok gidip gelmişim ki, kimse benim orada ne aradığımı sormadı. Michael kendi kahvesini aldıktan sonra dolaptan benim için de bir fincan çıkardı. Mutfak masasının ortasında bir kutu sütle şekerlik duruyordu. Teşekkür ederek oturdum. "Yeni bir haber var mı?" diye sordum. Dana başını salladı. "Onun bunu yapmış olacağına inanamıyorum."

Michael tezgâha yaslandı. "Nerede olduğunu bilmiyoruz, anne."

"Beni çıldırtan da bu işte. Bir görünüp kaybolması."

"Onunla konuştun mu?" diye sordum.

Bir duraklama. Bakışlarını indirdi. "Geçerken uğradı" dedi kendini savunan bir sesle, iskemlesi üzerinde kıpırdandı, sigara paketine uzanıp bir tane daha yaktı. Bu alışkanlığından vazgeçmediği takdirde zamanından önce yaşlanacaktı.

"Ne zaman?"

Kadın kaşlarını çatı. "Bilmem, dün gece değil önceki geceydi. Perşembe sanırım. Sonra da Michael'ın bebeğini görmeye gitti. Adresini benden aldı."

"Onunla uzun uzun konuştun mu?"

"Pek uzun diyemem. Üzgün olduğunu söyledi. Çok büyük bir hata işlemişti. O beş yılı geri getirmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi. Hepsini palavraydı ama duymak insanın hoşuna gidiyordu ve sanırım bunları duymaya ihtiyacım vardı. Kızmıştım elbette. 'Wendell, bunu yapamazsın! Bize verdiğin onca acıdan sonra elini kolunu sallayarak geri dönemezsin. Üzgün olman umurumda bile değil. Hepimiz üzgünüz. Palavra bunlar' dedim."

"Sence samimi miydi?"

"O her zaman samimiydi. Bir görüşe bir dakikadan fazla sahip olamazdı ama hep samimiydi."

"Ondan sonra bir daha konuşmadınız mı?"

Kadın başını salladı, "inan bana, bir kere yeter de artardı bile. Bu bir son olmalıydı ama hâlâ kızgınlım işte."

"Demek barışma olmadı?"

"Ne münasebet! Bunu asla yapamazdım. Pişmanlık beni hiç etkilemez." Gözgöze geldik. "Şimdi ne olacak? Sigorta şirketi parasını geri isteyecek herhalde."

"Harcadıklarını geri almak için ısrar etmeyecekler ama yarım milyon doları da göz göre göre kaptırmazlar. Wendell ölmediyse yani."

Kadın birden hareketsiz kaldı, gözlerini kaçırdı. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Herkes sonunda ölür" dedim. Fincanımı iterek ayağa kalktım. "Ondan bir haber alırsan beni ara. Onu merak eden çok kimse var. En azından bir kişi var."

Dana, Michael'a, "Onu kapıya kadar geçirir misin?" dedi.

Michael benimle kapıya kadar geldi. Düşünceliydi. "İyi misin?" diye sordum. "Sayılmaz. Sen olsan ne hissederdin ki?"

"Bu işin sonuna geldiğimizi sanmıyorum. Baban yaptığını kendine göre bir nedenle yaptı. Bu davranışının seninle bir ilgisi yoktu. Bunu kişisel bir şey olarak kabul etmemelisin."

Michael başını sallıyordu. "Onu bir daha görmek istemiyorum. Bir daha yüzünü görmek zorunda kalmayacağımı umarım."

"Neler hissettiğini anlıyorum. Babanı savunmaya çalışmıyorum ama o kadar da kötü biri değil. İnsan onu olduğu gibi kabullenmeli. Bir gün belki de iyi yanını görebilirsin. Hikâyenin tümünü bilmiyorsun. Daha pek çok şey var: Olaylar, hayaller, çatışmalar, asla duymadığın konuşmalar. Onun davranışları bunlardan çıkıyordur. Ortada daha büyük bir şey olduğu ve senin belki de bunu asla bilemeyeceğin gerçeğini kabul etmelisin."

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Umurumda bile değil. Yemin ederim, umurumda bile değil."

"Olabilir ama günün birinde Brendan'ın umurunda olabilir. Bu gibi şeyler kuşaktan kuşağa aktarılır. Kimse terk edilmekle başa çıkamaz."

"Doğru."

"Bu gibi durumlar karşısında kafamın içinden hep geçen bir deyim var: 'Gerçeğin geniş ve düzensiz denizi.'"

"Ne demek o?"

"Gerçek her zaman hoş değildir. Hepsini bir anda hazmedecek kadar küçük de değildir. Gerçek kimi zaman üzerinden geçer ve seni de kendisiyle sürüklemekle tehdit eder. Bu dünyada pek çok çirkin şey gördüm ben."

"Ben görmedim. Bu benim birincim ve pek hoşlandığımı da söyleyemem."

"Seni anlıyorum. Sen çocuğuna bak. Gerçekten güzel bir oğlan o."

"Bunların içinden çıkan tek iyi şey o."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Ve de sen" dedim.

Dana'dan Renata'ya gittim. Wendell Jaffe'nin karakteri ne kadar bozuk olsa da, iki esaslı kadına bağlanmayı başarmıştı. Serinkanlı zarafeti ile Dana ve esmer egzotizmi ile Renata kadar birbirlerinden farklı iki kadın bulunamazdı. Evin önünde park ederek kapıya yürüdüm. Polis hâlâ evi gözaltında tutuyorsa, doğrusu çok kurnaz davranıyor olmalıydı. Ne bir kamyonet, ne bir araba, ne de karşıdaki evde aralanan perdeler. Zili çalıp sokağa bakarak bekledim. Sonra dönüp elimi gözlerime siper ederek camdan baktım. Zile bir daha bastım.

Renata sonunda evin arkasından çıkageldi. Üzerinde beyaz pamuklu bir etek, mavi bir tişört vardı. Ayağındaki beyaz sandallar bacaklarının esmerliğini ortaya çıkarıyordu. Kapıyı açtı, bir an yanağını tahtaya dayayıp durdu. "Hey, radyoda tekneyi bulduklarını duydum. Gerçekten gitmedi, değil mi?"

"Bilmiyorum, Renata. içeri girebilir miyim?" Kadın girmem için kapıyı açtı. "Gir bari."

Ardından evin arkasında olan oturma odasına yürüdüm. Arka kapılar küçük ve kenarları çiçeklerle çevrili beton bir verandaya açılıyordu. Onun da ötesinde denize kadar inen bir yol vardı. Kaçak hâlâ iskeleye bağlıydı.

"Bir Bloody Mary içer misin? Ben içiyorum." Kenardaki bar köşesine gitti, buz kabının kapağını açıp gümüş bir maşayla iki parça buz alıp kadehine attı. Hep böyle bir şey yapan bir insan olmak istemişimdir

"Sen keyfine bak. Benim için biraz erken."

Buzun üstüne limon sıktı, sonra iki parmak votka ekledi. Küçük buzdolabından bir sürahi Bloody Mary karışımı alıp salladı, votkanın üzerine boşalttı. Hareketleri cansızdı. Süzölmüş görünüyordu. Ağlamış olduğu belliydi. Belki de ancak ben zili çaldığımda kendini toparlamıştı. Buruk bir gülümsemeye yüzüne baktı. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Dana'daydım. Hazır Perdido'ya gelmişken Wendell'in öteberisini karıştırabilir miyim diye sormaya geldim. Bir şey unutmuş, geride bir bilgi bırakmış olabilir. Onu başka nasıl bulacağımı bilemiyorum."

"Öteberi' diye bir şey yok ama istersen çevreye bir göz atabilirsin. Polis gidip tekneyi araştırdı, parmak izi falan aldı mı?"

"Benim tek bildiğim bu sabah sigorta şirketinden duyduklarım. Tekne bulunmuş ama Wendell kayıp. Paradan henüz bir haber alamadım."

Kadın içkisini alıp koltuğa oturdu, benim de diğer koltuğa oturmamı işaret etti. "Ne parası?"

"Wendell söylememiş miydi? Carl teknesinin bir yerinde üç milyon dolar saklıyordu."

Bu bilginin beynine işlenmesi beş saniye kadar sürdü. Sonra başını geriye atıp gülmeye başladı. Pek mutlu bir ses değildi ama ağlamaktan iyiydi. Sonra kendini toparladı. "Şaka ediyorsun" dedi. Başımı salladım.

Bir kahkahadan sonra bu kere o başını salladı, "inanılmaz bir şey bu. Lord'da o kadar para vardı, ha? inanamıyorum. Aslında artık gayet iyi anlıyorum ya."

"Neyi?"

"O kahrolası tekneye olan saplantısını anlıyamıyordum. Bütün gün Lord'dan söz ederdi."

"Ne demek istediğini anlamadım."

Kadın içkisini karıştırdı. "Çocuklarını severdi ama bunun yaşantısını etkilemesine de izin vermezdi. Pek parası yoktu ama benim için bu da önemli değildi. Tanrı bilir ya, bende ikimize yetecek kadar vardı. Dört ay önce geriye dönmekten söz etmeye başladı. Oğullarını görmek istiyordu. Torununu görmek istiyordu. Dana'dan özür dilemek istiyordu. Ama bence asıl istediği o parayı ele geçirmektir. Ve bunu yaptığına inanıyorum. O kadar gizli kapaklı davranmasının nedeni buymuş demek. Üç milyon dolar. Bunu tahmin edemediğime şaşıtım doğrusu."

"Pek şaşkın görünmüyorsun, aslında sıkılmış gibisin" dedim.

"Aslında öyle sanırım." Kadehinden iri bir yudum aldı. Ben gelmeden önce de bir iki kadeh içtiğinden hiç kuşum yoktu. Gözleri doldu. Başını salladı.

"Ne?" diye sordum.

Arkasına yaslandı, başını koltuğa dayadı, gözlerini kapattı. "Ona inanmak istiyorum. Paradan başka şeyleri önemseydiğini de düşünmek istiyorum. Ama o gerçekten öyle bir insansa, o zaman ben ne oluyorum?" Kara gözlerini açtı.

"Wendell Jaffe'nin yaptıklarının herhangi bir şeyle ilgili olduğunu sanmıyorum" dedim. "Michael'a da aynı şeyi söyledim. Bunu kişisel bir şey olarak almamalısın."

"Sigorta şirketi onu aramaya devam edecek mi?"

"Aslında CF'nin şu anda herhangi bir isteği yok. Ortada olan dışında yani. Dana sigorta parasını almış ve şirket de ona karşı gereken işlemleri başlatacak, bunun dışında olayla ilgileri kesildi."

"Ya polis?"

"Onlar ardına düşebilir doğrusunu istersen benim de istediğim bu ama bu işe ne kadar adam ayırabilirler bitemiyorum. Dolandırıcılık ve soygundan söz ediyor olsak bile önce adamı yakalamak gerekir. Sonra da kanıtlamak. Bunca yıl sonra bu mümkün mü? İnsan kendi kendine bunun ne amacı olduğunu sorar."

"Tamam, söyle bakalım bunun ne amacı varmış? Senin sigorta şirketi hesabına çalıştığını sanıyordum."

"Çalışıyordum. Ama artık çalışmıyorum. Şöyle diyelim: Bu işte bir çıkarım var. Son on gündür bu iş benim yaşamım oldu ve sonu gelmeden bırakmam olanaksız. Bu işi bitirmek zorundayım, Renata. Ve ne olacağını bilmem gerek."

"Tanrım, bir fanatik. Bir bu eksikti." Yine gözlerini kapayıp ateşini söndürmek istercesine buz gibi kadehi alnına sürttü. "Yorgunum. Yatıp bir yıl uyumak istiyorum."

"Çevreye bir bakabilir miyim?"

"Buyur. Evi tertemiz etmiş ama aslında ben bakmak zahmetine girmedim. Bu berbat duygusal halimin kusuruna bakma. Beş yıl sonra beni terk etmiş olduğu gerçeğini anlamakta güçlük çekiyorum."

"Ben bunun olduğuna pek inanmış değilim ama bir de şunu düşün: Dana'yı terk etmişse, seni neden etmesin ki?"

Kadın gözleri kapalı olarak gülümsedi. Beni duyduğundan emin değildim. Uyumuş da olabilirdi. Kadehi elinden alıp cam üstüklü sehpaye bıraktım.

Bundan sonraki kırk beş dakikayı evin her köşesini didik didik arayarak geçirdim. Böyle bir durumda insan ne bulacağını önceden kestiremez: Özel kâğıtlar yazışmalar, telefon numaraları, bir günlük, bir adres defteri. Her küçük şey yardımcı olabilir Kadın Wendell konusunda haklıydı. Evi gerçekten tertemiz etmişti. Omuzlarımı silktim. Adamın nerede olduğu hakkında bir ipucu bulabilirdim. İnsan aramadan ne bulacağını bilemezdi.

Aşağı inip sessizce oturma odasında dolaşmaya başladım. Renata kıpırdandı, koltuğun yanına geldiğimde gözleri açıldı. "Bir şey bulabildin mi?" Sesi alkolün getirdiği yorgunlukla ağırlaşmıştı.

"Hayır ama denemeye değerdi, iyi misin?"

"Yani bu aşağılanmadan kurtulduktan sonra mı? Elbette, kendimi toparlayacağım."

"Harris Brown adında biri hiç Wendell'ı aradı mı?"

"Evet. Harris Brown mesaj bırakmıştı, Wendell onu aradı. Telefonda tartıştılar"

"Ne zaman?"

"Hatırlamıyorum. Dün galiba."

"Ne konuda tartışmışlardı?"

"Wendell bir şey söylemedi. Anlaşılan benimle 'paylaşmadığı' çok şey vardı. Onu bulursan bana haber verme. Yarın evin kilitlerini değiştireceğim herhalde."

"Yarın Pazar. Sana pahalya, patlar"

"Bugün öyleyse. Bu öğleden sonra. Ayağa kalkar kalkmaz ilk işim bu olacak."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana telefon et."

"Biraz gülmeye ihtiyacım var" dedi.

25

Harris Brown'un adresi Colgate'de küçük bir sitede, Pasifik'e bakan yamaçlardan birindeydi. Kenarlarında okaliptüs ağaçları olan toprak bir yolda sekiz ev saydım. Ahşap, çifte pencereci sivri damlı ve önlerinde kapalı verandaları olan ve artık barakaya dönüşmüş olan evler herhalde bir zamanlar büyük bir malikânenin personeli için inşa edilmişti. Artık büyük ev de zamanın yıkımına uğrayıp çoktan kaybolmuştu. Harris'in evinin hep böyle dökülmekte mi olduğunu, yoksa bunun dul kaldıktan sonra mı bu hale geldiğini söylemek güçtü. Evde bir kadın olduğu takdirde daha iyi korunamayacağını söylemek güçtü.

Ön kapı açıktı, ahşap sineklik teli kaplı olan ise çengelle kapatılmıştı. Bir çakı ile açabilirsem de, vurmaya tercih ettim. Mutfaktaki radyoda klasik müzik çalıyordu. Olduğum yerden mutfak tezgâhının bir bölümünü görebiliyordum. Musluğun üzerindeki pencerede kahverengi beyaz kareli perdeler görülüyordu. Burnuma yağda kızaran tavuk kokusu geldi. Harris Brown bir an önce görünmediği takdirde kapıyı tırmalamaya başlayacaktım. "Bay Brown?" diye seslendim.

"Efendim?" diye yanıt verdi. Mutfak kapısından başını uzattı. Beline bir havlu sarmıştı, elinde bir çatal vardı. "Bir dakika." Herhalde gazı kısmak için yana çekildi. Bana bir parça tavuk ikram etmesi karşılığında bütün yaptıklarını unutmaya hazırdım. Önce yemek, sonra adalet. Dünya olaylarının doğru olan sırası buydu.

Tavanın üzerini kapatmış olmalıydı ki, cazırtı birden azalmıştı. Mutfağın öteki ucuna gidip radyoyu kıstı, sonra ellerini havluya silerek kapıya geldi. Işık arkamdan geldiği için yaklaşıp kadar beni seçemediğini tahmin etmişim,

Telörgünün arkasını görmeye çalışarak, "Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"Merhaba. Beni hatırladınız mı?" Bir kere gördüğü yüzü unutmayacak kadar uzun bir süre polislik yapmıştı, ama herhalde nerede gördüğünü pek çıkaramayacaktı. Durumu daha da karıştıracak olan bir şey de, son bir iki gün içinde telefonda konuşmuş olmamızdı. Sesimi tamsa bile, Viento Negro'daki balkondaki fahişe ile bir bağlantı kuracağını sanmıyordum.

"Belleğimi tazeleyin bakalım."

"Kinsey Millhone" dedim. "Yemek yiyecektik"

"Tamam tamam. Özür dilerim. Buyrun." Kapının mandalını açıp içeri girmem için yana çekildi.

"Tanışıyor muyuz? Yüzünüz yabancı gelmiyor"

Güldüm. "Viento Negro. Otel balkonu. Beni arkadaşlarınızın gönderdiğini söylemiştim ama çok üzgünüm, yalan söylemiştim. Aslında sizin gibi ben de Wendell'ı arıyordum."

"Tanrım!" diye mırıldanan adam geriledi. "Ateşte tavuğum var. Siz en iyisi mutfağa gelin."

Kapıyı arkamdan kapattım, geçerken odaya şöyle bir göz gezdirdim. Yerde eski bir muşamba, otuzlu yıllardan kalma kocaman koltuklar, raflarda gelişigüzel yerleştirilmiş kitaplar. Yalnızca karışık değil, aynı zamanda pis. Perde yok, abajur yok, çalışmayan bir şömine.

Mutfaktan içeri başımı uzattım. "Wendell Jaffe yine kayıplara karıştı."

Harris Brown ocağın başındaydı, tavanın kapağını kaldırıncaya oda bir buhar bulutuyla doldu.

Elindeki çatalla parçalan çevirdi. "Sahi mi? Duymamıştım. Bunu nasıl becerdi?"

Ben kapıya yaslanarak olduğum yerde kaldım. Mutfak, güneş alan tek oda olmalıydı. Evin diğer yanlarından daha temiz görünüyordu. Evye ovulmuştu. Buzdolabı eski ve sararmıştı ama üzerinde leke falan yoktu. Açık raflarda birbirlerine uymayan çanak çömlek vardı.

"Bilmiyorum" dedim. "Bunu sizin bana söyleyebileceğinizi düşünüyordum. Kendisiyle geçen gün siz konuştunuz."

"Kim demiş?"

"Sevgilisi. Wendell sizi aradığında o da yanındaymış."

"Ünlü Bayan Huff" dedi.

"Kadını nasıl buldunuz?"

"Kolaydı. Sizinle ilk telefon konuşmamızda adını söylemişsiniz."

"Doğru. Herhalde Keys'de oturulduğunu da söylemişimdir Unutmuştum."

"Her ne kadar yaşlanıyorsam da ben hiç unutmam" dedi.

"Dün gece Carl'la konuştum. Size borcu olan yüz bin doları ödediğini söyledi."

"Doğru."

"Wendell ile neden kavga ettiniz?"

Adam üzerleri nar gibi kızarmış tavuk parçalarını çevirdi. Bana olmuş gibi geldi ama çatalı batırınca kanla karışık suyu aktı. Ateşi kısıp kapağı kapadı yine. "Wendell ile parayı almadan kavga ettim. O yüzden Eckert'i o gece gelmesi için zorladım."

"Aradaki bağlantıyı anlayamadım."

"Wendell bana teslim olacağını söyledi. Cezaevine girmeden 'vicdanını temizlemek' istiyormuş.

Palavra. Ona inanmak istemedim. Polise Eckert'le sakladıkları o paradan söz ettiği takdirde parayı bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Mahkeme bir kere el koydu mu bir daha bir kuruşunu bile göremezdim. Ben de Eckert'i telefonda bulup parayla birlikte hiç vakit kaybetmeden buraya gelmesini söyledim."

"Parayı almak için neden daha önce girişimde bulunmamıştınız?"

"Para falan kalmadığını sanıyordum. Eckert paranın tümünü harcadıklarını iddia ediyordu.

Wendell'in sağ olduğunu duyunca dediklerinin hiçbirine inanmadım. Eckert'i zorlayınca epey bir servetleri olduğu ortaya çıktı. Wendell kaçarken yalnızca bir milyon dolar falan almıştı. Geri kalanı Eckert'teydi. İnsanın inanası gelmiyor. Para hep ondaymış ve ihtiyacı oldukça alıp kullanıyormuş. Kurnaz adammış doğrusu. Tam bir meteliksiz gibi yaşadığından kimse de kendisinden kuşkulanamazdı."

"Siz alacaklıların açtığı davaya katılmamış mıydınız?"

"Katılmıştım ama ondan elime bir şey geçmezdi. Eğer talihim varsa dolara on sent alırdım. Önce gelir vergisi dairesi, sonra da iki yüz elli yatırımcı. Herkes bir pay isteyecekti. Ben kendi alacağımı peşin aldıktan sonra paranın tamamını teslim etse bile umurumda değildi. Başkalarından bana ne: O parayı alnımın teriyle kazanmıştım ve tahsil etmek için de çok uğraştım."

"Peki, nasıl anlaştın? Karşılığında ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım. Zaten bütün iş burada. Parayı aldıktan sonra ikisini de unuttum gitti."

"Başka bir ilişkin yok muydu?"

"Yoktu."

Şaşkın şaşkın başımı salladım. "Bunu anlamıyorum işte. Carl Eckert neden sana o kadar para versin? Hatta işin temeline inersen, neden para versin ki? Şantaj mı yapıyordun?"

"Şantaj falan yapmıyordum. Ben bir polisim. O bana bir kuruş fazladan ödemedi. Yalnızca kaybımı karşıladı. Yüz bin dolar yatırmıştım, onu geri aldım. Son meteliğine kadar"

"Carl Eckert'e, Wendell'in parayı polise vermeyi düşündüğünü söylemiş miydin?"

"Elbette. Wendell o gece polise gidecekti. Carl'la konuşmuştum. Cuma sabahı paramı getirecekti, o yüzden yüz bin doların üstünde olduğunu biliyordum. Wendell bülbül gibi ötmeye başlamadan paramı garantiye almak istedim, onun için çağırdım kendisini. Ne de sersemidi ama."

"Neden 'sersemli' diyorsunuz?"

"Aynı şeyi bir daha yapmadı mı? Siz şimdi söylediniz."

"Belki de paranızı geri almak yeterli değildi." "O da ne demek oluyor?" Omuzlarımı silktilim.

"Ölmesini isteyebilirdiniz." Güldü. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Duyduğum kadarıyla çocuklarınızla aranızı bozmuş. Evliliğiniz sona ermiş. Karınız da kısa bir süre sonra ölmüş."

"Evliliğim zaten baştan beri berbattı. Çocukları da küstüren parayı kaybetmem oldu. Her birine yirmi beşer bin dolar verince aramız hemen düzeldi."

"Esaslı çocuklarmış."

"Hiç olmazsa durumumu biliyorum" dedi kupkuru bir sesle.

"Yani onu öldürmediğinizi söylüyorsunuz."

"Buna gerek yoktu diyorum. Dana Jaffe öteki kadını öğrenince nasıl olsa öldürecekti onu. Kadını ve çocuklarını terketmek bir şey, bunu o kadın gibi bir sürtük için terketmek başka şeydir. O kadar da herkese fazla gelirdi."

Evim denizden sadece bir blok beride olduğundan otomobilimi yerinde bırakıp marinaya kadar yürüdüm. Marina I 'in kilitli kapısı önünde bir süre bekledim. Renata ile yaptığım gibi üstünden atlayabilirdim ama o saatte orası epey kalabalık olduğundan, nasıl olsa anahtarlı biri gelirdi. Hava da bozuyordu. Yağmur yağacağını sanmıyordum ama bulutlar iyice kurşuni renk almış, deniz havası serinlemeye yüz tutmuştu. Bu Santa Teresa yazları hep böyledir işte. Sonunda şortlu ve tişörtlü bir adam geldi. Kart anahtarı elindeydi, kilidi açtı. Benim de geldiğimi görünce kapıyı açıp bekledi . bile.

"Teşekkür ederim" dedim ve adamın yanı sıra yürümeye başladım. "Carl Eckert'i tanır mısınız? Cuma sabahı teknesi çalınmıştı."

"Duydum. Evet, Carl'ı uzaktan tanırım. Bu sabah teknesini almaya gitti sanırım, iki saat kadar önce motoruyla giderken görmüştüm." Adam D harfli yoldan sola saptı. Ben de Eckert'in iskelesinde olan yerine yürüdüm. Yeri hâlâ boştu ve ne zaman döneceğini kestirmek olanaksızdı.

Saat birdi ve yemek yememiştım. Eve döndüm, otomobilimden yazı makinemi aldım. Kendime yumurtalı mayonezli bir sandviç hazırladım. Parmaklarımı yalayarak Smith-Corona'mı kurdum ve yazı yazarken yemeğimi de yedim. Bildiğim her şeyi not haline getirip kartlara yazdım, sonra bunları çeşitli kategorilere bölerek masamın üzerinde duvarda asılı duran tahtaya iğneledim. Abajurumu yaktım. Bir ara bir diet Pepsi aldım. Bir oyun oynar gibi kartların yerlerini değiştiriyor, yeni yeni düzenlemeler yapıyordum. Ne yaptığımı ben de bilmiyordum aslında, böyle sürekli yeni birleşimler yaratarak bir şeyin çıkacağını görmeyi umuyordum..

Bir daha saate baktığımda yediye çeyrek vardı. Oysa yalnızca bir iki saat çalışıp, Eckert'in dönüşüne kadar biraz iş çıkarmak istemiştım. Pantolonumun cebine bir iki dolar tıktırdım, sırtıma bir şey geçirip kendimi dışarı attım. Kapalı havanın yarattığı o yapay alaca karanlıkta marinaya kadar koştım. Tam Marina I kapısının önüne geldiğimde önümde bir kadının yürüdüğünü gördüm. Kadın kapıyı açarken bana baktı. "Anahtarımı unuttum" diye mırıldanarak arkasından içeri girdim. Lord mavi brandayla örtülü olarak yerine bağlanmıştı. Kamara karanlıktı ve ortalıkta Eckert'ten eser yoktu. Teknenin ardında şişme bir bot dalgalarla yükselip alçalmaktaydı. Dönüp ışıklar içinde yüzen yat kulübüne gittim. Camlı kapılardan geçip üst kata çıktım.

Eckert'i yemek salonunda görmüştüm. Barın önünde oturuyordu, bacağında blucini, sırtına da bir blucin ceket vardı. Teknede geçirdiği saatlerin sonunda gümüş saçları iyice dağılmıştı. Ceketli kravatlı lokanta müşterileri yerlerini almışlardı, bar da doluydu ve hava şimdiden sigara dumanıyla ağırlaşmıştı.

Carl Eckert döndü, ondan üç- metre kadar uzaktayken beni gördü. Barmene bir şey mırıldanıp kadehini aldı. "Bir masaya oturalım" dedi. "Dışarda boş bir tane gördüm galiba." Başımı sallayarak peşine düştüm, kalabalığı yararak yürüdük.

Kapı arkamızdan kapanınca hem ses kesilmiş hem de hava iyice serinlemişti. Verandada yalnızca üç beş yürekli insan vardı. Bulutların ardında güneş daha tam batmadığı halde, hava her an biraz daha kararıyor, aşağıımızda deniz kabarıyor dalgalar kıyıda sürekli bir gürültüyle kınıyorlardı.

Havanın serin olmasına rağmen bu kokuyu severdim. İki gaz sobası kızıl bir renkle parıldıyor ama havayı ısıtmaya gelince pek başarılı olamıyordu. Yine de birinin yakınına oturduk.

"Sana şarap ısmarladım, şimdi getirirler" dedi.

"Teşekkür ederim. Tekneni almışsın. Ne buldular? Bir şey bulduklarını sanmam ama insan yine de umuyor işte."

"Aslında kan izleri buldular Parmaklık üzerinde bir iki damla ama Wendell'in kanı olup olmadığını bilmiyorlar"

"Senin de olabilir."

"Polisi bilirsin. Hemen bir sonuç çıkarmazlar. Belki de Wendell şaşırtmak için yapmıştır Renata'yı gördün mü? Az önce çıktı."

Konuyu nasıl değiştirdiğine dikkat ederek başımı salladım. "Tanıştığınızı bilmiyordum."

"Renata'yı tanırım. Arkadaş olduğumuz söylenemez. Wendell ilk âşık olduğunda yıllar önce tanıştık, iyi bir dostunun pek geçinemediğin bir eşi olduğunda durum nasıldır bilirsin. Dana ile neden mutlu olamadığını anlayamamıştım."

"Evlilik bir esrardır" dedim. "Burada ne işi vardı?"

"Bilemiyorum. Wendell hakkında konuşmak istedi ama sonra canı sıkıldı, kalkıp gitti."

"Bu durumla pek başedemiyor bence" dedim.

"Ya para? Gitmiş mi?"

Kuru bir kahkahayla karşılık verdi. Elbette. Bir ara hâlâ teknededir diye ummuştum. Polise bile haber veremem."

"Wendell ile en son ne zaman konuştun?"

"Perşembe sanırım. Danaya gidiyordu."

"Ben onu daha sonra Michael'ın evinde gördüm. Birlikte çıktık ama otomobili çalışmadı. Benimki gibi biri de onunkiyle oynamış olmalı. Benim motorum bozulduğunda onu da almış götürüyordum. Ondan sonra da biri üzerimize ateş açtı."

Arkamızdaki kapı bir gürültü patlamasıyla açıldı. Garson tepsi üzerinde bir kadeh Chardonnay ile göründü. Carl'a da bir viski ile bir bardak su getirmişti. Hepsini masaya yerleştirdi, yanına bir tabak tuzlu fıstık bıraktı. Eckert parasını ödedi, bir iki banknot da bahşiş bıraktı. Garson teşekkür edip çekildi.

Kapı bir daha kapanınca konuşmanın akışını değiştirdim. "Harris Brown'la konuştum."

"İyi etmişsin. Nasıl kendisi?"

"İyi görünüyor. Bir ara onun Wendell'ı öldürdüğünü düşündüm."

"Öldürmek mi? Oh, evet."

"Anlamsız değil" dedim.

"Neden anlamlı olsun ki? Bir kere daha çekip gittiğini düşünmek daha anlamlı. Neden intihar olmasın? Burada insanların kendisini bağırklarına basmadıkları bilinen bir şey. Ya kendini öldürmüşse? Bunu düşündün mü?"

"Ya da bir uzay gemisiyle kaçırılmışsa?" dedim.

"Ben bu konudan sıkılmaya başladım. Uzun bir gün oldu. Yorgunum. En az bir milyon dolar kaybettim. Bunun hiç de eğlenceli bir şey olmadığını söyleyebilirim."

"Belki de onu sen öldürmüşsündür."

"Neden öldüreyim ki? Herif benim paramı çaldı. Ölmüşse nasıl geri alabilirim?"

Omuzlarımı silktilim. "Bir kere, para senin değildi. Yarısı onundu. Paranın kaybolduğunu sen söylüyorsun. Tekneden alıp bir yere saklamadığını nasıl bilebilirim? Harris Brown'un artık paradan haberi olduğuna göre yüz bin dolardan fazlasını isteyeceğinden korkuyor olabilirsin."

"İnan bana, para gitti."

"Sana neden inanayım ki? İki yüz elli yatırımcı paralarını alamadıkları için mahkemeye başvurdularında iflasını ilan ettirdin. Ama şimdi paranın hep sende olduğu, yoksul rolü yaparken şiltenin altına milyonlarca dolar sakladığın ortaya çıktı."

"Öyle görüldüğünü biliyorum."

"Öyle görünüyor diye bir şey yok. Öyleydi!"

"Wendell'ı öldürmek için bir nedenim olduğuna inanamazsın. Onun ölüp ölmediğini bile bilmiyorsun. Belki de yaşıyordu."

"Yaşıyor mu, ölü mü bilemem ama bir de şu yandan bakalım. Para sendeydi. Wendell payını almaya geldi. Para o kadar uzun zamandır sendeydi ki, artık tümünün senin olduğunu düşünmeye başlamıştın. Wendell beş yıldır 'ölüydü. Bundan sonra da 'ölü' olması kimin umurundaydı? Dana'ya büyük bir iyilik yapıyor olacaktın. Wendell sağ olarak ortaya çıkarsa aldığı parayı geri vermek zorunda kalacaktı."

"Yahu, ben adamla Perşembe günü konuştum ve bir daha da kendisini görmedim diyorum."

"Renata dışında zaten başka gören de olmadı" dedim.

Carl birden kalkıp kapıya yürüdü. Ben de arkasından, insanlar kalabalık barda önüne çıkana iterek gidişine baktılar Carl merdivenlerden koşarak indi, köşeyi döndü, ön kapıdan dışarı çıktı. Gariptir ama ne kaygılanıyordum ne de kaçması umurumdaydı. Kafamın gerisinde bir fikir uyanıyordu. Zamanlama hakkında, Wendell hakkında ve olayların meydana geliş sırası hakkında. Lord'un arkasında suların üstünde inip kalkan şişme bot bir ördek yavrusunu andırıyordu. Henüz parmağımı üstüne basamamıştım ama yakında her şeyi anlayacağımdan hiç kuşum yoktu. Carl az ilerde kilitli kapının önünde anahtarını arıyordu. Arkasından yürüdüm. Aceleyle dönüp baktı, sonra bakıştan arkamdaki dalgakırana kaydı. Başımı kaldırıp baktım. Parmaklığın önünde bir kadın vardı. Ayakları çıplaktı, sırtında bir trençkot vardı ve bize bakıyordu. Çıplak bacakları ve solgun oval yüzü karanlıkta bir ünlem işareti benziyordu. Renata.

"Bir dakika, onunla konuşmak istiyorum" dedim.

Eckert beni duymazdan geldi, ben geri giderken kapıyı açtı. Dalgakırının duvarı kırk santim enindeydi ve insanın beline kadar ancak geliyordu. Deniz amansızca çarpınca sular dosdoğru yukarı çıkardı. Renata da duvarın üstüne çıkmıştı ve dalgalar omuzlarına kadar yükseliyordu. Yağmurluğu da ıslanmıştı -okyanus tarafında koyu, kumaşın ıslanmadığı kara yanında açık renkli. Yağmur altında yürümekten farksızdı yaptığı. Suların yüzüne çarptığını hissediyordum.

"Renata!"

Kadın beni duymamış gibiydi ve yalnızca otuz kırk metre ilerideydi. Taşın üstü deniz suyundan kayganlaştığından, çok dikkatli olmak zorundaydım. Ona yetişmeye çalışarak su birikintilerine basmadan koşmaya başladım. Sular yükselmişti. Okyanusun kaydığını görebiliyordum. Karanlığa doğru kaybolan heybeti kara bir varlık. Dalgakıran boyunca sıralı bayraklar rüzgârda sallanıyordu. Yer yer ışık da vardı ve etkisi bir süs olmaktan ileri gidemiyordu.

"Renata!"

Kadın o sırada arkasına baktı ve beni gördü. Adımlarını ağırlaştırdı, yetişmemi bekledi, sonra yine yürüdü. Artık benden bir adım ilerideydi. Ben aşağıdaki yolda yürüyordum, o duvarın üstünde. O nedenle başımı kaldırıp bakmak zorundaydım. Şimdi artık ağladığını görüyordum. Kara gözleri altında rimel lekeleri vardı. Saçları yüzüne ve boynuna yapışmıştı. Yağmurluğunun eteğini çekiştirince durup aşağı baktı."

"Wendell nerede?" diye sordum. "Cuma sabahı gittiğini söyledin ama Perşembe gecesinden sonra onu senden başka gören olmadı." Ayrıntılara ihtiyacım vardı. Kadının bu işi nasıl becerdiğini bilemiyordum. Büroma geldiğinde ne kadar süzgün görüldüğünü hatırladım. Belki de bütün gece ayaktaydı. Belki de beni bir delil olarak göstermeye hazırlanıyordu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Bu kimin umurunda ki?"

"Öğrenmek istiyorum. CF bu sabah o işten aldı beni, polisin de umurunda değil zaten. Haydi. Aramızda kalacak. Onun öldüğüne benden başka inanan yok ve kimse de bana kulak asmıyor." Yanıt sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Evet."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Tabancayla. Çok çabuk oldu." Parmağını tabanca gibi bana uzatıp ateşledi. Geri tepmesi hiç denecek kadar azdı.

Yanına duvara çıktım, yüzlerimiz aynı düzeye geldi. Böylesi daha iyiydi. Dalgaların uğultusunu bastırmak için sesimi yükseltmek zorunda kalmıyordum. Sarhoş muydu? Rüzgârın ters esmesine rağmen alkollü kokusu alıyordum. "O gece kumsalda bize ateş eden sen miydin?"

"Evet."

"Ama tabancan bendeydi. Teknede senden almıştım."

Hafifçe gülümsedi. "Elimde bir koleksiyon vardı. Dean'in yedi sekiz tabancası vardı. Hırsız korkusundan. Wendell'ı yan otomatik susturucuyla öldürdüm. Yere düşen bir kitap kadar bile ses çıkmadı."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Perşembe gecesini. Kumsaldan eve yaya döndü. Otomobilim vardı. Ben ondan önce geldim ve onu karşıladım. Çok yorgundu, ayakları çok ağrıyordu. Ona bir votka hazırlayıp verandada verdim. İçkiyi içerken tabancayı ensesine dayayıp ateş ettim. Yerinden sıçramadı bile. İçkiyi dökmeden

yakaladım kadehi. Onu iskeleye çekip bota yerleştirdim. Üzerine bir branda örtüp Keys'den çıktım. Dikkati çekmemek için acele etmiyordum."

"Sonra?"

"Çeyrek mil kadar açıldıktan sonra zaten atacağım yirmi beş beygirlik eski bir motora bağladım. Sonra dudaklarından öptüm. Cesedi buz gibiydi ve tuz tadındaydı. Sonra da denize attım."

"Tabancayla birlikte mi?"

"Evet. Sonra Perdido'dan motorla Santa Teresa'ya gittim, marinaya girdim, botu Lord'a bağladım ve tekneye geçip açık denize çıkardım. Yelkenleri de açtım. Ben bota binip Keys'e dönerken Lord da açık denize sürükleniyordu."

"Neden ama, Renata? Wendell sana ne yaptı ki?"

Kadın başını çevirip ufka doğru baktı. Yine bana döndüğünde gülümsemekte olduğunu farkettim, "Adamla beş yıl yaşadım ve dolaştım. Ona para, pasaport, sığınak ve destek sağladım. O bunları nasıl ödedi bana? Ailesine dönerek, benden utanarak. Varlığımı yetişkin oğullarına bile itiraf etmedi. Ortayaş krizi yaşıyordu. Ben yalnızca buydum işte. Bu iş bitince karısına dönecekti. Onu o kadına kaptıramazdım. Benim için çok aşağılayıcı bir şeydi bu."

"Ama Dana onu almayacaktı ki."

"Almak zorunda kalacaktı. Hep alırlar zaten. Almayacaklarını söylerler ama iş o raddeye gelince fazla direnemezler. Onları suçluyor değilim. Koca sürüne sürüne sürüne döndüğünde öylesine minnettar olurlar ki. Adamın ne yaptığı artık önemli değildir Bir kere daha gelsin ve karısını sevdiğini söylesin de." Gülümsemesi solmuştu, ağlamaya başlıyordu.

"Neden ağlıyorsun? Buna değmezdi o."

"Onu özlüyorum. Özleyeceğimi sanmıyordum ama özlüyorum işte." Kemerini çekip trençkotunu sırtından sıyırdı. Altında çırılçıplaktı, ince ve beyaz, titriyordu. Etten bir ok gibi.

"Renata, yapma!"

Dönüp kaynayan sulara attı kendini. Ben ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu ve başımın üstünden tişörtümü sıyırdım. Soğuktu. Zaten dalgaların püskürtüsünden ıslanmıştım, ama yine de bir an duraksadım. On metre altımda Renata'nın yüzdüğünü görüyordum. İnce uzun kolları sistemli bir şekilde suları yarıyordu. Suyu dalmak istemiyordum. Çok derin ve soğuk ve karanlık görünüyordu. Kendimi ileri fırlattım, kusmuşum gibi bir his doldu içime, sonsuza kadar havada kalmanın bir yolunun olup olmadığını düşündüm.

Suya girdim. Başıma bir darbe yemiş gibi oldum, soluğum kesildi. Suyun ağırlığı ciğerlerimi zorluyordu. Kendimi toparlayıp hareket etmeye başladım. Tuz gözlerimi yakıyordu ama Renata'nın ellerini bir iki metre ilerde görüyordum. Yüzmesini bilirim ama güçlü bir yüzücü olduğum söylenemez. Uzun bir süre yüzebilme için hep stil değiştirir, kâh kravl, kâh kurbağalama, kâh sırtüstü yüzer, kâh dinlenirim. Okyanus, doğası gereği oyuncuydu, büyük bir sıvı ölümdü, ölüm kadar soğuk ve bağışlamasızdı.

"Renata, bekle!"

Renata arkasına baktı, benim suya atlayacak cesareti göstermeme şaşmış gibiydi. Neredeyse bir nezaket belirtisi olarak biraz yavaşlayıp yanına gelmemi bekledi, sonra yeniden yüzmeye başladı. Ben daha şimdiden soluk soluğa kalmıştım. O da yorgun görünüyordu ve belki de o yüzden dinlenmeye razı gelmişti. Bir an suyun üstünde birlikte durduk, su bir eğlence parkında garip bir atraksiyonmuşuz gibi bizi kaldırıp indiriyordu.

Ben daldım, sonra yüzüm önde olarak çıktım, saçlarımı geriye attım. Burnumu ağızımı sildim. Tuz içindeydim. Ölümle turşum kuruluyordu, bir insan zeytin olmuştum. "Paraya ne oldu?"

Suyun içinde kollarını oynattığını görüyordum, bu hareket batmasını önliyordu. "Paradan haberim yoktu. O yüzden bana söylediğinde o kadar güldüm."

"Para yok olmuş. Biri almış."

"Para kimin umurunda, Kinsey? Wendell bana çok şey öğretti. Basmakalıp şeyler söylemek istemem şu anda ama mutluluk gerçekten parayla alınmıyor"

"Evet ama birazcığını olsun kiralayabilirsin."

Kıbarca gülme zahmetine bile girmedim. Enerjisinin tükenmekte olduğunu görüyordum ama benimki daha çabuk tükenecekti.

"Daha fazla yüzmeye devam edemeyince ne olacak?" diye sordum.

"Aslında bu konuda bazı araştırmalar yaptım. Boğulmak pek de kötü bir ölüm sayılmaz. Bir anlık panik olacak ama ondan sonra havada uçar gibi olacaksın. Kayıp gidiyorsun boşluğa. Uyumak gibi ama hoş duygular içindesin. Oksijen yoksunluğu gibi."

"Ben o yazılara hiç güvenmem. Aslında ölmeyen insanlar yazmışlardır onları. O yüzden hiçbir şey bildikleri yoktur Ayrıca, ben ölmeye hazır değilim. Vicdanımda biraz fazlaca günah var"

"Öyleyse sen gücünü korumaya bak" dedi. "Ben gidiyorum." Kulaçlarını sıklaştırmaya başladı. Bu kadın balık mıydı neydi? Ben güçlükle hareket edebiliyordum. Su biraz daha ılık gibiydi ama bu da kaygılanacak bir şeydi. Belki de bu birinci aşamaydı, hayaller başlamadan önceki aşama.

Yüzmeye devam ettik Renata benden güçlüydü. Bir süre sayı saydım. Bir iki. Soluk al. Bir iki. Soluk al. "Renata, ne olur dinlenelim biraz." Durdum, sırtüstü yattım suyun üstüne, göğe baktım. Bulutlar çevremizdeki geceden daha açık renk görünüyorlardı. Renata bana bir jest yaparak yine yavaşladı. Karanlıkta dalgalar davetkâr ve acımasızdılar. Soğuk insanı uyuşturuyordu.

"Lütfen benimle kıyıya dön" dedim. Göğsüm yanıyordu.

Soluk soluğaydım ama ciğerlerime hava çekemiyordum. "Bunu yapmak istemiyorum, Renata."

"Ben senden yapmanı istemedim ki."

Yine yüzmeye başladı.

Birden iradem kesildi. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bir an ona yetişeceğimi sandım ama batmaya çok yakındım. Üşüyordum ve yorgundum. Kollarım ağırlaşıyor; kas yorgunluğundan alev alev yanıyorlardı. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Hesabımda yanılmaya başlamıştım, hava yerine tuzlu su doluyordu ağızıma. Ağlıyor da olabilirdim. Suyun içinde bunu anlamak güçtü.

Ezelden beri yüzüyor gibiydim, ama dönüp kıyıdaki ışıklara baktığımda yarım mil bile uzaklaşmadığımı gördüm. Bitkin düşene kadar karanlık sularda yüzmenin nasıl bir şey olacağını düşünemiyordum. Ona yetişmeme olanak yoktu. Yetişsem de ne yapacaktım sanki? Suyun içinde mücadele mi edecektim? Lisede ders aldığımdan bu yana hayat kurtarma becerilerimi geliştirmiş değildim. Renata hızla uzaklaşıyordu. Benim de kendisiyle gelmem onun için hiç önemli değildi, insanlar bir kere öldürmeye başladılar mı, durmayı her zaman bilemezler Şimdi hiç olmazsa Wendell'a ne olduğunu ve kadına ne olacağını anlamıştım. Bu işi orada bırakmam gerekirdi. Enerjimi koruyarak suyun üzerinde durdum. Devam edemezdim. Kadına söyleyecek derin anlamlı bir şey de düşünemiyordum. Zaten bana baktığı yoktu ki. Onun da bir hedefi vardı, tıpkı benim bir hedefim olduğu gibi. Kısa bir süre daha kulaç seslerini duydum ama sonra hepsi gecenin içinde kayboldu. Ben biraz daha dinlendim, sonra kıyıya doğru yüzmeye başladım.

SONSÖZ

Wendell Jaffe'nin cesedi dokuz gün sonra arkasında bir balıkağı gibi yosunları sürükleyerek Perdido kıyılarına vurdu. Akıntı ve fırtına dalgalarının garip bir birleşmesi, onu okyanusun dibinden koparıp kıyıya atmıştı. Ailesinden en ağır darbeyi yiyen Michael oldu sanırım. Brian'ın kendi dertleri vardı ama hiç olmazsa babasının onu isteyerek terk etmediğini bilmekle içi rahat edebilirdi. Wendell'in ölümünün bu kesin gerçeğiyle Dana'nın parasal sorunları çözümlenmişti. Bana gelince, California Fidelity'ye yarım milyon dolar zarar verdirdikten sonra, daha uzun bir süre onlarla çalışmayacağımı düşünmek yanlış olmayacaktı. Bu olayın sonu burada gelmeliydi ama aylar geçtikçe bazı gerçekler su yüzüne çıkmaya başladı. Renata'nın cesedi bulunamadı. Miras durumu ortaya çıktığında evinin ve teknesinin ipotekli olduğunu ve banka hesaplarında tek kuruşu olmadığını öğrendim. Bu beni rahatsız etmişti. Bir sicim parçasının düğümünü çözer gibi geçmiş kurcalamaya başladığımı farkettim.

Gece yarısında uyandığımda hep bunları düşünüyorum şimdi. Bence Dean DeWitt Huff'a ne olduğunu gerçekten bilen kimse yok. Renata onun İspanya'da kalp krizinden öldüğünü iddia etmişti ama bunu araştıran çıkmış mıydı? Ya ondan önceki kocası? Ona ne olmuştu? Ben bu olayı Wendell Jaffe'nin hikâyesi olarak görüyordum ama ya Renata'nın hikâyesi ise? Kayıp milyonlar ortaya çıkmadı. Ya kadın parayı biliyorsa ve adamı geri dönmeye ikna etmişse? Ya karanlıkta demir atmış bir tekne onu bekliyorsa?

Boğulmak isteseydi kendi iskelesinden de, denize atlayabilirdi. İntihar etmek istiyorsanız neden otuz mil uzağa giderdiniz ki? Meğer ki benim gibi güvenilir bir tanığa ihtiyaç duysun. Polise raporumu verdikten sonra dosya kapanmıştı. Ama gerçekten kapanmış mıydı?

Kusursuz cinayetin mümkün olduğuna asla inanmış değilim. Renata bana Wendell'in ona çok şey öğrettiğini söylemişti ama ne öğrettiğini söylememişti. Lütfen şunu anlayın: Yanıtları bilmiyorum. Ben yalnızca sorulan ortaya koyuyorum. Tanrı bilir ya, daha kendi hayatım hakkında yanıtlayacak pek çok sorum var

Saygılarımla,
Kinsey Millhone

MACERAPEREST KİTAPLAR

POLİSİYE

Lawrence Block'tan
"Matthew Scudder
Polisileri": Sue Grafton'dan
"Kinsey Millhone
Polisileri":

- Mezbahada Dans • Lanetli'nin 'L'si
- Tahtalıköye Bir Bilet • Katil'in 'K'si
- Bıçak Sırtı • Jest'in 'J'si
- Kutsal Bar Kapandığında • İftira'nın 'İ'si
- Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Hesaplaşma'nın 'H'si
- Buzkıracağı Cinayetleri • Gerilim'in 'G'si
- Ölümün Ortasında • Firar'ın 'F'si
- Cinayet ve Yaratma Zamanı • Esrarengiz'in 'E'si
- Babaların Günahları • Delikanlı'nın 'D'si
- Cinayet'in 'C'si
- Baskın'ın 'B'si
- Ateş'in 'A'sı

Lawrence Block'tan
"Bernie Rhodenbar
Hırsızlamaları" Lilian Jackson Braun'dan
"Jim Qwilleran
Maceraları":

- Kütüphanedeki Hırsız • Çenesini Tutamayan Kedi
- Kendini Humphrey
- Bogart Sanan Hırsız • Kanepe Atıştıran Kedi
- Polisiye Romanlar
- Okuyan Hırsız • Tersten Okuyan Kedi
- Mondrian Gibi
- Resim Yapan Hırsız
- Spinoza Felsefesi
- Öğrenen Hırsız Val McDermid'den
- "Kate Brannigan
Polisileri":
- Kipling'den Alıntı
- Yapmayı Seven Hırsız • Öldürücü Darbe
- Dolaptaki Hırsız • Ters Tepki
- Umdüğünü Değil
- Bulduğunu Yiyen Hırsız • Kırık Çete

Kaktüs Kahvesi
Polisiye Roman
Yarışması:
• Çıplak Ceset
• Rüzgârsız Şehir

GERİLİM

Tami Hoag
• Gece Günahları
• Günah Kadar Suçlu

OĞLAK / EDEBİYAT

ROMAN Mithat Cemal Kuntay Üç İstanbul / Willa Cather. Amansız Düşmanım - Alexander'ın Köprüsü / Tank Gülmen Aşk püfür püfür / Eudora Welty Masumiyet Çağı / Margaret Atwood Nam-ı Diğer Grace / Cemil Süleyman Siyah Gözler / Gülayşe Koçak Gözlerindeki Şu Hüznü Gidermek için ne Yapmalı? / Suat Derviş: Aksaray'dan Bir Perihan - Kara Kitap / Selim İleri Cemil Şevket Bey, Aynalı Dolaba İki El Revolver / Virginia Woolf Jacob'un Odası / Peride Celal: Dar Yol - Evli bir Kadının Günlüğünden / Tarık Dursun K. Rızabey Aileevi / Şemseddin Sami Taaşuk-ı Tal'at ve Fitnat / Mahmut Yesari Çulluk / Ahmet Mithat Efendi Jön Türk / Zafer Hanım Aşk- ı Vatan / Adalet Ağaoğlu: Üç Beş Kişi - Ruh Üşümesi - "Fikrimin İnce Gülü" / Nahid Sırrı Örik: Kiskanmak - Yıldız Olmak Kolay mı? GÜNCE Virginia Woolf Bir Yazarın Güncesi HİKÂYE Suat Derviş Hepimiz Birbirimizin Örneğiyiz / Selim İleri Otuz Yılın Bütün Hikâyeleri / Giovanni Boccaccio Decameron / Nahid Sırrı Örik Sanatkârlar - Kırmızı ve Siyah - Eve Düşen Yıldırım / Adalet Ağaoğlu: Hayatı Savunma Biçimleri - Sessizliğin İlk Sesi - Hadi Gidelim - Yüksek Gerilim / Doğan Yarıcı Kemik ANI-BİYOGRAFİ Adalet Ağaoğlu Hiçbir Yer / Albert Cohen Annemin Kitabı / Gökhan Akçura Kadınlarla Meşgul Olan Genç Kalır / Elzbieta Ettinger Bir Aşkın Anatomisi / William Styron Karanlık Gözükünce / Kay R. Jamison Durulmayan Bir Kafa / Ahmet Mithat Efendi Beş/r Fuat / Nahid Sırrı Örik Eski Zaman Kadınları Arasında / Adalet Ağaoğlu Göç Temizliği / Melek Hanım Haremden Mahrem Hatıralar DENEME-ELEŞTİRİ Ahmet Oktay Şeytan, Melek, Soyтары / Fethi Naci: "Kiskanmak" - 50 Türk Romanı - Reşat Nuri'nin Romancılığı - 40 Yılda 40 Roman / Selim İleri Sepya Mürekkebiyle Yazıldı / Vedat Günyol Yaşa Yaşa Gör Temaşa / Füsün Akatlı / Tenha Yolun Ortasında / Semih Gümüş Başkaldırı ve Roman / Mustafa Öneş Şair Şiir Yazılan GEZİ Şavkar Artınel Güneydeki' Ülke RÜYA Adalet Ağaoğlu Gece Hayatım / Asiye Hatun Rüya Mektupları OYUN Nahit Sırrı Örik Bütün Oyunları / Aleksandr Puşkin Küçük Tragedyalar / Namık Kemal Vatan yahut Silistre MEKTUP Lüsüen Hanım'dan Abdülhak Hamid'e Aşk Mektupları / İ. Özel - A.Behramoğlu Genç Bir Şairden Genç Bir Şaire Mektuplar / Ali Ekrem Bolayır'dan Suut Kemal Yetkin'e Mektuplar ŞİİR Eray Canberk Ebrular / Yehuda Amihay Seçme Şiirler / Kuzeyde Bir Adadan: Ortaçağdan Yirminci Yüzyıla Elli İngiliz Şairinden Elli Şiir / Salah Stetie Seçilmiş Şiirler / Andre du Bouchet Beyaz Motor ve diğerleri / Adonis Güneşin Ayetine Uyarak Düş Görüyorum / Novalis Geceye Kasideler / Egemen Berköz: Çin Askeri Ah Devran - Yalnızlıklar! Yalnızlıklar! - Bu Kitapta Sen Neredesin? / Enis Batur Taşrada Ölüm Dirim Hazırlıkları / Salamandre-Ergülen Kabareden Emekli Bir 'Kızkardeş' / Özkan Mert Bir Irmakla Düello Ediyorum / İzzet Yasar 'tün Eserleri / Hulki Aktunç İstiraplar Ansiklopedisi / İsmet Özel: Geceleyin Bir Koşu - Evet, İsyan - Cinayetler Kitabı - Cellâdına Gülümserken - Şiir Okuma Kılavuzu / Sylvia Plath Üç Kadın İLK YAPITLARI Tank Gülman Ara / Nalan Barbarosoğlu Ne Kadar da Güzeldir Gitmek / Mehmet Günsür Caique / Süleyman Çobanoğlu Şiirler Çağla / Cem Atbaşoğlu Ars Longa Bahar Kısa / Tuna Kiremitçi Ayabakanlar / Gülayşe Koçak Çifte Kapıların Ötesi / Ersin Salman Misafir Terlikleri / Nur Nakkaş Nefes Dorfı / Doğan Yancı Ev/d / Ümit / Ünal Amerikan Güzeli ARMAĞAN KİTAPLAR Cumhuriyet'in 75. Yılına Aramağan / Fethi Naci'ye Armağan / Nasrettin Hoca'ya

Armağan / Peride Celal'e Armağan OĞLAK ANTOLOJİLERİ Çağdaş Türk Edebiyatında 199,
Şairden 199 Şiir- Modern Türk Edebiyatında 99 Hikayeciden 99 Hikâye

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Sue Grafton _ Jest'in 'J'si